

Nr kodu zdającego

Ministerstwo Sprawiedliwości
Departament Nadzoru nad Aplikacjami Prawniczymi

DRUGI DZIEŃ
EGZAMINU RADCOWSKIEGO
30 CZERWCA 2010 r.

CZĘŚĆ DRUGA EGZAMINU
zadanie z zakresu prawa karnego

Pouczenie:

1. Zadanie oznacza się indywidualnym kodem. Zdający umieszcza numer kodu na pierwszej stronie zadania i na każdej stronie pracy zawierającej rozwiązanie zadania.
2. Nie jest dopuszczalne w żadnym miejscu zadania i pracy zawierającej rozwiązanie zadania wpisanie imienia i nazwiska, ani też podpisanie się własnym imieniem i nazwiskiem.
3. Czas na rozwiązanie zadania wynosi 360 minut.
4. Zadanie z zakresu prawa karnego zawarte jest na 43 ponumerowanych stronach (łącznie ze stroną tytułową i informacją dla zdającego). W razie braku którejkolwiek ze stron, należy o tym niezwłocznie zawiadomić Komisję Egzaminacyjną.

Informacja dla zdającego

- I. Po zapoznaniu się z aktami sprawy proszę sporządzić, jako pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego radca prawny Tomasz Kot apelację, albo w przypadku uznania, że brak jest podstaw do jej sporządzenia, opinię prawną o braku podstaw do sporządzenia apelacji.
- II. Należy przyjąć, że:
 - 1. we wszystkich protokołach znajdują się niezbędne dane (nr dowodów osobistych i PESEL) i podpisy osób uczestniczących w tych czynnościach,
 - 2. alkomat był sprawny i posiadał atest,
 - 3. pokrzywdzony został poinformowany o wniesieniu aktu oskarżenia i pouczone o swoich uprawnieniach.
- III. Sporządzając apelację lub opinię, należy podpisać ją imieniem i nazwiskiem uprawnionej osoby.
- IV. W przypadku sporządzenia apelacji należy przyjąć, że Sądem odwoławczym jest Sąd Okręgowy w Lublinie, V Wydział Karny Odwoławczy, ul. Krakowskie Przedmieście 43, 20-076 Lublin.
- V. Data rozwiązania zadania winna wynikać z przedstawionego stanu faktycznego.
- VI. Praca winna uwzględniać stan prawny obowiązujący w dniu egzaminu.
- VII. Zadanie – opracowane na potrzeby egzaminu akta, zostało wydrukowane dwustronnie.

Komenda Miejska Policji w Chełmie

Notatka urzędowa

W dniu dzisiejszym około godziny 18⁵⁰ do oficera dyżurnego zadzwonił mężczyzna, który przedstawił się jako Wacław Borek i podał, że przed chwilą przed swoim lokalem „Bistro 2004” mieszczącym się w centrum miasta na ul. Kowalskiej 12 w Chełmie, został pobity przez trzech nieznanych mu mężczyzn, którzy wcześniej zaczepiali siedzących przy stolikach przed lokalem gości. Podał, że jeden ze sprawców wyrwał z mocowania plastikowy płotek stanowiący część ogrodzenia ogródka kawiarni i rzucił go na stoliki kawiarniane, powodując szkody w mieniu.

Na miejsce udałem się z sierż. Karolem Rakiem. Przed lokalem czekał na nas pokrzywdzony, który podał, że sprawcy uciekli w stronę ul. Ciemnej. Pokrzywdzony podał nam, że w czasie zajścia w ogródku kawiarni byli goście, których było kilkunastu oraz przechodnie. Stwierdził, że napastników było trzech, ale biło go dwóch; trzeci w czarnej kurtce skórzanej stał obok i nie pozwalał podejść innym osobom, bo stał między nim a ludźmi z kawiarni i gapiami. Widział wyraźnie wszystkich sprawców. Kiedy ludzie zaczęli podchodzić bliżej, ten w czarnej kurtce, już prawie uciekając, wyrwał płotek i rzucił na stół kawiarniany. Spisaliśmy dane 2 osób, które zostały poproszone przez pokrzywdzonego o pozostanie w lokalu, a które siedziały w ogródku lokalu i widziały zajście – są to: Adam Trybuła i Dariusz Sękowski. Innych osób, poza obsługą, już w lokalu nie było.

Razem z pokrzywdzonym zaczęliśmy penetrować te okolice miasta, w kierunku których uciekli sprawcy. Około 19.00 na ulicy Cichej, gdy jechaliśmy w pobliżu parku miejskiego, około 300 metrów od lokalu, gdzie miał miejsce napad, zobaczyliśmy trzech mężczyzn siedzących na ławce i pijących piwo; na widok radiowozu podnieśli się i zaczęli szybko się rozchodzić. Gdy podjechaliśmy bliżej - zaczęli uciekać. W pościgu ująłem jednego z uciekających. Doprowadziłem go do radiowozu i wówczas pokrzywdzony stwierdził, że jest to na pewno jeden ze sprawców i to ten, w czarnej kurtce, który rzucił płotkiem. Zatrzymanym okazał się Julian Twardy, syn Jana i Zofii z d. Morawska; zam. Chełm ul. Wolańska 14/1.

W Komendzie Miejskiej Policji w Chełmie użyte urządzenie kontrolno - pomiarowe wykazało w 1 dm³ wydychanego przez Juliana Twardego powietrza: 0,88 mg alkoholu o godz. 19.15 oraz 0,92 mg alkoholu o godz. 19.30.

(podpis)

sierż. sztab. Piotr Polak

PROTOKÓŁ**Użycia urządzenia kontrolno - pomiarowego do ilościowego oznaczania alkoholu w wydychanym powietrzu**

Sierżant sztabowy Waldemar Baran z Komendy Miejskiej Policji w Chełmie,

Działając na podstawie art. 47 ust. 1 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi oraz § 2 pkt 1 i § 4 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 6 maja 1983 r. w sprawie warunków i sposobu dokonywania badań na zawartość alkoholu w organizmie - spowodowałem przeprowadzenie badania ilościowego zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu:

Pana Juliana Twardego, syna Jana, urodzonego 08 marca 1989 r. w Chełmie;

Badanie przeprowadzono urządzeniem elektronicznym typu Alkomat zgodnie z instrukcją;

Urządzenie wykazało zawartość:

- o godz. 19.15 - 0,88 mg alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza,
- o godz. 19.30 - 0,92 mg alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza;

Czynności dokonano w związku z zatrzymaniem w sprawie pobicia i zniszczenia mienia.

Badany oświadczył, że wypił kilka piw 0,5 litrowych;

badanie przeprowadził sierżant sztabowy Waldemar Baran.

Badany:

1. Nie żąda ponownego badania wydychanego powietrza.
2. Nie żąda pobrania krwi.
3. Nie zgłasza uwag co do prawidłowości zabezpieczenia ustnika.

(podpis osoby badanej)

Julian Twardy

(podpis prowadzącego badanie)

sierż. sztab. Waldemar Baran

PROTOKÓŁ ZATRZYMANIA OSOBY**Juliana Twardego**

19.00 - 15.04.2010 r.

(imię i nazwisko osoby zatrzymanej, godzina zatrzymania)

Na podstawie: art. 75 § 2, 244 § 1, 247 § 1, 285 § 2 k.p.k.

Chełm, Komenda Miejska Policji w Chełmie

(miejsce czynności – adres lub inne określenie miejsca zatrzymania albo nazwa jednostki Policji)

sierż. sztab. Piotr Polak z Komendy Miejskiej Policji w Chełmie

(stopień, imię i nazwisko - nazwa jednostki Policji)

W Komendzie Miejskiej Policji w Chełmie - o godzinie 19.10 w dniu 15.04.2010.

(miejsce sporządzenia protokołu)

zatrzymał **Juliana Twardego**, nazwisko rodowe – Twardy;

s. Jana i Zofii, matka z domu – Morawska;

urodzony 08 marca 1989 r. w Chełmie;

zamieszkały Chełm ul. Wolańska 14/1.

zajęcie – student Wyższej Szkoły Komunikacji Społecznej w Warszawie

tożsamość zatrzymanego ustalono na podstawie dowodu osobistego (wskazano)

wydanego przez Prezydenta Miasta Chełm, PESEL (podano)

Przyczyna zatrzymania – podejrzany o udział w pobiciu oraz zniszczenie mienia (art. 158 § 1 k.k. oraz art. 288 § 1 k.k.)

Oświadczenie zatrzymanego

Pouczony o przysługujących mi uprawnieniach – art. 244 § 2, 245, 246 § 1 i 2, 612 § 2 k.p.k. oświadczam:

Nie wnoszę zażalenia, nie chcę aby kogoś zawiadamiano o moim zatrzymaniu.

Oświadczenie osoby w związku z zatrzymaniem: Nie przyznaję się do żadnych czynów przestępczych.

Oświadczenie zatrzymanego o stanie zdrowia: Jestem zdrowy.

Zatrzymany nie był badany przez lekarza.

Nie zgłoszono zarzutów co do treści protokołu.

Czynność zakończono o godz. 19.15, 15.04.2010 r.

Protokół osobiście odczytałem

(podpis policjanta)

(podpis osoby zatrzymanej)

Piotr Polak

Julian Twardy

Kopię niniejszego protokołu otrzymałem (podpis zatrzymanego: Julian Twardy).

Zgodnie z art. 244 k.p.k. o zatrzymaniu osoby podejrzanej o popełnieniu przestępstwa zawiadomiono Prokuratora A. Dukrę z P. R. w Chełmie – godz. 19.20 w dniu 15.04.2010 r. telefonicznie, przekazując ponadto kopię protokołu.

Zatrzymanego Juliana Twardego zwolniono – 16.04.2010 r. (poz. książki zatrzymań – 42/2010).

sierż. sztab. Piotr Polak

(podpis policjanta)

**PROTOKÓŁ PRZYJĘCIA USTNEGO ZAWIADOMIENIA O PRZESTĘPSTWIE I PRZESŁUCHANIA
W CHARAKTERZE ŚWIADKA OSOBY ZAWIADAMIAJĄCEJ**

Wacław Borek

(imię i nazwisko osoby zawiadamiającej)

Chełm, dnia 16 kwietnia 2010 r. godz. 10.40

Na podstawie art. 304 a, 325 a k.p.k.

Krzysztof Kosma – aspirant Komendy Miejskiej Policji w Chełmie

z udziałem protokolanta: osobiście

na podstawie art. 177 § 1 k.p.k. i art. 143 § 1 pkt 2 k.p.k. przesłuchał niżej wymienionego w charakterze świadka.

Tożsamość świadka stwierdził na podstawie dowodu osobistego (seria i numer).

Świadka uprzedzono o odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznania (art. 233 § 1 k.k.), o odpowiedzialności za zawiadomienie o niepopelnieniu przestępstwa lub fałszywe oskarżenie (art. 238 k.k., art. 234 k.k.), co świadek potwierdza własnoręcznym podpisem (art. 190 k.p.k.):

(podpis świadka)

Wacław Borek

Świadka pouczone również o uprawnieniach wynikających z art. 182, 183 i 185 k.p.k.

Świadek podał następujące dane osobowe:

Imię i nazwisko – **Wacław Borek**

Imiona rodziców – Jan, Janina

Data i miejsce urodzenia – 16 marca 1963 r., Lublin

Miejsce zamieszkania – Chełm, ul. Boczna 10

Adres dla doręczeń w kraju – jak wyżej

Zajęcie – restaurator

Wykształcenie – wyższe

Karalność za fałszywe zeznania – nie karany

Stosunek do stron – obcy

Uprzedzony o treści art. 182 i 183 k.p.k. i pouczony o treści art. 185 k.p.k. oświadcza, że:

Zostałem uprzedzony o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań i zeznaję, co następuje:

W dniu wczorajszym byłem w swoim lokalu „Bistro 2004” mieszczącym się w centrum miasta na ul. Kowalskiej 12 w Chełmie. Przebywałem na zapleczu lokalu, a przed lokalem na ulicy wystawione były stoliki w ramach ogródka restauracyjnego. Było dużo ludzi w ogródku, a w środku lokalu, na sali, było również kilkanaście osób przy barze i pili piwo albo kawę. Wszystkich tych ludzi obsługiwało dwoje kelnerów: Robert Wolski oraz Magda Mika. Około godziny 18⁴⁰ lub 18⁵⁰ usłyszałem głośne krzyki na zewnątrz i wyszedłem do tego ogródka. Zobaczyłem, że na ulicy było mnóstwo osób, które chodziły tą ulicą, bo jest na niej dużo lokali i sklepów. Przy ogródku, ale na jego zewnątrz od ulicy, stało 3 mężczyzn, widać było, że są podpici. Zaczęli jakąś parę, która siedziała przy stoliku; jeden z nich ciągnął za rękę tę dziewczynę, a dwaj pozostali przytrzymywali tego chłopaka, który z nią siedział i byli do mnie bokiem. Oboje wzywali pomocy, ale nikt nie pomagał im. Ja widząc co się dzieje podszedłem do tego stolika i powiedziałem, żeby odeszli stąd. Wyszedłem za ogródek i wtedy jeden z nich, ubrany w czarną kurtkę skórzaną i jasne spodnie powiedział głośno: „won stąd, bo zarobisz”. Ja podszedłem jeszcze bliżej i wtedy dwóch z nich rzuciło się na mnie, a ten w czarnej kurtce stał ze dwa, trzy metry ode mnie i mnie nie bił, ale odwrócił się i stanął tak, że był prawie do mnie tyłem i trochę bokiem, ale jednocześnie tak, jakby chciał oddzielić mnie od pozostałych ludzi. Widziałem przy tym, że nagle ktoś z gapiów zaczął iść w moim kierunku, chciał podejść do mnie, ale ten w czarnej kurtce używając słów wulgarnych: „spiep...” kazał mu uciekać, zrobił w jego kierunku krok i wtedy ten mężczyzna odszedł. Ci dwaj bili mnie pięściami po twarzy, a potem mnie przewrócili i zaczęli kopać po całym ciele, po głowie, brzuchu i plecach; ciosy były silne. Wszystkich bym poznał po twarzy, a najbardziej zapamiętałem tego w czarnej kurtce, tego później zatrzymanego, bo miał prawie okrągłą twarz i miał długie, prawie do ramion, włosy. Ci dwaj pozostali mieli po dwadzieścia kilka lat; jeden był wysoki wzrostu ok. 185, ciemne krótkie włosy i pociągłą twarz, był ubrany w koszulę polo i ciemne dżinsy; drugi był niższy, wzrostu ok. 170 cm., ale dosyć dobrze zbudowany, miał również ciemne włosy, dość pociągłą twarz, duży i garbaty nos. Ten był – jak mi się wydaje – w ciemnej, albo czarnej marynarce i takich spodniach. W końcu usłyszałem, że któryś z nich krzyknął: „uciekamy”. Ja wtedy podniosłem głowę, którą osłaniałem rękoma i zobaczyłem, że ten w czarnej kurtce skórzanej, który mnie nie bił, wyrwał element płotku z ogrodzenia ogródka kawiarnianego i rzucił na stolik kawiarniany. Stolik rozpadł się i uległ zniszczeniu, tak zresztą jak i ten płatek. Ja zadzwoniłem po policję i potem pojechałem z policjantami w radiowozie w miasto, w tę stronę, w którą uciekli sprawcy. Gdy po kilku minutach byliśmy obok parku, zobaczyłem trzech mężczyzn na ławce, ale było tam ciemno i nie mogłem ich dokładnie zobaczyć. Policjanci podjechali jednak bliżej, a nagle ci mężczyźni zaczęli uciekać i wówczas obaj policjanci zaczęli ich gonić, a ja zostałem w radiowozie. Po jakimś czasie jeden z nich przyprowadził jednego z mężczyzn do radiowozu i ja poznałem, że to ten w czarnej kurtce skórzanej i jasnych spodniach; miał długie włosy. Nie mam żadnych wątpliwości, że to ten, co był razem z tymi dwoma, co mnie bili; on mnie nie bił, a jego zachowanie już opisałem. Jak ja go poznałem, to policjanci zabrali go na komendę, a mi kazali przyjść dzisiaj, aby złożyć zeznania. Chcę jeszcze dodać, że jak uciekli ci, co mnie pobili, to ja poprosiłem dwóch mężczyzn, którzy byli w ogródku kawiarni, aby zaczekali na policję i złożyli zeznania; oni nie bardzo chcieli się mieszać, ale w końcu zostali. Nie było natomiast tej pary, którą ci napastnicy zaczęli. Wczoraj wieczorem udałem się do szpitala, gdzie udzielono mi doraźnej pomocy lekarskiej, wykonano prześwietlenie nosa, ale nie stwierdzono złamania. Opisano moje obrażenia w dokumentacji szpitalnej. W wyniku tego zdarzenia doznałem stłuczenia nosa, oka prawego, stłuczenia głowy i otarć skóry pleców i nóg. Chcę jeszcze dodać, że już jak leżałem na ulicy, to ludzie – których było wokół kilkudziesięciu, zaczęli krzyżeć, że już jedzie policja i aby mnie zostawić. To wtedy oni zaczęli uciekać. Muszę odkupić sobie stolik i fragment przęsła ogródka, bo te zostały zniszczone i do niczego się nie nadają. Żądam ścigania i ukarania sprawców tych czynów. To wszystko, co dzisiaj chcę powiedzieć. Jak odkupię stolik i płatek, to przedstawię fakturę zakupu; koszt zakupu takiego stolika to na pewno około 400 zł, a płatek to około 200 zł. Tak kiedyś za to płaciłem. To wszystko co mam obecnie do zeznania.

Czynność zakończono o godz. 11.20.

Krzysztof Kosma
(podpis policjanta)

Protokół osobiście odczytałem
Wacław Borek
(podpis świadka)

PROTOKÓŁ PRZESŁUCHANIA ŚWIADKA

Chełm, dnia 16 kwietnia 2010 r. godz. 09.10

Krzysztof Kosma – aspirant Komendy Miejskiej Policji w Chełmie

z udziałem protokolanta: osobiście

na podstawie art. 177 § 1 k.p.k. i art. 143 § 1 pkt 2 k.p.k. przesłuchał niżej wymienionego w charakterze świadka.

Tożsamość świadka stwierdził na podstawie dowodu osobistego (seria i numer)

Świadka uprzedzono o odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznania (art. 233 § 1 k.k.), co świadek potwierdza własnoręcznym podpisem (art. 190 k.p.k.):

(podpis świadka)

Piotr Polak

Świadka pouczone również o uprawnieniach wynikających z art. 182, 183 i 185 k.p.k.

Świadek podał następujące dane osobowe:

Imię i nazwisko – **Piotr Polak**

Imiona rodziców – Olaf, Luiza

Data i miejsce urodzenia – 23 maja 1980 r., Lublin

Miejsce zamieszkania – -----

Adres dla doręczeń w kraju – Komenda Miejska Policji w Chełmie

Zajęcie – funkcjonariusz Policji – KMP Chełm;

Wykształcenie – średnie

Karalność za fałszywe zeznania – nie karany

Stosunek do stron – obcy

Uprzedzony o treści art. 182 i 183 k.p.k. i pouczony o treści art. 185 k.p.k. oświadcza, że:

Zostałem uprzedzony o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań i zeznaję, co następuje:

W dniu wczorajszym zostałem poinformowany przez oficera dyżurnego o zgłoszeniu interwencji w lokalu „Bistro 2004” na ul. Kowalskiej 12 w Chełmie. Podano mi, że zgłoszono, że został pobity właściciel tego lokalu przez kilku mężczyzn. Pojechałem radiowozem razem z Karolem Rakiem. Kiedy przyjechaliśmy przed godz. 19-tą, to na miejscu zastaliśmy właściciela lokalu Pana Borka oraz dwóch mężczyzn, którzy byli świadkami zajścia. Innych osób, oprócz dwojga kelnerów, nie było. Właściciel lokalu podał, że było dużo ludzi, ale wszyscy już wyszli. Powiedział nam, że gdy chciał pomóc dwojgu zaczepianych młodych ludzi, którzy siedzieli w ogródku w jego lokalu, to został pobity przez dwóch mężczyzn, trzeci go nie bił, ale był z nimi i zniszczył mu stół. On zaczął podawać nam rysopisy, dlatego ja uznałem, że skoro może ich poznać, to należy spenetrować pobliski rejon. Wsiadł z nami do radiowozu i zaczęliśmy jeździć w pobliżu tego miejsca. Najpierw nic się nie działo, ale gdy po kilku minutach dojechaliśmy do parku, to zobaczyliśmy 3 mężczyzn, którzy siedzieli na ławce. Nagle zaczęli oni się podnosić i gdy my podjechaliśmy bliżej, to oni zaczęli uciekać. Ja z kolegą wysiedliśmy z radiowozu i ja złapałem po kilkudziesięciometrowym pościgu jednego mężczyznę, a gdy go doprowadziłem do radiowozu, to pokrzywdzony stwierdził, że to jeden z tych mężczyzn, który wprowadził go nie bił, ale zniszczył mu stół, a ponadto, jak się wyraził pokrzywdzony, tak stanął jakby chciał powstrzymać innych przed tym, by mu pomogli. Chcę dodać, że ja tego, którego zatrzymałem, cały czas miałem na oku, gdy on uciekał. To na pewno był jeden z tych siedzących na ławce. Był ubrany w czarną kurtkę skórzaną i jasne, beżowo-szare spodnie. Jak go zatrzymałem, to ten zatrzymany powiedział, że nic nie zrobił, a uciekał, bo boi się policji. Odwiozłem zatrzymanego na komendę, gdzie został przebadany na zawartość alkoholu, a później osadzony w izbie zatrzymań do decyzji prokuratora. To wszystko co mam do powiedzenia.

Czynność zakończono o godz. 09.40.

Krzysztof Kosma

(podpis policjanta)

Protokół osobiście odczytałem

Piotr Polak

(podpis świadka)

POSTANOWIENIE
O WSZCZĘCIU DOCHODZENIA

Chełm, dnia 16 kwietnia 2010 r.

Krzysztof Kosma – aspirant Komendy Miejskiej Policji w Chełmie, działając z urzędu na podstawie art. 303 k.p.k. w zw. z art. 325 e § 1 k.p.k. w zw. z art. 325 a § 1 k.p.k. i art. 325 b § 1 k.p.k.

postanowił

wszcząć dochodzenie w sprawie wzięcia udziału w pobiciu Wacława Borka oraz zniszczenia mienia należącego do Wacława Borka w dniu 15 kwietnia 2010 r. w Chełmie,
tj. o przestępstwa z art. 158 § 1 k.k. i art. 288 § 1 k.k.

Uzasadnienie

Z zebranych przez Policję materiałów wynika, że doszło do popełnienia przestępstwa na szkodę Wacława Borka, tj. pobicia go oraz zniszczenia jego mienia, a osobą podejrzaną jest Julian Twardy.

O wszczęciu dochodzenia zawiadomić pokrzywdzonego.

(podpis policjanta)

Krzysztof Kosma

Chełm, dnia 16.04.2010 r.

Notatka służbowa

W dniu dzisiejszym skontaktowałem się z prokuratorem A. Dukrą z PR w Chełmie. W rozmowie ustaliłem, że prokurator nie widzi podstaw do występowania z wnioskiem o tymczasowe aresztowanie, a w związku z tym zasadnym jest zwolnienie zatrzymanego z Izby zatrzymań KMP w Chełmie. W oparciu o powyższe zarządziłem zwolnienie zatrzymanego, co nastąpiło w dniu dzisiejszym, tj. 16 kwietnia 2010 r. o godzinie 16-tej.

Sporządził: aspirant Krzysztof Kosma

(podpis)

PROTOKÓŁ PRZESŁUCHANIA ŚWIADKA

Sygn. akt Ds. 122/10

RSD 234/10

Chełm, dnia 17 kwietnia 2010 r. godz. 09.40

Krzysztof Kosma – aspirant Komendy Miejskiej Policji w Chełmie

z udziałem protokolanta: osobiście

na podstawie art. 177 § 1 k.p.k. i art. 143 § 1 pkt 2 k.p.k. przesłuchał niżej wymienionego w charakterze świadka.

Tożsamość świadka stwierdził na podstawie dowodu osobistego (seria i numer).

Świadka uprzedzono o odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznania (art. 233 § 1 k.k.), co świadek potwierdza własnoręcznym podpisem (art. 190 k.p.k.):

(podpis świadka)

Adam Trybuła

Świadka pouczone również o uprawnieniach wynikających z art. 182, 183 i 185 k.p.k.

Świadek podał następujące dane osobowe:

Imię i nazwisko – **Adam Trybuła**

Imiona rodziców – Dariusz, Iwona

Data i miejsce urodzenia – 16 marca 1987 r., Lublin

Miejsce zamieszkania – Lublin, ul. Mełgiewska 45/1

Adres dla doręczeń w kraju – jak wyżej

Zajęcie – student

Wykształcenie – średnie

Karalność za fałszywe zeznania – nie karany

Stosunek do stron – obcy

Uprzedzony o treści art. 182 i 183 k.p.k. i pouczony o treści art. 185 k.p.k. oświadcza, że:

Zostałem uprzedzony o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań i zeznaję co następuje:

Ja byłem 15 kwietnia 2010 r. w lokalu „Bistro 2004” w Chelmie z moim kolegą z Chelma – tj. Dariuszem Sękowskim. Siedzieliśmy w ogródku na zewnątrz lokalu i piliśmy piwo. W ogródku było kilkanaście osób, ale było też dużo osób na ulicy, bo to w sumie dosyć blisko centrum miasta i obok były też ogródki piwne innych lokali, a także w pobliżu jest supermarket. Byliśmy tam od ok. godz. 17.30. Około godziny chyba 18.45 - 50 zobaczyliśmy, że jest jakieś zamieszanie, krzyki, a potem nagle dwie osoby kogoś biły, zaraz obok tego naszego ogródka. Ktoś zaczął krzyczeć – dzwonić po policję, bandyci, zostawcie go i gdy my wstaliśmy od naszego stolika, a był on przy ścianie, ok. 15 metrów od tego zamieszania, to zobaczyliśmy, że jeden mężczyzna osoba leży, a dwóch młodych ludzi go kopie; jeden z nich był szczupły, ale dosyć wysoki ok. 185 cm, a drugi krępy, ale dosyć dobrze zbudowany – obaj byli agresywni i silnie kopali tego leżącego. Przy nich stał też jeden mężczyzna, ubrany chyba w ciemną kurtkę skórzaną i jasne spodnie, który nic w sumie nie robił. Był nawet zwrócony twarzą do przechodniów i chyba tylko coś krzyknął, ale ja nie wiem do kogo, bo ja nie zrozumiałem słów, bo było ogólne zamieszanie, a przy nas ktoś usiłował dodzwonić się na policję i mówił głośno do słuchawki telefonu. Po chwili zobaczyłem, że nagle tych dwóch, co biło tego leżącego, podniosło się i zaczęli uciekać z tym trzecim – w kurtce ciemnej, przy czym ten w kurtce rzucił kawałkiem płotku, który wyrwał z ogrodzenia, w stronę ludzi, którzy chcieli ich gonić i ten płótek uderzył w stolik, który był na początku ogródka od strony ulicy. Potem widziałem, że stół był popękany. Z tego lokalu nagle wszyscy zaczęli wychodzić, część nawet nie płaciła rachunku, a my zostaliśmy, bo chcieliśmy zapłacić za piwo, a nie było kelnerów. Gdy wreszcie znaleźliśmy kelnera, a był on wewnątrz lokalu i był mocno przestraszony, to przyszedł ten, co był kopany i poprosił, abyśmy zostali, bo byliśmy świadkami zajścia i złożymy zeznania. My nie bardzo chcieliśmy się mieszać, ale ten pobity okazał się właścicielem lokalu, zrobiło nam się głupio i zostaliśmy. Ja nie znam tych mężczyzn i nie widziałem ich twarzy, a tylko ich sylwetki. Ten w ciemnej kurtce stał zwrócony do mnie w zasadzie boki i nie widziałem w ogóle jego twarzy, tak więc nie mogę go rozpoznać, podobnie nie widziałem twarzy tych dwóch bijących właściciela. Jak przyjechali policjanci, to jeden z nich spisał moje dane i dane kolegi i kazał nam przyjść dzisiaj na zeznania do Komendy. To wszystko co mam do powiedzenia.

Czynność zakończono o godz. 10.10.

Krzysztof Kosma

(podpis policjanta)

Protokół osobiście odczytałem

Adam Trybuła

(podpis świadka)

PROTOKÓŁ PRZESŁUCHANIA ŚWIADKA

Sygn. akt Ds. 122/10

RSD 234/10

Chełm, dnia 17 kwietnia 2010 r. godz. 10.20

Krzysztof Kosma – aspirant Komendy Miejskiej Policji w Chełmie

z udziałem protokolanta: osobiście

na podstawie art. 177 § 1 k.p.k. i art. 143 § 1 pkt 2 k.p.k. przesłuchiwał niżej wymienionego w charakterze świadka.

Tożsamość świadka stwierdził na podstawie dowodu osobistego (seria i numer).

Świadka uprzedzono o odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznania (art. 233 § 1 k.k.), co świadek potwierdza własnoręcznym podpisem (art. 190 k.p.k.):

(podpis świadka)

Dariusz Sękowski

Świadka pouczone również o uprawnieniach wynikających z art. 182, 183 i 185 k.p.k.

Świadek podał następujące dane osobowe:

Imię i nazwisko – **Dariusz Sękowski**

Imiona rodziców – Mariusz, Irena

Data i miejsce urodzenia – 16 lutego 1987 r., Chełm

Miejsce zamieszkania – Chełm, ul. Lubelska 12/82

Adres dla doręczeń w kraju – jak wyżej

Zajęcie – student

Wykształcenie – średnie

Karalność za fałszywe zeznania – nie karany

Stosunek do stron – obcy

Uprzedzony o treści art. 182 i 183 k.p.k. i pouczone o treści art. 185 k.p.k. oświadcza, że:

Zostałem uprzedzony o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań i zeznaję co następuje:

Ja byłem 15 kwietnia 2010 r. w lokalu „Bistro 2004” w Chełmie z moim kolegą ze studiów – Adamem Trybułą, który przyjechał do mnie do Chełma. Byliśmy tam od ok. godz. 17.30. Siedzieliśmy w ogródku na zewnątrz lokalu i piliśmy piwo, wypiliśmy chyba dwa piwa i po kawie. W ogródku było dużo osób, nie było wolnych miejsc i dużo osób było też na ulicy, w innych ogródkach piwnych i na ławkach w pobliżu tego lokalu; na pewno było kilkadziesiąt osób. Około godziny 19-tej, może 18.50 usłyszeliśmy, że jest jakieś zamieszanie, krzyki. Wstaliśmy od naszego stolika i zobaczyliśmy, że w odległości ok. 15-20 metrów od nas, już przy końcu tego ogródka, dwie osoby kogoś biły i kopaly. Podniosły się krzyki, ktoś krzyczał – dzwonić po policję, bandyci, zostawcie go. Ja widziałem tylko, że jeden mężczyzna leży, a dwóch młodych ludzi go kopie; jeden z nich był szczupły, ale wysoki ok. 180 - 185 cm, a drugi dobrze zbudowany ale niższy – ok. 170 – 175 cm. Obaj kopali leżącego mężczyznę i wyglądało, że z dużą siłą. Przy nich stał też jeden mężczyzna, ubrany w jakąś ciemną kurtkę skózaną i chyba beżowe lub szare spodnie, który nic nie robił. On jedynie stał. Nie widziałem, by robił jakieś gesty do ludzi. On jak stał, to tak bardziej bokiem, a raczej tyłem do tych co bili, a twarzą był zwrócony do przechodniów. Po chwili zobaczyłem, że nagle tych dwóch co biło tego leżącego, wstali i zaczęli uciekać, a razem z nimi zaczął biec ten trzeci – w kurtce ciemnej, przy czym on, tzn. ten w kurtce, rzucił kawałkiem płotku, który wyrwał z ogrodzenia w stronę ludzi, którzy byli w pobliżu i ten płótek uderzył w stolik kawiarniany tego lokalu, w którym byliśmy. Wiem, bo oglądałem ten stolik później, jak przyjechała Policja, że ten stół był zniszczony. Gdy ktoś powiedział, że zaraz będzie policja, to nagle z lokalu zaczęli wszyscy wychodzić, tak jakby byli tu tylko przestępcy; poczuliśmy się dziwnie i chcieliśmy zapłacić za piwo i kawę, ale nie mogliśmy znaleźć kelnera. Gdy wreszcie go znaleźliśmy, to przyszedł ten co był pobity i poprosił abyśmy zostali, bo byliśmy świadkami zajścia i powinniśmy złożyć zeznania. My nie bardzo chcieliśmy się w to wszystko mieszać, ale głupio się nam zrobiło, że wszyscy nagle wyszli i zostaliśmy. Ja nie znam tych napastników i nie wiem w sumie o co poszło, a ten pobity – jak czekaliśmy na policję, to nie mówił nam, dlaczego został pobity. Nie widziałem twarzy napastników i nie jestem w stanie ich poznać także po ubiorze, bo byłem zbyt zszokowany i niewiele zapamiętałem cech ubrań i sylwetek. Ten w ciemnej kurtce był do nas bokiem i nie widziałem jego twarzy, tak więc nie mogę go rozpoznać; nie chcę uczestniczyć w okazaniu, bo nie mam po czym go poznać. Jak przyjechali policjanci, to jeden z nich spisał moje dane i kolegi. To wszystko co mam do powiedzenia.

Czynność zakończono o godz. 10.50.

Krzysztof Kosma

(podpis policjanta)

Protokół osobiście odczytałem

Dariusz Sękowski

(podpis świadka)

POSTANOWIENIE O POWOŁANIU BIEGŁEGO

Sygn. akt Ds. 122/10

RSD 234/10

Dnia, 17 kwietnia 2010 r.

Krzysztof Kosma – aspirant Komendy Miejskiej Policji w Chełmie

w sprawie przeciwko Julianowi Twardemu,

na podstawie art. 193, 194, 195, 198 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

Powołać biegłego lekarza z zakresu medycyny dr Zofię Kowalską, wpisaną na stałą listę biegłych, w celu stwierdzenia, po zapoznaniu się z dokumentacją medyczną sporządzoną w Szpitalu Miejskim w Chełmie, charakteru obrażeń doznanych przez Wacława Borka w dniu 15 kwietnia 2010 r., a w szczególności czy naruszyły one prawidłowe funkcjonowanie narządów jego ciała na okres powyżej, czy też poniżej siedmiu dni.

W myśl art. 197 § 3 k.p.k. w zw. z art. 190 § 1 k.p.k. uprzedza się, że za wydanie niezgodnej z prawdą opinii grozi odpowiedzialność karna z art. 233 § 1 k.k. (pozbawienie wolności do lat 3).

UZASADNIENIE

Komenda Miejska Policji w Chełmie prowadzi dochodzenie w sprawie pobicia W. Borka, dokonanego w dniu 15 kwietnia 2010 r. W wyniku pobicia pokrzywdzony doznał obrażeń ciała i była mu udzielona pomoc w Szpitalu Miejskim w Chełmie. W celu ustalenia charakteru wspomnianych obrażeń ciała koniecznym jest powołanie biegłego. Ma to znaczenie dla prawidłowej kwalifikacji czynu, który winien być zarzucony sprawcy.

Mając powyższe na uwadze powołanie biegłego jest w pełni uzasadnione.

aspirant

Krzysztof Kosma

(podpis)

Chełm, dnia 20.04.2010 r.

Notatka urzędowa

W dniu dzisiejszym, tj. w dniu 20 kwietnia 2010 r. stawił się w KMP w Chełmie pokrzywdzony W. Borek i okazał fakturę dotyczącą zakupu stolika oraz płotka do ogrodzenia ogródka lokalu. Z faktury wynika, że wartość obu tych elementów wyniosła 650 zł. Fakturę załączam (po sporządzeniu jej kserokopii i poświadczeniu za zgodność) do akt sprawy.

aspirant Krzysztof Kosma

(podpis)

KSEROKOPIA POŚWIADCZONA ZA ZGODNOŚĆ

Dnia, 17 kwietnia 2010 r.

Jan Kijek

P.P.H.U. Zysk

Hurtownia mebli ogrodowych i kawiarnianych

w Lublinie, ul Ogrodowa 21

(NIP i REGON)

(dane sprzedawcy)

Dla: Wacław Borek

„Bistro 2004”

ul. Kowalska 12

Chełm

(NIP oraz REGON)

(dane kupującego)

FAKTURA VAT

1. stolik kawiarniany typ - Randalf – wartość z podatkiem VAT – 450 zł;
2. przęsło ogrodowe typu – Bora – wartość z podatkiem VAT – 200 zł;

Razem: - 650 zł (z podatkiem VAT)

Zapłacono gotówką 650 zł.

Alfons Ptak

(podpis uprawnionej osoby)

Opinia

Biegłej Zofii Kowalskiej,

wydana na podstawie postanowienia aspiranta KMP w Chełmie,

dotycząca charakteru obrażeń doznanych w dniu 15 kwietnia 2010 r. przez Wacława Borka.

W dniu 18 kwietnia 2010 r., w gabinecie mieszczącym się w budynku Szpitala Miejskiego w Chełmie, dokonałam oględzin ciała Wacława Borka, który podał, że w dniu 15 kwietnia 2010 r. został pobity przez dwóch mężczyzn. Był tego samego dnia wieczorem na pogotowiu i tam została mu udzielona pomoc medyczna i dokonano prześwietlenia kości nosa.

Po dokonanych oględzinach ciała Wacława Borka oraz po zapoznaniu się z dokumentacją pogotowia ratunkowego stwierdzam, że Wacław Borek doznał krwiaka okularowego oka prawego, stłuczenia nosa i otarcia naskórka nosa, podbiegnięcia krwawego na czole, dolnej powierzchni brody oraz na przedramieniu lewym, otarcia skóry pleców, brzucha, bolesności w okolicy ramienia prawego w części górnej.

Obrażenia te naruszają prawidłowe funkcjonowanie narządów jego ciała na okres poniżej 7 dni i narażały pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 157 § 1 k.k.

Powyższe obrażenia mogły powstać w okolicznościach opisanych przez pokrzywdzonego.

Lekarz medycyny sądowej

dr Zofia Kowalska

(podpis)

PROTOKÓŁ PRZESŁUCHANIA PODEJRZANEGO

Chełm, dnia 28 kwietnia 2010 r., godz. 09.20.

Krzysztof Kosma – aspirant KMP w Chełmie

działając na podstawie art. 325 g § 1 i 2 k.p.k., art. 175 § 1; 308 § 2; 311 § 2, 3 i 5 k.p.k., zgodnie z art. 143 § 1 pkt 2 k.p.k.

przy udziale protokolanta: osobiście

przesłuchiwał niżej wymienionego jako podejrzanego o czyny z art. 158 § 1 k.k. i z art. 288 § 1 k.k.

Tożsamość podejrzanego stwierdzono na podstawie dowodu osobistego (seria i numer)

Podejrzaný podał następujące dane osobowe: imię i nazwisko: **Julian Twardy**

Imiona rodziców i nazwisko rodowe matki: Jan, Zofia z d. Morawska

Data i miejsce urodzenia: 8 marca 1989 r. w Chełmie

Miejsce zamieszkania: Chełm, ul. Wolańska 14/1

Obywatelstwo: polskie

Wykształcenie: średnie ogólne, obecnie student

Stan cywilny: kawaler

Liczba dzieci i ich wiek: nie posiada

Liczba osób pozostających na utrzymaniu podejrzanego: nie posiada

Zawód wyuczony: bez zawodu

Zatrudniony: student Wyższej Szkoły Komunikacji Społecznej w Warszawie

Uposażenie: pracuje dorywczo w wakacje – dochód ok. 1000 zł miesięcznie w wakacje

Stan majątkowy: nie posiada nieruchomości ani też ruchomości o większej wartości

Karalność: nie karany

Stan zdrowia: zdrowy, nie leczył się w poradni zdrowia psychicznego

Podejrzanego pouczone o uprawnieniach określonych w art. 300 i 301 k.p.k. oraz o obowiązkach i konsekwencjach wskazanych w art. 74, 75, 138 i 139 k.p.k. Pouczenia te otrzymałem na piśmie.

(podpis podejrzanego)

Julian Twardy

Przesłuchiwanemu, do protokołu, postawiono zarzuty popełnienia następujących przestępstw:

- I.** w dniu 15 kwietnia 2010 r. w Chełmie, wspólnie i w porozumieniu z dwoma nieustalonymi mężczyznami, działając publicznie i bez powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego, dopuścił się pobicia Wacława Borka, bijąc go po twarzy i po całym ciele, kopiąc, narażając go w ten sposób na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 157 § 1 k.k., przez co spowodował krwiak okularowy oka prawego, stłuczenia nosa i otarcia naskórka nosa, podbiegnięcia krwawe na czole, dolnej powierzchni brody oraz na przedramieniu lewym, otarcia skóry pleców, brzucha, bolesności w okolicy ramienia prawego w części górnej, które to obrażenia nie naruszyły czynności narządu ciała na czas powyżej dni siedmiu, przy czym czyn ten miał charakter chuligański, tj. przestępstwa z art. 158 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 57 a § 1 k.k.;
- II.** w dniu 15 kwietnia 2010 r. w Chełmie, działając publicznie i bez powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego, dokonał umyślnego zniszczenia części ogrodzenia lokalu „Bistro 2004” oraz stolika kawiarnianego w tym lokalu, o łącznej wartości 650 zł., działając na szkodę Wacława Borka, przy czym czyn ten miał charakter chuligański, tj. przestępstwa z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 57 a § 1 k.k.

Podejrzany wyjaśnił: Pouczony o treści praw i obowiązków podejrzanego, które otrzymałem też na piśmie oświadczam, że przedstawione mi w dniu dzisiejszym zarzuty zrozumiałem. Nie przyznaję się do popełnienia obu zarzucanych mi przestępstw i nie chcę składać wyjaśnień. Powiem jedynie, że to wszystko nieprawda.

Pouczony o swych prawach: Nie żądam końcowego zaznajomienia mnie z aktami sprawy, ani też nie będę składał żadnych wniosków dowodowych. Nie chcę też, aby sporządzano uzasadnienie tych zarzutów.

Przesłuchanie zakończono w dniu 28 kwietnia 2010 r. o godz. 09.50.

Protokół po osobistym odczytaniu
podpisuję

(podpis przesłuchującego)

(podpis podejrzanego)

Krzysztof Kosma

Julian Twardy

PROTOKÓŁ PRZESŁUCHANIA ŚWIADKA

Sygn. akt Ds. 122/10

RSD 234/10

Chełm, dnia 6 maja 2010 r. godz. 10.00.

Krzysztof Kosma – aspirant Komendy Miejskiej Policji w Chełmie

z udziałem protokolanta: osobiście

na podstawie art. 177 § 1 k.p.k. i art. 143 § 1 pkt 2 k.p.k. przesłuchał niżej wymienionego w charakterze świadka.

Tożsamość świadka stwierdził na podstawie dowodu osobistego (seria i numer)

Świadka uprzedzono o odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznania (art. 233 § 1 k.k.), co świadek potwierdza własnoręcznym podpisem (art. 190 k.p.k.):

(podpis świadka)

Robert Wolski

Świadka pouczone również o uprawnieniach wynikających z art. 182, 183 i 185 k.p.k.

Świadek podał następujące dane osobowe:

Imię i nazwisko – **Robert Wolski**

Imiona rodziców – Maciej, Róża

Data i miejsce urodzenia – 16 grudnia 1988 r., Chełm

Miejsce zamieszkania – Chełm, ul. Kwiatowa 3

Adres dla doręczeń w kraju – jak wyżej

Zajęcie – pracownik lokalu „Bistro 2004” – kelner

Wykształcenie – średnie

Karalność za fałszywe zeznania – nie karany

Stosunek do stron – obcy

Uprzedzony o treści art. 182 i 183 k.p.k. i pouczone o treści art. 185 k.p.k. oświadcza, że:

Zostałem uprzedzony o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań i zeznaję co następuje:

Ja byłem 15 kwietnia 2010 r. w lokalu „Bistro 2004” w Chełmie, gdzie pracuję jako kelner. Pracowała wtedy także Magda Mika i razem z nią obsługiwaliśmy gości, których było bardzo dużo, tak w środku lokalu, jak i w ogródku. Lokal ten jest w sumie w dobrym punkcie i wtedy było dużo ludzi, nie tylko w naszym lokalu, ale też w lokalach, których na tej ulicy jest dużo. Ja nie widziałem żadnego zajścia, bo miałem dużo pracy i musiałem obsługiwać gości, przyjmować zamówienia i odbierać zapłatę za rachunki. Usłyszałem tylko, że jest jakieś zamieszanie, bo zaczęli ludzie wychodzić z lokalu i ktoś krzyczał, że trzeba dzwonić po policję, bo kogoś biją. Ja najpierw nie pozwalałem wychodzić ludziom z lokalu, bo większość z nich nie zapłaciła za konsumpcję, ale wrywali mi się i wybiegali na zewnątrz. Gdy w końcu i ja wyszedłem na zewnątrz, to już mój szef wchodził do lokalu i było widać, że jest pobity, leciała mu krew z brody, trzymał się za nos i za ramię. Krzyczał do mnie, dlaczego nie dzwonię po policję. Dałem mu swoją komórkę i on gdzieś dzwonił, a ja wyszedłem na zewnątrz, aby dopilnować porządku w ogródku lokalu. Nie widziałem, kto szefa pobił. Widziałem tylko, jak w ogródku leżał połamany stolik oraz część ogrodzenia ogródka, taki płotek, który był złamany i nie nadawał się, aby go wstawić do ogrodzenia. Wiem, że niedawno szef kupił zarówno stolik, jak i ten płotek i wymienił te uszkodzone, bo tamte nie nadawały się do użytku. Tyle mam do powiedzenia. Później szef mi mówił, że dwóch mężczyzn go biło, ale był też z nimi trzeci, który nie pozwalał chyba, aby ludzie szefowi pomogli. Wiem, że szef był wieczorem w szpitalu i narzekał na ból nosa i brody, a w ogóle to się źle czuł kilka dni. To wszystko, co mam do powiedzenia.

Czynność zakończono godz. 10.30.

Krzysztof Kosma

(podpis policjanta)

Protokół osobiście odczytałem

Robert Wolski

(podpis świadka)

PROTOKÓŁ PRZESŁUCHANIA ŚWIADKA

Sygn. akt Ds. 122/10

RSD 234/10

Chełm, dnia 6 maja 2010 r. godz. 11.00.

Krzysztof Kosma – aspirant Komendy Miejskiej Policji w Chełmie

z udziałem protokolanta: osobiście

na podstawie art. 177 § 1 k.p.k. i art. 143 § 1 pkt 2 k.p.k. przesłuchał niżej wymienionego w charakterze świadka.

Tożsamość świadka stwierdził na podstawie dowodu osobistego (seria i numer).

Świadka uprzedzono o odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznania (art. 233 § 1 k.k.), co świadek potwierdza własnoręcznym podpisem (art. 190 k.p.k.):

(podpis świadka)

Magdalena Mika

Świadka pouczone również o uprawnieniach wynikających z art. 182, 183 i 185 k.p.k.

Świadek podał następujące dane osobowe:

Imię i nazwisko – **Magdalena Mika**

Imiona rodziców – Antoni, Maria

Data i miejsce urodzenia – 22 czerwca 1987 r., Chełm

Miejsce zamieszkania – Chełm, ul. Kolejowa 24/23

Adres dla doręczeń w kraju – jak wyżej

Zajęcie – pracownik lokalu „Bistro 2004” – kelnerka

Wykształcenie – średnie zawodowe

Karalność za fałszywe zeznania – nie karana

Stosunek do stron – obcy

Uprzedzony o treści art. 182 i 183 k.p.k. i pouczone o treści art. 185 k.p.k. oświadcza, że:

Zostałam uprzedzona o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań i zeznaję co następuje:

Jestem od dwóch lat zatrudniona w lokalu „Bistro 2004” w Chełmie, gdzie pracuję jako kelner. Pracowałam w dniu 15 kwietnia 2010 r. i pamiętam ten dzień, bo była jakaś awantura i został pobity, zupełnie bez powodu, szef, tj. pan Borek. Ja tego nie widziałam, bo byłam wtedy w środku lokalu, gdzie przyjmowałam zamówienia i wydawałam posiłki oraz napoje. Było bardzo dużo ludzi, był duży ruch i nie wychodziłam na ogródek. Usłyszałam w pewnym momencie jakieś zamieszanie, krzyki, wołanie o pomoc i prośby, aby ktoś dzwonił na policję. Ja początkowo myślałam, że coś się dzieje na ulicy, a nie w naszym ogródku, bo tam, tzn. w ogródku zawsze było spokojnie. Nie wychodziłam więc, ale pilnowałam sali. Ja nie widziałam więc żadnego zajścia. W pewnej chwili prawie wszyscy z naszego lokalu zaczęli wychodzić, ja z kolegą tj. Robertem Wolskim zaczęliśmy zatrzymywać ludzi, bo część z nich w ogóle nie zapłaciła, ale oni nic sobie z tego nie robili. Ja próbowałam wezwać na pomoc kucharza, ale on był w kuchni i mnie chyba nie słyszał. Kiedy prawie wszyscy już wybiegli, wszedł do środka szef i widać było, że ktoś go pobił. Miał krew na twarzy, zadrapania w okolicy nosa, brody, trzymał się za oko i kazał nam dzwonić na policję. Robert dał mu swój telefon i ten gdzieś dzwonił. Po jakichś 10 minutach przyjechała policja. W lokalu szef zatrzymał dwóch mężczyzn jako świadków i dane ich policjanci spisali. Potem szef pojechał z policjantami na miasto i wrócił dopiero po 20-tej. Kazał nam iść do domu. W ogródku został zniszczony też jeden stolik oraz jeden płotek, który stanowił element ogrodzenia lokalu. Następnego dnia szef powiedział nam, że pobili go dwaj mężczyźni, bo chciał pomóc jakiejś parze, a ci ich zaczepiali. Powiedział też, że był z nimi ten trzeci, który jak uciekali, to wyrwał ten płotek i rzucił nim w stoliki, powodując zniszczenie obu tych przedmiotów. Potem szef odkupił te przedmioty, bo stare były popękane i nie nadawały się do niczego. Tyle mam do zeznania. Ja nie widziałam zatrzymanej osoby i nie widziałam zajścia.

Czynność zakończono: godz. 11.30.

Krzysztof Kosma

(podpis policjanta)

Protokół osobiście odczytałam

Magdalena Mika

(podpis świadka)

Ds. 122/10

Informacja z Krajowego Rejestru Karnego

Julian Twardy

s. Jan i Zofii z d. Morawska

urodzony: 8 marca 1989 r. w Chełmie

NIE JEST NOTOWANY W KRAJOWYM REJESTRZE KARNYM

Chełm, dnia 6 maja 2010 r.

RSD 234/10

DS. 122/10

Mł. Asp. Jan Dobry

Zespół Dzielnicowych

KMP Chełm

NOTATKA URZĘDOWA

(z zebranych danych osobopoznawczych)

W trakcie przeprowadzonych czynności o panu Julianie Twardym, s. Jan i Zofii z d. Morawska, urodzonym: 8 marca 1989 r. w Chełmie

ustalono, co następuje: w/w posiada wykształcenie średnie ogólne i obecnie studiuje w Warszawie. Jest kawalerem, nie ma dzieci. Pozostaje na utrzymaniu rodziców, mienia stałego lub ruchomego o istotnej wartości (samochód itp.) nie posiada. Nie był leczony w Poradni Zdrowia Psychicznego ani w Poradni Przeciwalkoholowej. W miejscu zamieszkania ma opinię pozytywną, jest uważany za grzecznego, nie było skarg sąsiadów i nie prowadzono żadnych czynności wobec niego.

Jan Dobry

(podpis policjanta)

Chełm, dnia 11 maja 2010 r.

(pieczęć prokuratury)

Ds. 122/10

Do Sądu Rejonowego w Chełmie

II Wydział Karny

ul. Plac Kościuszki 3

22-100 Chełm

Przesyłam akta sprawy Ds. 122/10 przeciwko Julianowi Twardemu oskarżonemu o przestępstwa z art. 158 § 1 k.k. i art. 288 § 1 k.k. wraz z aktem oskarżenia.

Jednocześnie informuję, że o powyższym powiadomiono oskarżonego oraz pokrzywdzonego.

Prokurator Rejonowy

w Chełmie

Izydor Surowy

(podpis i pieczęć)

ZATWIERDZAM

ARTUR DUKRA

(data, podpis, pieczęć)

PROKURATOR PROKURATURY REJONOWEJ

w CHEŁMIE

Chełm, dnia 8 maja 2010 r.

Komenda Miejska Policji

w Chełmie

Ds. 122/10

AKT OSKARŻENIA

przeciwko Julianowi Twardemu

o przestępstwa z art. 158 § 1 k.k. i z art. 288 § 1 k.k.

O s k a r ż a m :

Juliana Twardego, syna Jana i Zofii z d. Morawska, urodzonego 8 marca 1989 r. w Chełmie, zamieszkałego w Chełmie, ul. Wolańska 14/1, o wykształceniu średnim, studenta Wyższej Szkoły Komunikacji Społecznej w Warszawie, kawalera, bezdzietnego, bez stałego dochodu, nie karanego,

(zatrzymanego w dniach 15 i 16 kwietnia 2009 r.),

o to, że:

- I. w dniu 15 kwietnia 2010 r. w Chełmie, wspólnie i w porozumieniu z dwoma nieustalonymi mężczyznami, działając publicznie i bez powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego, dopuścił się pobicia Wacława Borka, bijąc go po twarzy i po całym ciele, kopiąc, narażając go w ten sposób na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 157 § 1 k.k., przez co spowodował krwiak okularowy oka prawego, stłuczenia nosa i otarcia naskórka nosa, podbiegnięcia krwawe na czole, dolnej powierzchni brody oraz na przedramieniu lewym, otarcia skóry pleców, brzucha, bolesności w okolicy ramienia prawego w części górnej, które to obrażenia nie naruszyły czynności narządu ciała na czas powyżej dni siedmiu, przy czym czyn ten miał charakter chuligański,

tj. o przestępstwo z art. 158 § 1 i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 57 a § 1 k.k.;

- II. w dniu 15 kwietnia 2010 r. w Chełmie, działając publicznie i bez powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego, dokonał umyślnego zniszczenia części ogrodzenia lokalu „Bistro 2004” oraz stolika kawiarnianego w tym lokalu, o łącznej wartości 650 zł, działając na szkodę Wacława Borka, przy czym czyn ten miał charakter chuligański,

tj. o przestępstwo z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 57 a § 1 k.k.

Na podstawie art. 24 § 1 pkt 1 k.p.k., 31 § 1 k.p.k. i art. 469 k.p.k. w zw. z art. 325 b § 1 k.p.k. sprawa niniejsza podlega rozpoznaniu przez Sąd Rejonowy w Chełmie w postępowaniu uproszczonym.

W oparciu o treść art. 332 § 3 k.p.k. odstąpiono od sporządzenia uzasadnienia.

(podpis policjanta)

Krzysztof Kosma

Lista osób podlegających wezwaniu na rozprawę.

Oskarżony: **Julian Twardy** - k. 20 - 21

Świadkowie:

1. Wacław Borek – k. 6 - 7;
2. Adam Trybuła – k. 12 - 13;
3. Dariusz Sękowski – k. 14 - 15;
4. Piotr Polak – k. 8 - 9;

Wykaz innych dowodów podlegających odczytaniu na rozprawie.

I. Zeznania świadków:

- Roberta Wolskiego – k. 22 - 23;
- Magdaleny Mika – k. 24 - 25;

II. Protokół badania trzeźwości – k. 4

III. dane o karalności oraz wywiad środowiskowy – k. 26 i 27;

IV. opinia biegłego – k. 19;

V. kserokopia faktury – k. 18.

(podpis policjanta)

Krzysztof Kosma

Ds. 122/10 Artur Dukra – prokurator Prokuratury Rejonowej w Chełmie, po zapoznaniu się w dniu 11 maja 2010 r. z aktami sprawy,

Na podstawie art. 331 § 1 k.p.k. zatwierdza powyższy akt oskarżenia.

Prokurator Artur Dukra

(podpis)

PROTOKÓŁ ROZPRAWY GŁÓWNEJ

Dnia 9 czerwca 2010 r.

Sąd Rejonowy w Chełmie

Sprawa z art. 158 § 1 k.k. i z art. 288 § 1 k.k.

OSKARŻONY: Julian Twardy

OBECNI: *Przewodniczący* *SSR Ewelina Kustro*

Protokolant: *Ewa Popiel*

Przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Artura Dukry

Wywołano sprawę o godz. 9.00. Rozprawa odbyła się jawnie.

Na rozprawę stawili się:

oskarżony Julian Twardy – bez obrońcy.

Stawili się świadkowie; w tym miejscu pokrzywdzony Wacław Borek oświadcza, że będzie działał jako oskarżyciel posiłkowy.

Oskarżyciel posiłkowy pozostał na sali. Świadkowie wyszli z sali.

Oskarżony podał dane co do swojej osoby (art. 213 k.p.k.):

Podane przez oskarżonego dane osobowe są zgodne z tymi, które zostały ujęte w akcie oskarżenia.

Prokurator odczytał akt oskarżenia.

Oskarżony, uprzedzony o treści art. 175 k.p.k., na zapytanie przewodniczącego, czy przyznaje się do zarzucanych mu czynów oraz czy chce złożyć wyjaśnienia i jakie, podał:

odpis aktu oskarżenia otrzymałem. Stawiane mi zarzuty zrozumiałem. Nie przyznaję się do popełnienia zarzucanych mi przestępstw i odmawiam składania wyjaśnień.

Sąd postanowił:

na podstawie art. 389 § 1 k.p.k. odczytać wyjaśnienia oskarżonego złożone w postępowaniu przygotowawczym na k. 21, albowiem odmówił on składania wyjaśnień przed sądem.

Po odczytaniu wyjaśnień oskarżony oświadcza: podtrzymuję odczytane mi wyjaśnienia. Nie będę składał dalszych wyjaśnień i nie będę odpowiadał na żadne pytania.

Przewodniczący zarządził postępowanie dowodowe oraz pouczył oskarżonego o przysługującym mu prawie zadawania pytań osobom przesłuchiwanym oraz składania wyjaśnień co do każdego dowodu (art. 386 § 2 k.p.k.). Świadków wezwano na salę rozpraw. Przewodniczący uprzedził świadków o odpowiedzialności za złożenie fałszywych zeznań oraz pouczył ich o treści art. 182, 183 i 185 k.p.k. Zapytani o imiona, nazwiska, wiek, zajęcie, miejsce zamieszkania, karalność za fałszywe zeznania oraz stosunek do stron, podali:

Wacław Borek - lat 47, restaurator, Chełm, nie karany, obcy;

Piotr Polak - lat 30, policjant, nie karany, obcy;

Adam Trybuła - lat 23, student, nie karany, obcy;

Dariusz Sękowski - lat 23, student, nie karany, obcy.

Następnie Sąd odebrał od wszystkich świadków przyrzeczenie zgodnie z przepisami art. 187, 188 § 1 - 3 k.p.k.

Świadków usunięto do osobnego pokoju, a następnie każdego świadka wezwano na salę rozpraw i przesłuchano w nieobecności tych świadków, którzy jeszcze nie zeznawali.

Staje świadek Wacław Borek i zeznaje: Było to 15 kwietnia 2010 r. Byłem w swoim lokalu „Bistro 2004” i ok. 18.40 lub trochę później usłyszałem, że coś się dzieje w ogródku, który ustawiłem na ulicy przed moim lokalem. Było wtedy bardzo dużo ludzi w lokalu i w ogródku. Wyszedłem na zewnątrz i zobaczyłem, że trzech mężczyzn zaczepia parę młodych ludzi, którzy siedzieli w moim ogródku przy stoliku. Nie wiem o co chodziło, ale wyszedłem i powiedziałem, żeby ich puścili i wtedy jeden z nich, ubrany w czarną kurtkę skórzaną powiedział jakoś tak wulgarnie, żebym uciekał. Ja podszedłem bliżej do nich i chyba znów coś powiedziałem, żeby odeszli. Nagle dwóch rzuciło się na mnie, a ten w kurtce skórzanej stanął obok, jakoś tak tyłem do mnie. Widziałem to pomimo, że mnie bili po twarzy. Ja w pewnej chwili przewróciłem się, a oni dalej mnie bili i kopali; kopali mnie mocno. Musiałem osłaniać głowę rękoma, bo bałem się, że mi się coś stanie. Ja już nie pamiętam, co robił ten w czarnej kurtce, ale odniosłem wrażenie, że tak jakby chciał powstrzymać ludzi, którzy chcieli mi pomóc. Słysząc było wołanie: policja, dzwonić po policję, zostawcie go. Ja obecnie już nie pamiętam szczegółów, ale potem nagle ci trzej zaczęli uciekać i gdy odsłoniłem twarz, to widziałem, że ten w czarnej kurtce, ten co mnie nie uderzył, rzucił płotkiem od ogrodzenia na stolik kawiarniany. Potem zawiadomiłem policję i jak policjanci przyjechali, to pojechałem z nimi w tym kierunku, gdzie oni się oddalili. Po kilku minutach w pobliżu parku zobaczyliśmy 3 mężczyzn, i oni jakoś się dziwnie zachowywali, bo nagle wstali – jak zobaczyli radiowóz i zaczęli uciekać. Policjanci zaczęli ich gonić i złapali jednego, tego właśnie w czarnej kurtce. Nie mam żadnych wątpliwości, że to był on. Ja poniosłem straty, bo musiałem kupić nowy stolik i płotek do ogrodzenia. Wydałem 650 zł. Tego dnia byłem w szpitalu, a potem badała mnie pani doktor. Nie wiem, kto widział zajście. Moi pracownicy nic nie widzieli; przypominałem sobie, że poprosiłem dwóch mężczyzn, aby zostali jak przyjedzie policja. Innych okoliczności nie pamiętam.

Z uwagi na to, że świadek nie pamięta pozostałych okoliczności, Sąd na podstawie art. 391 § 1 k.p.k. odczytać zeznania z postępowania przygotowawczego. Przewodnicząca odczytała k. 7 od słowa „Wyszedłem za ogródek ...” do końca protokołu.

Po odczytaniu świadek zeznaje: potwierdzam te zeznania, tak właśnie było. Wtedy złożyłem zeznania zaraz po zdarzeniu i lepiej pamiętałem. Obecnie nic więcej nie pamiętam. Oskarżony nie naprawił szkody i nie kontaktował się ze mną. Wnoszę o nałożenie na niego obowiązku naprawienia szkody na podstawie art. 46 §1 k.k. za oba czyny.

Strony nie mają pytań do świadka

Staje świadek Piotr Polak i zeznaje: Wiem, że chodzi o zdarzenie z kwietnia, przy lokalu – była bijatyka. Przypominałem to sobie jak zobaczyłem tego Pana (wskazuje na pokrzywdzonego) na korytarzu w Sądzie; on wtedy został pobity. Ja z kolegą

pojechaliśmy tam i wiem, że kogoś zatrzymaliśmy i ten Pan, poznał tego zatrzymanego, że w tym uczestniczył. Ja zatrzymanego odwiozłem do komendy i tyle pamiętam. Nie pamiętam, co mówił zatrzymany. Nic więcej nie pamiętam, bo biorę udział w wielu interwencjach.

Sąd postanowił:

na podstawie art. 391 § 1 k.p.k. odczytać zeznania świadka z postępowania przygotowawczego na k. 8 - 9, albowiem oświadczył, że nie pamięta innych okoliczności zdarzenia - poza tymi, które przedstawił. Przewodnicząca odczytała k. 8 - 9. Po odczytaniu zeznań świadek zeznaje:

Podtrzymuję odczytane zeznania. Ja zeznałem zaraz po zdarzeniu i wtedy wszystko było na świeżo. Tak było. Potwierdzam to.

Strony nie mają pytań do świadka

Staje świadek Adam Trybuła i zeznaje: Wiem, że chodzi o to co się stało w ogródku kawiarnianym lokalu „Bistro 2004” w Chełmie. Byłem tam z kolegą, ale my siedzieliśmy od drugiej strony ogródka, z 15 metrów dalej i ja nie widziałem nic, co tam się działo. Potem złożyliśmy przesłuchanie na policji. Ja nie widziałem, co robił oskarżony. Chyba ktoś coś rzucił na stolik i został stolik zniszczony. Więcej nic nie pamiętam.

Sąd postanowił:

na podstawie art. 391 § 1 k.p.k. odczytać zeznania świadka z postępowania przygotowawczego na k. 12 - 13, albowiem oświadczył, że nie pamięta okoliczności zdarzenia. Przewodnicząca odczytała k. 12 - 13.

Po odczytaniu zeznań świadek zeznaje: potwierdzam to wszystko – tak właśnie było. Nie mam nic więcej do dodania.

Strony nie mają pytań do świadka.

Staje świadek Dariusz Sękowski: Ja nie bardzo już pamiętam, co było w tej restauracji. Wiem, że chodzi o to zdarzenie z kwietnia, bo tylko w sprawie tego byłem przesłuchiwany na policji, więc musi o to chodzić. Pamiętam jedynie, że z kolegą Trybułą siedzieliśmy w ogródku kawiarnianym i piliśmy piwo. Potem nagle coś się działo, tj. także w ogródku kawiarnianym, ale z drugiego końca; my siedzieliśmy zaraz przy ścianie lokalu. W ogóle to wtedy było bardzo dużo ludzi i w tym lokalu i obok w innych lokalach. Myśmy wstali od stolików, ale nic nie widzieliśmy istotnego, ktoś rzucał jakimś płotkiem, potłuczony został stolik. Poza tym to został pobity właściciel, był zakrwawiony – leciała mu krew z twarzy, narzekał też, że kopali go po głowie. Potem przyjechała policja i nas spisała. Tyle pamiętam. Nie kojarzę oskarżonego. Nic więcej nie pamiętam.

Sąd postanowił:

na podstawie art. 391 § 1 k.p.k. odczytać zeznania świadka z postępowania przygotowawczego na k. 14 - 15, albowiem oświadczył, że nie pamięta okoliczności zdarzenia. Przewodnicząca odczytała k. 14 - 15.

Po odczytaniu zeznań świadek zeznaje: potwierdzam te zeznania. Tak było i to co było, to wtedy powiedziałem. Nic więcej obecnie nie pamiętam i nie dodam.

Strony nie mają pytań do świadka.

Prokurator wnosi o ujawnienie bez odczytywania dokumentów, załączonych do odczytania w akcie oskarżenia. Innych wniosków nie składa.

Oskarżyciel posiłkowy przłącza się do wniosku prokuratora. Nie zgłasza innych wniosków.

Oskarżony oświadcza, że nie żąda, aby odczytywać te dokumenty, bo wie co w nich jest, a to dlatego, iż jak dostał akt oskarżenia, to przyszedł do Sądu i zapoznał się z aktami sprawy i z treścią tych zeznań oraz innymi dokumentami. Przłącza się do wniosku prokuratora.

Sąd postanowił:

Na podstawie art. 394 § 2 k.p.k. uznać za ujawnione bez odczytywania: dokumenty na kartach: 4, 18, 19, zeznania R. Wolskiego – k. 22 - 23; M. Miki – k. 24 - 25 oraz dokumenty na kartach: 26 i 27.

Na pytanie Przewodniczącego - strony oświadczyły, że nie żądają uzupełnienia przewodu sądowego.

Przewodniczący ogłosił, że przewód sądowy jest zamknięty, po czym udzielił głosu stronom:

Oskarżyciel publiczny wniósł o uznanie oskarżonego za winnego obu zarzucanych mu czynów i wymierzenie: za pierwszy czyn kary 1 roku pozbawienia wolności; za drugi czyn kary 5 miesięcy pozbawienia wolności oraz obowiązku naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego za każde z przestępstw i orzeczenie kary łącznej w rozmiarze 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności, z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby oraz orzeczenie grzywny w wysokości 50 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości stawki na 20 zł.

Oskarżyciel posiłkowy wnosi o przykładowe ukaranie oskarżonego, nie zna się, co mu można wymierzyć, w związku z tym przłącza się do wniosku prokuratora.

Oskarżony w ostatnim słowie oświadczył, że nic nie zrobił, ale jeśli to pomoże, to przeprasza pokrzywdzonego za swoje zachowanie.

Po sporządzeniu wyroku Przewodniczący ogłosił go publicznie, podał najważniejsze powody wyroku oraz wskazał stronom sposób i termin odwołania.

Rozprawę zamknięto o godz. 12.00

(podpis Przewodniczącego)

Ewelina Kustro

(podpis protokolanta)

Ewa Popiel

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 czerwca 2010 r.

Sąd Rejonowy w Chełmie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodnicząca: SSR Ewelina Kustro

Protokolant: Ewa Popiel

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej Artura Dukry

po rozpoznaniu w dniu 9 czerwca 2010 r. sprawy karnej **Juliana Twardego**,

syna Jan i Zofii z d. Morawska, urodzonego 8 marca 1989 r. w Chełmie,

oskarżonego o to, że:

- I. w dniu 15 kwietnia 2010 r. w Chełmie, wspólnie i w porozumieniu z dwoma nieustalonymi mężczyznami, działając publicznie i bez powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego, dopuścił się pobicia Wacława Borka, bijąc go po twarzy i po całym ciele, kopiąc, narażając go w ten sposób na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 157 § 1 k.k., przez co spowodował krwiak okularowy oka prawego, stłuczenia nosa i otarcia naskórka nosa, podbiegnięcia krwawe na czole, dolnej powierzchni brody oraz na przedramieniu lewym, otarcia skóry pleców, brzucha, bolesności w okolicy ramienia prawego w części górnej, które to obrażenia nie naruszyły czynności narządu ciała na czas powyżej dni siedmiu, przy czym czyn ten miał charakter chuligański,

tj. o przestępstwo z art. 158 § 1 i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 57 a § 1 k.k.;

- II. w dniu 15 kwietnia 2010 r. w Chełmie, działając publicznie i bez powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego, dokonał umyślnego zniszczenia części ogrodzenia lokalu „Bistro 2004” oraz stolika kawiarnianego w tym lokalu, o łącznej wartości 650 zł, działając na szkodę Wacława Borka, przy czym czyn ten miał charakter chuligański,

tj. o przestępstwo z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 57 a § 1 k.k.

orzeka:

1. Oskarżonego Juliana Twardego uniewinnia od popełnienia czynu opisanego w pkt I, a wydatkami postępowania w tym zakresie obciąża Skarb Państwa.
2. Oskarżonego Juliana Twardego uznaje za winnego dokonania czynu opisanego w pkt II aktu oskarżenia i za to, na podstawie art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 57 a § 1 k.k. skazuje go na karę 1 roku pozbawienia wolności, której wykonanie – w oparciu o art. 69 § 1 i § 2 k.k. oraz art. 70 § 2 k.k. – warunkowo zawiesza na okres lat 4 (czterech) próby. Na podstawie art. 73 § 2 k.k. oddaje oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka obowiązek naprawienia szkody poprzez uiszczenie na rzecz pokrzywdzonego Wacława Borka kwoty 650 zł w terminie 3 miesięcy od uprawomocnienia się wyroku. Na podstawie art. 71 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu grzywnę w wysokości 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 20 (dwadzieścia) złotych. Na poczet orzeczonej kary grzywny zalicza oskarżonemu na podstawie art. 63 § 1 k.k. okres zatrzymania i uznaje, że grzywnę wykonano w ilości 4 stawek dziennych.
3. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 650 (słownie: sześćset pięćdziesiąt) zł tytułem częściowych kosztów procesu, w tym 380 (słownie: trzysta osiemdziesiąt) zł tytułem opłaty.

(podpis sędziego)

Ewelina Kustro

Dnia 11 czerwca 2010 r.

Sygn. akt II K 145/10

Radca prawny Tomasz Kot

Kancelaria Radcy Prawnego w Chełmie

ul. Lubelska 12/24

Do Sądu Rejonowego w Chełmie

II Wydział Karny

Wniosek o sporządzenie na piśmie uzasadnienia wyroku z dnia 9 czerwca 2010 r. w sprawie Juliana Twardego, sygn. II K 145/10.

Przedkładając w załączeniu pełnomocnictwo udzielone mi przez Pana Wacława Borka, oskarżyciela posiłkowego w sprawie II K 145/10, na podstawie art. 422 § 1 k.p.k. wnoszę, jako pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego, o sporządzenie na piśmie i doręczenie mi – na adres kancelarii – odpisu wyroku wraz z uzasadnieniem w sprawie II K 145/10.

Podpis

Tomasz Kot

(radca prawny)

Pieczęć wpływu wniosku do Sądu Rejonowego w Chełmie (prezentata biura podawczego)

12 czerwca 2010 r.

PEŁNOMOCNICTWO

Ja, Wacław Borek, oskarżyciel posiłkowy w sprawie sygn. akt II K 145/10 Sądu Rejonowego w Chełmie, niniejszym upoważniam radcę prawnego Tomasza Kota, prowadzącego Kancelarię Radcy Prawnego w Chełmie, do reprezentowania mnie i występowania w sprawie sygn. akt II K 145/10 Sądu Rejonowego w Chełmie, przed wszystkim sądami i organami, jako pełnomocnik, z prawem udzielenia dalszych substytucji.

Wacław Borek

(podpis)

Uzasadnienie

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny.

Oskarżony Julian Twardy w dniu 15 kwietnia 2010 r. był ok. godz. 18.40 - 18.50 razem z dwoma znanymi sobie mężczyznami w pobliżu ogródka restauracji „Bistro 2004” na ul. Kowalskiej 12 w Chełmie. W obecności wielu osób zaczęli oni zaczepiać i szarpać siedzącą przy stoliku parę młodych ludzi. Gdy właściciel lokalu – Wacław Borek podszedł do nich, aby przestali szarpać siedzących w jego ogródku kawiarnianym ludzi, to oskarżony Julian Twardy, ubrany w czarną kurtkę skórzaną i jasne spodnie powiedział: „won stąd, bo zarobisz”. Pokrzywdzony poszedł jednak dalej w kierunku tych zaczepianych ludzi i wtedy nagle dwóch dotychczas nieustalonych mężczyzn, będących razem z oskarżonym, rzuciło się na niego i zaczęli go bić. Bili pokrzywdzonego po głowie, a później gdy się przewrócił, to zaczęli go kopać po całym ciele. Oskarżony nie rzucił się na pokrzywdzonego, stał obok – w odległości około 2-3 metrów od pokrzywdzonego i bijących go mężczyzn - i nie uderzył go ani razu, ani też w żaden inny sposób nie pomagał tym mężczyznom, którzy bili pokrzywdzonego. Jedynie stał i to odwrócony bokiem i częściowo tyłem do bijących, a przodem do ludzi będących na ulicy, ale nic nie mówił i nie wykonywał żadnych czynności wobec tych ludzi. Następnie któryś z mężczyzn krzyknął: uciekamy i wówczas oskarżony wyrwał z ogrodzenia ogródka element tego ogrodzenia, tj. płotek i rzucił na stolik kawiarniany. W wyniku tego uległ całkowitemu zniszczeniu zarówno płotek, jak i stolik kawiarniany. Wartość szkody wyniosła 650 zł. W wyniku pobicia pokrzywdzony doznał obrażeń ciała w postaci krwiaka okularowego oka prawego, stłuczenia nosa i otarcia naskórka nosa, podbiegnięcia krwawego na czole, dolnej powierzchni brody oraz na przedramieniu lewym, otarcia skóry pleców, brzucha, bolesności w okolicy ramienia prawego w części górnej, które to obrażenia nie naruszyły czynności narządu ciała na czas powyżej dni siedmiu, ale narażały go na nastąpienie skutku, o którym mowa w art. 157 § 1 k.k. Pobicie nastąpiło bez powodu i w miejscu, które było dostępne wielu ludziom.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zeznania pokrzywdzonego, zeznania świadków Adama Trybuły i Dariusza Sękowskiego oraz opinię biegłej, a także kserokopię faktury.

Oskarżony nie przyznał się do obu czynów i odmówił złożenia wyjaśnień, ani też nie chciał odpowiadać na pytania.

Zdaniem Sądu wyjaśnienia oskarżonego, w których w istocie kwestionuje on swoją obecność na miejscu zdarzenia oraz zniszczenie mienia, nie są prawdziwe. Przede wszystkim przeczą temu zeznania pokrzywdzonego, który bez żadnych wątpliwości w swych zeznaniach wskazał, że to właśnie oskarżony

był tym mężczyzną w czarnej skórzanej kurtce i jasnych spodniach, który najpierw odezwał się do niego wulgarnie, kiedy pokrzywdzony chciał pomóc młodym ludziom zaczepianym przez 3 mężczyzn, w tym też przez oskarżonego, a następnie to oskarżony stał obok, gdy pokrzywdzony był bity i kopany przez dwóch jego znajomych. Później zaś rzucił płotkiem i zniszczył także stolik kawiarniany. W toku postępowania nie ustalono żadnego powodu, aby pokrzywdzony miał motyw dla złożenia nieprawdziwych zeznań i niesłusznego obciążenia swymi zeznaniami oskarżonego. Zeznania pokrzywdzonego są przy tym spójne i konsekwentne, przy czym to właśnie zeznania świadka z postępowania przygotowawczego – jako złożone zaraz po zdarzeniu – są najbardziej szczegółowe i dlatego stały się dla Sądu podstawą czynienia ustaleń faktycznych.

Nie ma przy tym żadnego powodu, zdaniem Sądu, aby wiarygodność tych zeznań pokrzywdzonego kwestionować. Zważyć trzeba dodatkowo, że fakt rozpoznania oskarżonego potwierdził w swych zeznaniach funkcjonariusz policji Piotr Polak. Policjant ten opisał także ubranie, w którym został zatrzymany oskarżony, a przede wszystkim to, że pokrzywdzony nie miał wątpliwości, iż zatrzymanym był jeden z tych trzech mężczyzn i to ten, który później rzucił płotkiem w stolik. Co więcej, z zeznań policjanta wynika, że oskarżony był w towarzystwie dwóch mężczyzn, którzy na widok radiowozu zaczęli uciekać, co przecież potwierdza również zeznania pokrzywdzonego co do ilości napastników przed jego restauracją (k. 8 - 9). Ponadto zeznania pokrzywdzonego co do tego, że jeden z mężczyzn był ubrany w czarną kurtkę oraz jasne spodnie, a także co do sposobu zachowania się tego właśnie mężczyzny, potwierdzają świadkowie A. Trybuła i D. Sękowski. Wprawdzie świadkowie ci nie widzieli dobrze całego zajścia i nie mogli rozpoznać z twarzy żadnego z tych mężczyzn, tzn. tych dwóch, którzy bili pokrzywdzonego oraz tego w czarnej kurtce i jasnych spodniach, ale zeznania te – które w ocenie sądu są również wiarygodne, a których wiarygodności nie sposób zakwestionować innymi dowodami – potwierdzają przebieg zajścia przed lokalem, zrelacjonowany przez pokrzywdzonego w jego zeznaniach. Mając zatem na uwadze wiarygodne w całości zeznania pokrzywdzonego oraz tych świadków – Sąd uznał, że to właśnie oskarżony był tym mężczyzną, który opisywany był przez pokrzywdzonego, jako mężczyzna w czarnej kurtce i jasnych spodniach. Z tych więc powodów Sąd uznał, że wyjaśnienia oskarżonego w zakresie, w jakim kwestionuje on udział w zajściu przed lokalem, zniszczenie stolika i płotka są nieprawdziwe i nie mogą zostać uznane za wiarygodne. Zeznania R. Wolskiego oraz M. Miki niewiele istotnego wniosły do sprawy, a to dlatego, że świadkowie nie widzieli zasadniczej części zdarzenia. Ważne jest jednak to, że ich zeznania, które również zostały obdarzone walorem wiarygodności, pokrywają się z zeznaniami pokrzywdzonego co do późniejszego przebiegu zdarzenia. Nie ma też żadnego powodu, aby kwestionować opinię biegłej co do stwierdzonych u pokrzywdzonego obrażeń i ich kategorii; opinia ta została zatem obdarzona walorem wiarygodności.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje.

Bezsporne jest, a wynika to z obdarzonych wiarą zeznań pokrzywdzonego oraz świadków A. Trybuły i D. Sękowskiego, że to właśnie oskarżony był razem z dwoma mężczyznami przed lokalem pokrzywdzonego, gdzie zaczęli zaczepiać parę młodych ludzi siedzących w ogródku kawiarnianym. Faktem niekwestionowanym jest także i to, że gdy pokrzywdzony zaczął podchodzić do tych ludzi i chciał, aby ci mężczyźni odeszli, to oskarżony wulgarnie odezwał się i kazał mu odejść. Wówczas jednak nic jeszcze się nie działo, pokrzywdzonego nikt nie uderzył, a oskarżony niczym pokrzywdzonemu nie groził. Nie ma zatem żadnego dowodu, iż wówczas zaplanowano pobicie pokrzywdzonego. Jak wynika z zeznań pokrzywdzonego, dopiero gdy zaczął on iść dalej w stronę tych młodych ludzi, aby im pomóc, to nagle rzucili się na niego dwaj mężczyźni i go bili rękoma po głowie, a następnie, gdy został przewrócony, to zaczęli go kopać po całym ciele. W tym czasie jednak oskarżony nie uderzył pokrzywdzonego ani razu, nie przytrzymał pokrzywdzonego i **w żaden sposób nie pomagał tym mężczyznom**; jedynie stał około 2-3 metry od miejsca, gdzie był bity pokrzywdzony; co więcej, nawet nie obserwował zajścia, bo był odwrócony częściowo bokiem, a częściowo tyłem do tego miejsca.

Przypomnieć należy, że w doktrynie (zob. A. Wąsek: Współsprawstwo w polskim prawie karnym. Warszawa 1977, s. 116; A. Marek: Kodeks karny. Komentarz. Wydanie 3, Warszawa 2006, s. 58-59; L. Gardocki: Prawo karne. Warszawa 2006, s. 90-92; P. Kardas. w: Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz. Tom I. Komentarz do art. 1 – 116 k.k. Red. A. Zoll. Zakamycze 2004, s. 296 in) i w judykaturze (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 1 marca 2005 r., III KK 208/04; OSNKW 2005, z. 7-8, poz. 62) jest ukształtowane jednolite stanowisko, że „do przyjęcia współsprawstwa (art. 18 § 1 k.k.) nie jest niezbędne, aby każda osoba działająca w porozumieniu realizowała osobiście wszystkie znamiona czynu zabronionego, gdyż wystarczy, że taka osoba działa w ramach uzgodnionego podziału ról, umożliwiając innemu sprawcy wykonanie czynu. Tak więc z działaniem wspólnym mamy do czynienia zarówno wtedy, gdy każdy ze współsprawców realizuje część znamion czynu zabronionego, jak i wtedy, gdy współdziałający nie realizuje żadnego znamienia czasownikowego czynu zabronionego, ale wykonane przez niego czynności stanowią istotny wkład we wspólne przedsięwzięcie”. Z istoty konstrukcji współsprawstwa wynika więc, że każdy ze współsprawców ponosi odpowiedzialność za całość popełnionego (wspólnie i w porozumieniu) przestępstwa, a więc także i w tej części, w jakiej znamiona czynu zabronionego zostały wypełnione zachowaniem innego ze współsprawców, o ile współsprawca nie realizujący żadnego ze znamion czynu zabronionego, podjął jednak czynności, które miały istotny wkład dla realizacji objętego wspólnym porozumieniem czynu. Decydujące jest to, czy współdziałający dążyli do tego samego celu wspólnymi siłami w ramach wspólnego porozumienia (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 2004 r., V KK 351/03, OSNKW 2004, z. 5, poz. 53, z dnia 1 marca 2005 r., III KK 208/04, OSNKW 2005, z. 7-8, poz. 62). Aprobując te stanowiska

i poglądy należy stwierdzić, że w niniejszej sprawie brak jest jakichkolwiek ustaleń, które wskazywałyby, nie tylko na zrealizowanie przez oskarżonego chociażby części znamion przestępstwa z art. 158 § 1 k.k., ale nawet na to, by jego zachowanie stanowiło istotny wkład w zachowanie realizowane przez dwóch towarzyszących mu mężczyzn. Takim zachowaniem nie może być początkowo wypowiedziane wulgarne słowo, którym oskarżony chciał niejako „odgonić” pokrzywdzonego z tego miejsca, w które on zmierzał, albowiem nic nie wskazuje, aby to zachowanie stanowiło już element zaplanowanego, w ramach koniecznego dla współsprawstwa, porozumienia co do pobicia pokrzywdzonego. Natomiast już po tym jak pokrzywdzonego zaczęto bić, to ustalone przez Sąd zachowanie oskarżonego nie stanowiło żadnego istotnego wkładu w realizację przestępstwa pobicia.

Skoro zatem żadna okoliczność i żaden dowód nie wskazuje na to, by oskarżony w sposób istotny przyczynił się swym zachowaniem do realizacji pobicia pokrzywdzonego, a jest również pewnym, iż nie zrealizował swym zachowaniem także chociażby części znamion przestępstwa z art. 158 § 1 k.k., to oskarżonego należało uniewinnić, stosownie do treści art. 414 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.

Nie budzi natomiast wątpliwości вина oskarżonego, jeśli chodzi o czyn wyczerpujący znamiona przestępstwa określonego w art. 288 § 1 k.k. Oskarżony, uciekając już z miejsca zdarzenia, wyrwał z ogrodzenia płotek i rzucił nim w stronę stolika kawiarnianego, powodując zniszczenie zarówno płotka, jak i stolika. Z zeznań wszystkich świadków wynika, że zarówno płotek, jak i stół nie nadawały się już do użytku i nie mogły być wykorzystane. Jest więc bezsporne, że oba te przedmioty stanowiły rzeczy, które zostały zniszczone, a skoro wartość odtworzeniowa tych przedmiotów wyniosła 650 zł (dowód: faktura zakupu), to zostały zrealizowane wszystkie przedmiotowe znamiona przestępstwa określonego w art. 288 § 1 k.k. Co do znamion podmiotowych, to należy uznać, że oskarżony działał co najmniej z zamiarem ewentualnym, gdyż musiał co najmniej przewidywać i godzić się, iż rzucenie płotkiem w stolik może spowodować zniszczenie zarówno tego płotka, jak i plastikowego stolika. Skoro zaś nie zachodzą żadne okoliczności wyłączające winę, to winien on za ten czyn ponieść odpowiedzialność karną. Z tych powodów Sąd uznał, że oskarżony jest winny tego przestępstwa i na podstawie art. 288 § 1 k.k. w zw. art. 57 a § 1 k.k. wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności, uznając, iż tak orzeczona kara będzie współmierna do znacznego stopnia społecznej szkodliwości tego czynu, albowiem wartość zniszczonego mienia była wprawdzie stosunkowo niewielka, ale działanie z pobudek chuligańskich, w obecności dużej liczby osób, a także w stanie nietrzeźwości, wpływa na znaczny stopień społecznej szkodliwości. Jako okoliczność łagodzącą Sąd miał na uwadze dotychczasową niekaralność oskarżonego i dobrą opinię z miejsca zamieszkania. Mając na uwadze te właśnie okoliczności oraz status młodocianego, wykonanie kary pozbawienia wolności zostało – na podstawie wskazanych w wyroku przepisów – zawieszone na okres 4 lat, a na ten czas oskarżony został oddany pod obowiązkowy dozór kuratora sądowego. Wobec tego, że wykonanie kary pozbawienia wolności zostało warunkowo zawieszone, koniecznym było orzeczenie kar grzywny, tak aby oskarżony odczuł realną dolegliwość

z popełnionego przestępstwa. Mając na uwadze wartość zniszczonego mienia oraz stopień społecznej szkodliwości oraz deklarowane miesięczne dochody (w okresie wakacji 1000 zł z pracy dorywczej), Sąd wymierzył oskarżonemu 50 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na 20 zł.

Wobec tego, że oskarżyciel posiłkowy złożył wniosek o orzeczenie obowiązku naprawienia szkody na podstawie art. 46 § 1 k.k. i wykazał wartość wyrządzonej mu szkody na kwotę 650 zł, należało na podstawie art. 46 § 1 k.k. obowiązek ten orzec, przy czym termin jego wykonania określić na okres 3 miesięcy od uprawomocnienia się wyroku, a to dlatego, iż sytuacja majątkowa oskarżonego i jego dochody nie pozwolą mu naprawić szkody niezwłocznie po uprawomocnieniu się wyroku, zwłaszcza gdy dostrzeże się, że orzeczona została także kara grzywny oraz został on obciążony kosztami procesu. Zdaniem Sądu, tak ukształtowane kary będą odpowiednie do stopnia zawinienia oskarżonego oraz do stopnia społecznej szkodliwości, a także zapewnią prawidłowe oddziaływanie zapobiegawcze i wychowawcze wobec niego.

Na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt 3 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych, Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym opłatę w kwocie 380 złotych.

podpis

Ewelina Kustro

Informacja dla zdającego:

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem został doręczony radcy prawnemu Tomaszowi Kotowi na adres jego kancelarii w dniu 22 czerwca 2010 r.

RC

Nr kodu zdającego

Ministerstwo Sprawiedliwości
Departament Nadzoru nad Aplikacjami Prawniczymi

TRZECI DZIEŃ
EGZAMINU RADCOWSKIEGO
1 LIPCA 2010 r.

CZEŚĆ TRZECIA EGZAMINU
zadanie z zakresu prawa cywilnego

Pouczenie:

1. Zadanie oznacza się indywidualnym kodem. Zdający umieszcza numer kodu na pierwszej stronie zadania i na każdej stronie pracy zawierającej rozwiązanie zadania.
2. Nie jest dopuszczalne w żadnym miejscu zadania i pracy zawierającej rozwiązanie zadania wpisanie imienia i nazwiska, ani też podpisanie się własnym imieniem i nazwiskiem.
3. Czas na rozwiązanie zadania wynosi 360 minut.
4. Zadanie z zakresu prawa cywilnego zawarte jest na 31 ponumerowanych stronach, (łącznie ze stroną tytułową i informacją dla zdającego). W razie braku którejkolwiek ze stron, należy o tym niezwłocznie zawiadomić Komisję Egzaminacyjną.

Informacja dla zdającego

1. Po zapoznaniu się z aktami sprawy proszę sporządzić - jako pełnomocnik powodów radca prawny Wojciech Bąk – apelację, albo w przypadku uznania, że brak jest podstaw do jej sporządzenia, opinię prawną o braku podstaw do sporządzenia apelacji.
2. Należy przyjąć, że:
 - a) opłata od pozwu została uiszczona w wymaganej wysokości 22.750 zł,
 - b) we wszystkich protokołach i dokumentach znajdują się prawidłowe podpisy i niezbędne dane osób (np. nr PESEL),
 - c) strona pozwana była należycie reprezentowana,
 - d) umowa z dnia 21 stycznia 2006 r. została ważnie zawarta.
3. Sporządzając apelację lub opinię, należy ją podpisać imieniem i nazwiskiem uprawnionej osoby.
4. W przypadku sporządzenia apelacji należy przyjąć, że Sądem II Instancji jest Sąd Apelacyjny w Poznaniu, Wydział I Cywilny, ul. Trójkąta 21, 61-693 Poznań.
5. Data pracy powinna wynikać z przedstawionego stanu faktycznego.
6. W przypadku uznania, że należy wnieść apelację, nie jest konieczne omówienie sposobu wniesienia i wysokości opłaty od apelacji.
7. Zadanie – opracowane na potrzeby egzaminu akta, zostało wydrukowane dwustronnie.

Sąd Okręgowy w Poznaniu
Wydział I Cywilny
ul. Marcinkowskiego 32, 60-967 Poznań

*/prezentata:
Sąd Okręgowy w Poznaniu
Wpływ: 31 marzec 2008 r./*

Poznań, 31 marca 2008 r.

POZEW O ZAPŁATĘ

Powodowie: Stefan Kot i Alicja Kot, zam. Poznań, ul. Cicha 5, kod 60-972

Pozwany: „MAXBUD” spółka z o.o., Poznań, ul. Przemysłowa 30, kod 60-978

Powodowie wnoszą o:

1. zasądzenie od pozwanego na rzecz powodów kwoty 435.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 21 stycznia 2006 r. oraz kosztami procesu,
2. rozpoznanie sprawy także w razie ich nieobecności,
3. przeprowadzenie dowodów dołączonych do pozwu.

U Z A S A D N I E N I E

W dniu 21 stycznia 2006 r. powodowie – jako małżonkowie działający w ramach wspólności majątkowej małżeńskiej – zawarli w formie pisemnej ze stroną pozwaną przedwstępną umowę sprzedaży i ustanowienia odrębnej własności lokalu mieszkalnego oraz miejsca postojowego w garażu podziemnym.

Dowód: przedwstępna umowa sprzedaży i ustanowienia odrębnej własności lokalu mieszkalnego z dnia 21 stycznia 2006 r.

W umowie tej zostało zapisane, że strona pozwana zobowiązuje się zawrzeć z powodami właściwą umowę sprzedaży lokalu mieszkalnego oznaczonego symbolem M4-t2 o powierzchni łącznej 67.40 m², położonego na II piętrze budynku A, klatka A-I, składającego się z: pokoju dziennego o powierzchni 21.26 m², pokoju o powierzchni 14.31 m², pokoju o powierzchni 9.28 m², kuchni o powierzchni 9.70 m², korytarza o powierzchni 7.35 m² oraz łazienki o powierzchni 5.50 m². Budynek, w którym miał być

usytuowany lokal, miał zostać wybudowany na działce gruntu wydzielonej przez stronę pozwaną z działki nr 23/7, obręb 35 Wilda. Z tego tytułu strony uzgodniły, że na poczet wykonania przedmiotowej umowy powodowie zapłacą **kwotę 250.000 zł brutto**. Przy zawarciu umowy powodowie wpłacili **kwotę 50.000 zł**, w tym kwotę 10.000 zł tytułem zadatku, co zostało potwierdzone w umowie. Dalszą kwotę 180.000 zł powodowie byli obowiązani wpłacić do dnia 21 marca 2006 r., w którym to czasie mieli uzyskać kredyt mieszkaniowy. Powodowie taki kredyt uzyskali i w dniu 21 marca 2006 r. została przekazana na rachunek bankowy pozwanego kwota **180.000 zł**. Brakująca kwota 20.000 zł miała zostać zapłacona przy zawarciu umowy ostatecznej w dniu 30 kwietnia 2007 r.

W tej samej umowie przedwstępnej z dnia 21 stycznia 2006 r. strona pozwana zobowiązała się do zawarcia umowy przenoszącej obok własności lokalu mieszkalnego, prawo do korzystania z miejsca postojowego w garażu wielostanowiskowym - również do dnia 30 kwietnia 2007 r. Z tego tytułu powodowie zobowiązali się do uiszczenia kwoty **30.000 zł brutto**, w terminie do dnia 25 lipca 2006 r. Powodowie uiszcili wszystkie należności zgodnie z harmonogramem wpłat ustalonym przez Strony.

Dowód: potwierdzenia wykonania przelewów: z dnia 21 stycznia 2006 r. - 50.000 zł, z dnia 21 marca 2006 r. - 180.000 zł, 25 lipca 2006 r. - 30.000 zł.

W związku z brakiem przeniesienia prawa własności do lokalu mieszkalnego, powodowie wstrzymali się z zapłatą ostatniej z wymagalnych rat, do czasu wykonania przez stronę pozwaną ciążącego na niej obowiązku.

Na poczet realizacji zobowiązań wynikających z zawartej przedwstępnej umowy z dnia 21 stycznia 2006 r. powodowie zawarli umowę kredytu hipotecznego. Z tytułu zawarcia tej umowy powodowie ponieśli następujące wydatki:

- prowizję w kwocie 2.000 zł,
- koszty związane z obsługą spłaty kredytu hipotecznego – 8.000 zł.

Dowód: pismo banku PKO BP z dnia 3 grudnia 2007 r.

Pierwszą ratę powodowie wpłacili, dysponując pieniędzmi ze sprzedaży własnej nieruchomości. Skorzystali z ulgi w podatku dochodowym od osób fizycznych, składając oświadczenie w Urzędzie Skarbowym w trybie art. 21 ust. 1 pkt 32 Ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, że przychód uzyskany ze sprzedaży nieruchomości zamierzają przeznaczyć na zakup lub remont lokalu mieszkalnego. Ponieważ ostatecznie do zakupu mieszkania nie doszło, jest rzeczą oczywistą, wynikającą z ustawy – zatem nie wymagającą dowodu – że ulgę tę utracili.

Z powyższego wynika, że powodowie wywiązali się z przyjętych zobowiązań umownych na podstawie umowy przedwstępnej z dnia 21 stycznia 2006 r. W związku z powyższym strona pozwana powinna wywiązać się ze swoich obowiązków i zawrzeć z powodami umowę przyrzeczoną do dnia 30 kwietnia 2007 r. W związku z brakiem zawarcia właściwej umowy przenoszącej własność lokalu mieszkalnego, powodowie zwrócili się do strony pozwanej o pokrycie kosztów związanych z obsługą kredytu hipotecznego, powstałych z powodu niedochowania terminu zawarcia umowy przyrzeczonej, z przyczyn dotyczących strony pozwanej.

W piśmie z dnia 13 września 2007 r. strona pozwana poinformowała powodów, że istotnie nastąpiło przesunięcie terminu oddania budynku oraz że nie jest możliwe pokrycie dodatkowych kosztów związanych z koniecznością obsługi kredytu hipotecznego ponad ustalone wcześniej terminy. Nadto wyjaśniła przyczyny przesunięcia terminów oddania budynku do użytku, powołując się na wzrost kosztów budowy i niesolidność głównego wykonawcy robót.

Dowód: pismo strony pozwanej z dnia 13 września 2007 r.

W piśmie tym strona pozwana podała także nowy termin oddania budynku, tj. 31 grudnia 2007 r. W dniu 15 listopada 2007 r. zaoferowano powodom odbiór lokalu w stanie surowym do indywidualnego wykończenia. Jednakże zawarcie umowy ostatecznej nie mogło nastąpić, z powodu braku decyzji zezwalającej na użytkowanie przedmiotowego budynku.

Pomimo wykonania przez powodów czynności, do których byli zobowiązani na podstawie umowy z dnia 21 stycznia 2006 r., do dnia wniesienia pozwu nie została zawarta umowa przyrzeczona. Powodowie czynili wielokrotne starania zmierzające do zawarcia właściwej umowy przeniesienia prawa własności do lokalu mieszkalnego, jednak w odpowiedzi strona pozwana jedynie zapewniała o rychłym spełnieniu swojego zobowiązania względem powodów, nie czyniąc faktycznie nic w celu sfinalizowania przedmiotowej transakcji.

Z uwagi na treść art. 390 § 3 Kodeksu cywilnego, przewidującego roczny termin przedawnienia roszczeń z umowy przedwstępnej, liczony od momentu, w którym umowa przyrzeczona miała być zawarta, powodowie nie mogą dłużej czekać na wykonanie przez stronę pozwaną obowiązków z przedwstępnej umowy. Działania strony pozwanej zmierzają bowiem w oczywisty sposób do przedłużenia postępowania, aż do czasu przedawnienia roszczeń przysługujących powodom. Niewątpliwym jest, że w wyniku uchylania się przez stronę pozwaną od zawarcia umowy przyrzeczonej powodowie ponieśli szkodę, ponieważ liczyli na zawarcie umowy przyrzeczonej.

Powodowie dochodzą niniejszym pozwem zapłaty przez stronę pozwaną na ich rzecz kwoty będącej równowartością poniesionej przez powodów szkody, obejmującej swym zakresem:

- uiszczoną zaliczkowo cenę zakupu mieszkania (230.000 zł);
- zapłaconą cenę zakupu prawa korzystania z miejsca postojowego w garażu wielostanowiskowym (30.000 zł);
- różnicę w cenach nieruchomości właściwą na dzień wyznaczony do zawarcia umowy przyrzeczonej, tj. 30 kwietnia 2007 r., a ceną aktualną takiego samego mieszkania, które powodowie by uzyskali, gdyby nie zawinione działanie strony pozwanej (kwota 150.000 zł);
- koszty kredytu, których poniesienie przez powodów było niezbędne celem zrealizowania obowiązków umownych (10.000 zł);
- utraconą ulgę w podatku dochodowym od sprzedaży nieruchomości (15.000 zł).

Strony w przedwstępnej umowie ustaliły cenę zakupu lokalu mieszkalnego na kwotę 250.000 zł brutto oraz cenę zakupu prawa korzystania z miejsca postojowego w garażu wielostanowiskowym na kwotę 30.000 zł brutto. Była to cena ustalona na dzień 30 kwietnia 2007 r.

Powodowie do dnia dzisiejszego wpłacili na rzecz strony pozwanej kwotę 230.000 zł brutto tytułem zapłaty zaliczkowej za lokal mieszkalny oraz 30.000 zł brutto za miejsce postojowe w garażu wielostanowiskowym. Na chwilę obecną znajdujący się w ofercie strony pozwanej lokal mieszkalny o porównywalnym standardzie, metrażu oraz lokalizacji, wraz z przynależnym garażem wielostanowiskowym, kosztuje 400.000 zł. Jego cena jest zatem wyższa od umówionej ceny o 150.000 zł.

Strona pozwana to profesjonalista, zajmujący się w ramach prowadzonej działalności gospodarczej budowaniem i sprzedażą nieruchomości mieszkaniowych. Zawierając umowę przedwstępną strony określiły dokładnie cenę, za jaką zostanie przeniesione na powodów prawo własności lokalu mieszkalnego oraz prawo korzystania z miejsca postojowego w garażu wielostanowiskowym, jak również został określony lokal mieszkalny w sposób pozwalający na jego identyfikację. Powodom, w ramach odszkodowania za uchylenie się od zawarcia umowy przyrzeczonej, należy się nie tylko zwrot uiszczonej ceny zakupu, ale również wyrównanie różnicy pomiędzy cenami z dnia zawarcia przedwstępnej umowy, a cenami aktualnymi. W ramach ujemnego interesu umownego, mieści się bowiem nie tylko pojęcie rzeczywistej szkody (*damnum emergens*), ale również utraconych korzyści (*lucrum cessans*). Do hipotezy przepisu art. 390 Kodeksu cywilnego znajduje zastosowanie ogólna

zasada z art. 361 § 2 Kodeksu cywilnego. Różnicę w cenie należy uznać właśnie za utracone korzyści, które ponieśli powodowie. W przedwstępnej umowie z dnia 21 stycznia 2006 r. nie ma żadnych zastrzeżeń przeciwnych, znoszących zastosowanie regulacji Kodeksu cywilnego.

W związku z odmową realizacji umowy ostatecznej przez stronę pozwaną i brakiem takiej możliwości, powodowie na wszelki wypadek oświadczają, że rezygnują z zawarcia umowy ostatecznej i żądają zwrotu tego, co zapłacili stronie pozwanej oraz wyrównania całej szkody.

.....*Stefan KOJ*.....

.....*Alicja KOJ*

Załączniki:

- *przedwstępna umowa sprzedaży i ustanowienia odrębnej własności lokalu mieszkalnego z dnia 21 stycznia 2006 r.,*
- *dowody przelewów: na kwotę 50.000 zł z dnia 21 stycznia 2006 r., na kwotę 180.000 zł z dnia 21 marca 2006 r., na kwotę 30.000 zł z dnia 25 lipca 2006 r.,*
- *pismo PKO BP z dnia 3 grudnia 2007 r.,*
- *pismo strony pozwanej do powodów z dnia 13 września 2007 r.,*
- *pismo powodów do strony pozwanej z dnia 26 lutego 2008 r.*

Dnia 21.01.2006 roku w biurze Spółki pod firmą „MAXBUD” Sp. z o.o. przy ul. Przemysłowej 30 w Poznaniu stawili się:

1. Anna Bala, zamieszkała w Poznaniu, oś. Kazimierzowskie 18/205, działająca w imieniu Spółki pod firmą: „Maxbud” Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, z siedzibą w Poznaniu, wpisanej do Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem 0000238067, jako jej pełnomocnik, na podstawie pełnomocnictwa z dnia 9 stycznia 2006 roku sporządzonego przed notariuszem Joanną Walczyk w Kancelarii Notarialnej w Poznaniu, Rep. A nr 161/2006. Podaje numer NIP reprezentowanej przez siebie Spółki: 679-285-11-58 - zwanej dalej Sprzedającym.
2. Stefan Kot, zamieszkały Poznań ul. Cicha 5, legitymujący się dowodem osobistym serii DD 9748686;
3. Alicja Kot, zamieszkała Poznań, ul. Cicha 5, legitymująca się dowodem osobistym serii: ABM 193282 - zwani dalej Kupującymi.

PRZEDWSTĘPNA UMOWA SPRZEDAŻY

I USTANOWIENIA ODREBNEJ WŁASNOŚCI LOKALU MIESZKALNEGO

I/. Anna Bala, działająca w imieniu Sprzedającego, oświadcza, że reprezentowana przez nią Spółka jest właścicielem nieruchomości położonej w Poznaniu, jedn. ewid. Wilda, w obrębie nr 35, utworzonej z działek nr 23/7 obszaru 14.618 m² i 25/3 obszaru 1.956 m², objętej księgą wieczystą KRI P/00248579/4, a którą nabyła na podstawie umowy sprzedaży z dnia 18 października 2005 roku, Rep. A nr 8568/2005. Stan prawny wyżej opisanej nieruchomości nie uległ zmianie i jest ona wolna od wszelkich obciążeń z tytułu praw i roszczeń osób trzecich i nie toczy się żadne postępowanie w sprawie odjęcia lub ograniczenia prawa własności, ani też naruszenia bądź przywrócenia posiadania. Nadto oświadcza, że zgodnie z umową Spółki nie wymaga uchwały Wspólników i należy do wyłącznej kompetencji Zarządu Spółki:

1. nabycie i zbycie własności nieruchomości, użytkowania wieczystego lub udziału w nieruchomości,
2. rozporządzenie prawem lub zaciągnięcie zobowiązania do świadczenia o wartości dwukrotnie przewyższającej wysokość kapitału zakładowego, wynoszącego 1.000.000 zł.

Anna Bala okazuje decyzję - pozwolenie na budowę nr 1565/3A/01 Prezydenta Miasta Poznania z dnia 3 grudnia 2001 roku, znak AB-01-2.III.73531-01199-593/2001, z adnotacją o ostateczności decyzji w administracyjnym toku postępowania z dniem 31.12.2001 r. oraz

decyzję Prezydenta Miasta Poznania z dnia 14 listopada 2005 r. znak AU-01-4.RMI.73535-01-67/03, numer 535/171/05 o przeniesieniu decyzji - pozwolenia na budowę na rzecz „MAXBUD” Sp. z o.o. przy ul. Przemysłowej 30 w Poznaniu, z adnotacją o ostateczności decyzji w administracyjnym toku postępowania z dniem 01.12.2005 r. Oświadcza, że powyższa nieruchomość nie jest zabudowana. Położona jest na terenach przeznaczonych pod budownictwo wielorodzinne i posiada dostęp do dróg publicznych. Reprezentowana przez nią Spółka planuje wydzielić działkę gruntu z przedmiotowej nieruchomości, na której zamierza wybudować budynek wielomieszkaniowy przy ulicy Majowej 3, w którym znajdować się ma między innymi:

a/ lokal mieszkalny oznaczony symbolem M4-t2 o pow. łącznej około 67.40 m², położony na II piętrze budynku A, klatka A-I, składający się z: pokoju dziennego o pow. 21.26 m², pokoju o pow. 14.31 m², pokoju o pow. 9.28 m², kuchni o pow. 9.70 m², korytarza o pow. 7.35 m² oraz łazienki o pow. 5.50 m² oraz

b/ miejsce postojowe znajdujące się w podziemnym garażu wielostanowiskowym, o pow. około 12 m². Dalej oświadcza, że reprezentowana przez nią Spółka zamierza wznieść przedmiotowy budynek do dnia 30.04.2007 r.

II/. Anna Bala działająca w imieniu Sprzedającego oświadcza, że reprezentowana przez nią Spółka zobowiązuje się zawrzeć z Kupującymi umowę przyrzeczoną sprzedaży, w której ustanowi odrębną własność:

1. **samodzielnego lokalu mieszkalnego:** oznaczonego symbolem M4-t2 o pow. łącznej około 67.40 m², położonego na II piętrze budynku A, szczegółowo opisanego w niniejszej umowie, wybudowanego na działce gruntu wydzielonej przez Sprzedającego z działki nr 23/7 obręb 35, jedn. ewid. Wilda wraz z udziałem we współwłasności nieruchomości wspólnej, ustalonym zgodnie z ustawą o własności lokali; na nieruchomość wspólną składać się będą części wspólne budynku oraz udziały we współwłasności działki, na której zostanie wybudowany budynek, wydzielonej z działki nr 23/7 obr. 35, jedn. ewid. Wilda oraz sprzeda tak wyodrębniony lokal wraz z udziałami w nieruchomości wspólnej na rzecz Kupujących za cenę 250.000 zł brutto.

2. **samodzielnego lokalu o innym przeznaczeniu niż mieszkalne (garażu wielostanowiskowego),** znajdującego się w podziemiu budynku opisanego wyżej wraz z udziałem we współwłasności wyżej opisanej nieruchomości wspólnej, wielkości miejsca postojowego o pow. ok. 12 m² oraz sprzeda ten lokal wraz z udziałem we współwłasności nieruchomości za cenę 30.000 zł brutto.

Kupujący oświadczają, że zobowiązują się zawrzeć ze Sprzedającym umowę przyrzeczoną

sprzedaży, na mocy której kupią wyżej opisane lokale wraz z odpowiednimi udziałami we współwłasności nieruchomości wspólnej za podaną powyżej cenę. Przyjmują solidarną odpowiedzialność za swoje zobowiązanie.

III/. Strony postanawiają, że przedmiot przyrzeczonej umowy sprzedaży będzie w chwili zawarcia umowy przyrzeczonej w stanie wolnym od obciążeń, za wyjątkiem ewentualnych służebności gruntowych, niezbędnych dla prawidłowego funkcjonowania i korzystania z przedmiotowego budynku i budynków sąsiednich. Ponadto strony postanawiają, że różnica do 1 m² w powierzchni użytkowej przedmiotowego lokalu mieszkalnego, wynikająca z inwentaryzacji powykonawczej w stosunku do projektu, nie będzie rodzić roszczeń finansowych pomiędzy stronami.

IV/. Strony postanawiają, że opisana powyżej umowa przyrzeczona zostanie zawarta najpóźniej do dnia 30 kwietnia 2007 r.

V/. W umowie przyrzeczonej Kupujący wyrazi nieodwołalną zgodę na realizację i dokończenie przez Sprzedającego lub jego następcę prawnego inwestycji objętej pozwoleniem na budowę, przez co rozumieć należy zgodę na dokonywanie wszelkich prac budowlanych na terenie nieruchomości wspólnej, związanych z realizacją tej inwestycji oraz ustanawianie na terenie nieruchomości wspólnej wszelkich ograniczonych praw rzeczowych, jak np. służebności gruntowych koniecznych do realizacji tej inwestycji. W umowie przyrzeczonej Kupujący wyrazi nieodwołalną zgodę na zmianę wysokości udziałów we współwłasności nieruchomości wspólnej, związanych z nabywanymi lokalami, na wypadek powstania nowych samodzielnych lokali w budynkach realizowanych w ramach inwestycji objętej pozwoleniem na budowę oraz dokonania podziałów nieruchomości wspólnej.

Przy zawarciu umowy przyrzeczonej Kupujący udzieli Sprzedającemu nieodwołalnego pełnomocnictwa do wykonywania w jego imieniu prawa głosu i podejmowania uchwał na zebraniach wspólnoty mieszkaniowej we wszelkich sprawach związanych z realizacją inwestycji objętej pozwoleniem na budowę, ustanawiania służebności na terenie nieruchomości wspólnej, zmian udziałów we współwłasności nieruchomości wspólnej, podziału nieruchomości wspólnej, o ile takie uchwały będą wymagane prawem.

VI/. Strony oświadczają, że ceny obejmują podatek VAT oraz, że w cenie lokalu mieszkalnego zawarta jest cena udziału w częściach wspólnych budynku oraz udziału w gruncie.

VII/. Strony oświadczają, że cena sprzedaży lokalu i ułamkowej części nieruchomości zostanie zapłacona następująco:

- strona sprzedająca potwierdza zapłatę dokonaną przelewem w dniu dzisiejszym, kwoty 50.000 zł, z tym, że w ramach tej sumy, kwota 10.000 zł będzie stanowić zadek,
- kwota 180.000 zł zostanie zapłacona po uzyskaniu przez Kupujących kredytu hipotecznego, ale nie później, niż do dnia 21 marca 2006 r.,
- kwota 20.000 zł zostanie zapłacona w dniu zawarcia umowy ostatecznej,
- kwota 30.000 zł za miejsce garażowe w garażu wielostanowiskowym zostanie zapłacona do dnia 25 lipca 2006 r.

VIII/. Strony umawiają się, że w przypadku zawarcia umowy przyrzeczonej wpłacony zadek podlega zaliczeniu na poczet ceny. W wypadku gdyby do zawarcia umowy nie doszło z winy strony Sprzedającej, zobowiązuje się ona zwrócić kupującym zadek w podwójnej wysokości, a nadto wszystkie otrzymane zaliczki wpłacone na poczet ceny sprzedaży. Gdyby do zawarcia umowy nie doszło z przyczyn leżących po stronie Kupujących, stronie Sprzedającej przysługuje prawo zatrzymania zadatku.

IX/. Umowę sporządzono w dwóch jednobrzmiących egzemplarzach.

.....*Anna Bała*.....

.....*Stefan K_{et}*....

.....*Alicja K_{et}*.....

Przelew wysłany elektronicznie
do Banku WBK SA
Nr przelewu
560907081100007567

Bank WBK SA

Data sporządzenia potwierdzenia: 21 stycznia 2006 r.

Przelew zrealizowany przez bank: 21 stycznia 2006 r.
Nazwa odbiorcy: „Maxbud” spółka z o.o.
Nr rachunku odbiorcy: 889456789034000005500
Kwota: 50.000 zł
Nr rachunku zleceniodawcy: 55-10800083-000030020000
Nazwa zleceniodawcy: Stefan Kot
Tytuł: pierwsza rata za mieszkanie, według umowy z dnia 21.01.2006 r.

Wygenerowane elektronicznie potwierdzenie wykonania przelewu.
Dokument sporządzony na podstawie art. 7 ustawy - Prawo bankowe.
Nie wymaga podpisu ani stempla.

Przelew wysłany elektronicznie
do Banku WBK SA
Nr przelewu
595508110000700819

Bank WBK SA

Data sporządzenia potwierdzenia: 21 marca 2006 r.

Przelew zrealizowany przez bank: 21 marca 2006 r.
Nazwa odbiorcy: „Maxbud” spółka z o.o.
Nr rachunku odbiorcy: 889456789034000005500
Kwota: 180.000 zł
Nr rachunku zleceniodawcy: 55-10800083-000030020000
Nazwa zleceniodawcy: Stefan Kot
Tytuł: druga rata za mieszkanie, według umowy z dnia 21.01.2006 r.

Wygenerowane elektronicznie potwierdzenie wykonania przelewu.
Dokument sporządzony na podstawie art. 7 ustawy - Prawo bankowe.
Nie wymaga podpisu ani stempla.

Przelew wysłany elektronicznie
do Banku WBK SA
Nr przelewu
678778708110000700

Bank WBK SA

Data sporządzenia potwierdzenia: 25 lipca 2006 r.

Przelew zrealizowany przez bank: 25 lipca 2006 r.

Nazwa odbiorcy: „Maxbud” spółka z o.o.

Nr rachunku odbiorcy: 889456789034000005500

Kwota: 30.000 zł

Nr rachunku zleceniodawcy: 55-10800083-000030020000

Nazwa zleceniodawcy: Stefan Kot

Tytuł: zapłata za miejsce garażowe, według umowy z dnia 21.01.2006 r.

Wygenerowane elektronicznie potwierdzenie wykonania przelewu.

Dokument sporządzony na podstawie art. 7 ustawy - Prawo bankowe.

Nie wymaga podpisu ani stempla.

Poznań, 3 grudnia 2007 r.

Powszechna Kasa Oszczędności Bank Polski w Warszawie
ul. Puławska 15 - II Oddział w Poznaniu

Do:

Stefan i Alicja Kot

Poznań, ul. Cicha 5

W nawiązaniu do Państwa pisma z dnia 4 listopada 2007 r., Powszechna Kasa Oszczędności Bank Polski w Warszawie, ul. Puławska 15 - II Oddział w Poznaniu, uprzejmie potwierdza, że zawarliście Państwo z nami w dniu 6 marca 2006 r. umowę kredytu hipotecznego o nazwie „Własny kąt”, nr 12342123678349875, na kwotę 180.000 zł.

Na skutek przedterminowego spłacenia przez Państwa całej kwoty kredytu umowa wygasła. Koszty dodatkowe, jakie Państwo ponieśli w związku z tą umową, obejmują:

- kwotę 2.000 zł, tytułem prowizji bankowej,
- kwotę 8.000 zł, tytułem obsługi kredytu i jego obowiązkowego ubezpieczenia.

z poważaniem

Dyrektor II Oddziału

Rafał Błat

Rafał Błat

Poznań, 13 września 2007 r.

Sz. P. Stefan i Alicja Kot

Poznań, ul. Cicha 5

W odpowiedzi na Państwa pismo z dnia 20.08.2007 r. w sprawie zwrotu poniesionych przez Państwa kosztów, związanych z realizacją umowy z dnia 21 stycznia 2006 r. i przesunięciem terminu oddania budynku, uprzejmie wyjaśniam, iż nie jest możliwe uznanie przez naszą Spółkę przedstawionych przez Państwa roszczeń.

Stanowisko Spółki wynika z faktu, iż - w związku z tendencją na rynku usług budowlanych – w trakcie inwestycji wzrosły znacznie koszty budowy. Z uwagi na fakt, iż umowy zawierane z naszą Spółką nie przewidywały tak znacznego wzrostu kosztów budowy, poniesienie przez Spółkę dodatkowych kosztów - po uwzględnieniu kosztów zakupu gruntu - stawia inwestycję na granicy opłacalności. Cena 1 m², po której zakupili Państwo mieszkanie, jest jak na obowiązujące dzisiaj ceny - bardzo niska.

Natomiast przesunięcie terminu zawarcia umowy ostatecznej wynika głównie z problemu, jaki stwarza generalny wykonawca. Mimo ryczałtowego wynagrodzenia, żąda jego podwyższenia, powołując się na wzrost cen materiałów i robocizny. Z tego powodu przerywał prace budowlane. W tej sytuacji nie ponosimy winy za opóźnienie w zakończeniu inwestycji.

W związku z powyższym, proponujemy Państwu zmianę umowy w zakresie terminu zawarcia umowy ostatecznej - na dzień 31 grudnia 2007 r.

Prezes Spółki

Jan Kruk

Jan Kruk

Wiceprezes Spółki

Wit Pszon

Wit Pszon

Poznań, 26 lutego 2008 r.

Do:

„Maxbud” sp. z o.o.

Poznań, ul. Przemysłowa 30

Stefan i Alicja Kot, w nawiązaniu do przedwstępnej umowy sprzedaży i ustanowienia odrębnej własności lokalu mieszkalnego z dnia 21 stycznia 2006 r., wzywają do wykonania obowiązku objętego treścią przedmiotowej umowy przedwstępnej, polegającego na przeniesieniu własności lokalu mieszkalnego oznaczonego symbolem M4-t2 o powierzchni łącznej około 67.40 m², położonego na II piętrze budynku A, wybudowanego na działce gruntu wydzielonej z działki nr 23/7 obrębu 35 Wilda, klatka A-I oraz miejsca postojowego w garażu podziemnym przedmiotowego budynku, w terminie do 10 marca 2008 r.

W razie nie zawarcia w formie aktu notarialnego umowy przeniesienia własności w/w. lokali w powyższym terminie, odstąpimy od umowy, a sprawa zostanie skierowana na drogę sądową. W przypadku niedopełnienia przez Państwa obowiązków objętych przedmiotową umową, powództwo obejmie następujące kwoty:

- kwotę uiszczonej tytułem zapłaty za przedmiotowy lokal wraz z odsetkami do dnia zapłaty,
- kwoty poniesione tytułem obsługi kredytu bankowego zaciągniętego na zakup przedmiotowego lokalu,
- utracone korzyści w wysokości odpowiadającej różnicy w cenach z dnia zapłaty oraz dnia zakończenia postępowania sądowego,
- podwójny zadek,
- utraconą ulgę podatkową.

..... *Stefan Kot*

..... *Alicja Kot*

Poznań, 12 listopada 2008 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu
Wydział I Cywilny
ul. Marcinkowskiego 32, 60-967 Poznań
Sygn. akt I C 1568/08

Odpowiedź na pozew

Powodowie: Stefan Kot i Alicja Kot, zam. Poznań, ul. Cicha 5, kod 60-972

Pozwany: „MAXBUD” spółka z o.o., Poznań, ul. Przemysłowa 30, kod 60-978

W związku z doręczonym w dniu 05.11.2008 r. odpisem pozwu - pozwany wnosi o oddalenie powództwa i zasądzenie od powodów na rzecz pozwanego kosztów procesu.

Uzasadnienie

Pozwany przeczy wszelkim twierdzeniom wskazanym w pozwie poza tymi, które niniejszym pismem zostały wyraźnie przyznane.

Pozwany dnia 21 stycznia 2006 r. w Poznaniu zawarł z powodami przedwstępną umowę sprzedaży i ustanowienia odrębnej własności lokalu (zwaną dalej „umową przedwstępną”). Pozwany dokładał wszelkich starań, aby wybudować przedmiotowy lokal oraz tak ukształtować sytuację prawną gruntu, na którym miał zostać wzniesiony budynek, by możliwym było zawarcie z powodami umowy przyrzeczonej w terminie oznaczonym w umowie przedwstępnej. Pozwany wykazał także w piśmie z dnia 13 września 2007 r. wolę przesunięcia terminu zawarcia umowy przyrzeczonej tak, aby możliwym było przeniesienie własności lokalu na powodów.

Wobec powyższego nie znajduje potwierdzenia w materiale faktycznym sprawy twierdzenie wyrażone w pozwie, jakoby pozwany uchylał się od zawarcia umowy.

Na chwilę obecną umowa przyrzeczona nie może być zawarta przez wzgląd na okoliczność, iż znajduje się w fazie realizacji taki podział nieruchomości, na której został wzniesiony budynek, aby możliwym było przypisanie lokalowi zgodnego z umową przedwstępną, udziału w nieruchomości wspólnej. Także w tym zakresie nie może być mowy o „uchylaniu się” od zawarcia umowy przyrzeczonej przez pozwanego. Na konieczność

podziału nieruchomości, na której został wzniesiony budynek, w którym znajduje się lokal, wskazano już w umowie przedwstępnej. Stosowny wniosek w przedmiocie dokonania podziału umożliwiającego zawarcie umowy przyrzeczonej został złożony przez pozwanego już dnia 13 kwietnia 2006 r. Dnia 18 maja 2006 r. organ administracji publicznej zawiesił z urzędu postępowanie, wszczęte wskazanym wnioskiem z dnia 13 kwietnia 2006 r. Pozwany zażalił się na przedmiotowe postanowienie, które to zażalenie nie zostało jednak uwzględnione przez Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Poznaniu. Nie było możliwe wydzielenie w odrębną nieruchomość gruntu zabudowanego, w następstwie negatywnej opinii w sprawie zaproponowanego projektu podziału, wydanej przez Biuro Planowania Przestrzennego z 12 lipca 2007 r. Pozwany był zmuszony zmodyfikować wniosek w sprawie podziału w ten sposób, że budynek w którym znajduje się lokal, został objęty jedną działką wraz z budynkami B, C, D, E, F. Wobec powyższego, okazało się, iż na jednej nieruchomości zrealizowanych zostanie sześć budynków, których czas realizacji znacząco od siebie odbiegał.

Oznacza to, że na dzień dzisiejszy nie można ustalić udziału w nieruchomości wspólnej. Opisany przebieg postępowania podziałowego oraz okoliczność realizacji przez pozwanego na jednej nieruchomości budynków, zakończenie wznoszenia których zaplanowano na różne okresy sprawił, że zawarcie umowy przyrzeczonej z powodami zostało uzależnione od zakończenia prac w budynkach E i F. Pozwany dysponuje już całością pozostałej dokumentacji, koniecznej do wyodrębnienia lokalu w odrębną nieruchomość. Przez cały czas wyrażał gotowość zawarcia umowy przyrzeczonej i podejmował wszelkie konieczne starania, by uczynić to możliwym. Powyższe pozwala poddać w wątpliwość odpowiedzialność pozwanego za niedojście do skutku umowy przyrzeczonej. W świetle przedstawionych okoliczności nie można bowiem mówić o „uchylaniu się” pozwanego od zawarcia tej umowy.

Nadto należy zwrócić uwagę, że powodowie nie uiszcili pełnej kwoty, do której uiszczenia zobowiązali się umową przedwstępną. Brakuje bowiem 20.000 zł.

Niezależnie od okoliczności już podniesionych, właściwym jest wskazanie braku podstaw prawnych żądania przez powodów zapłaty dochodzonej kwoty. Jak słusznie zostało podniesione w pozwie, kwestie związane z niewywiązaniem się jednej ze stron z umowy przedwstępnej zawartej w formie niepozwalającej dochodzenia zawarcia umowy przyrzeczonej reguluje art. 390 § 1 Kodeksu cywilnego. Zgodnie z powołanym przepisem, jeżeli strona zobowiązana do zawarcia umowy przyrzeczonej uchyła się od jej zawarcia, druga strona może żądać naprawienia szkody, którą poniosła przez to, że liczyła na zawarcie umowy przyrzeczonej.

Z ostrożności procesowej - na wypadek, gdyby Sąd uznał, że strona pozwana ponosi odpowiedzialność za niedojście do skutku umowy przyrzeczonej - pozwany podnosi, że strony mogły w umowie przedwstępnej odmiennie określić zakres odszkodowania. Zatem w przedmiotowym zakresie pierwszeństwo należy przyznać woli stron wyrażonej w umowie przedwstępnej. W umowie przedwstępnej strony wyraźnie określiły skutki, jakie pociągnie za sobą okoliczność uchylania się przez pozwanego od zawarcia umowy przyrzeczonej, mianowicie: „W wypadku gdyby do zawarcia umowy nie doszło z winy strony Sprzedającej, zobowiązuje się ona zwrócić kupującemu zadatek w podwójnej wysokości, a nadto wszystkie otrzymane zaliczki wpłacone na poczet ceny sprzedaży”. Przywołane postanowienie reguluje w sposób wyczerpujący rozliczenia stron umowy przedwstępnej w związku z jej niewykonaniem przez pozwanego z przyczyn, za które ponosi on odpowiedzialność.

Regulacją tą strony umowy przedwstępnej skorzystały z uprawnienia, jakie w kwestii kształtowania zakresu obowiązku odszkodowawczego stawia przed nimi zdanie drugie art. 390 § 1 Kodeksu cywilnego. Strony przewidziały rodzaj zryczałtowanego - niezależnego od wysokości faktycznie poniesionej przez którąkolwiek z nich szkody - odszkodowania należnego powodowi na wypadek niewywiązania się przez pozwanego z nałożonych na niego umową przedwstępną obowiązków. Postanowienia te wyłączają ogólne regulacje Kodeksu cywilnego, określające sposób wyznaczania wysokości należnego odszkodowania, w tym zwłaszcza zawarte w zdaniu pierwszym art. 390 § 1 oraz w art. 361 § 2 k.c. Jak zresztą stanowi ostatni z powołanych przepisów, znajduje on zastosowanie jedynie w wypadku „braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy”.

Warto zwrócić również uwagę, że analogicznie zostały uregulowane uprawnienia pozwanego na wypadek, gdyby do zawarcia umowy przyrzeczonej nie doszło z przyczyn, za które powodowie ponoszą odpowiedzialność. Zgodnie bowiem z umową przedwstępną, w wypadku gdyby do zawarcia umowy nie doszło z przyczyn leżących po stronie Kupującej, stronie Sprzedającej przysługuje prawo zatrzymania zadatku. Przez zadatek należy rozumieć kwotę w wysokości 10.000 zł.

Niezbędną przesłanką umożliwiającą wierzycielowi żądanie odsetek, jest opóźnienie dłużnika w spełnieniu świadczenia pieniężnego. Z opóźnieniem mamy do czynienia w sytuacji, gdy dłużnik nie spełnia świadczenia wymagalnego. Umowa przedwstępna nie określa terminu, wraz z upływem którego staje się wymagalne roszczenie powodów. W tej sytuacji zasadnym byłoby jedynie zasądzenie odsetek od dnia wyrokowania.

Jeżeli nawet by przyjąć, co w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego jawi się jako zabieg całkowicie pozbawiony zasadności, że zakres obowiązku

odszkodowawczego pozwanego względem powodów należy oceniać w oparciu o zdanie pierwsze art. 390 § 1 Kodeksu cywilnego, to i tak żądanie powodów byłoby w przeważającej mierze bezzasadne. Jak podnosi się w literaturze przedmiotu, art. 390 § 1 Kodeksu cywilnego ogranicza zakres obowiązku odszkodowawczego do tzw. ujemnego interesu umownego - szkody poniesionej przez to, że uprawniony liczył na zawarcie umowy przyrzeczonej. Rozmiar szkody podlegającej naprawieniu ustala się, porównując stan majątkowy jaki istniałby, gdyby uprawniony nie liczył na zawarcie umowy (nie podjął działań prowadzących do zawarcia umowy przyrzeczonej) ze stanem powstałym na skutek faktu, że uprawniony zawarł umowę przedwstępną i oczekiwał zawarcia umowy przyrzeczonej. Odszkodowanie to obejmuje „szkody związane z samym zawarciem umowy przedwstępnej (koszty jej przygotowania, zawierania i utracone z tego powodu korzyści) (...). Nie są natomiast objęte odszkodowaniem straty poniesione przez uprawnionego na skutek działań zmierzających do wykonania przyrzeczonej umowy ani korzyści utracone przez jej niewykonanie”. (P. Machnikowski w: Kodeks cywilny. Tom I. Komentarz do artykułów 1-534 pod redakcją prof. E. Gniewka, Warszawa 2004, str. 941). Do należnego odszkodowania wliczyć można tylko wydatki i nakłady potrzebne do zawarcia umowy przyrzeczonej, a nie do jej realizacji.

Wobec powyższego powodowie nie są uprawnieni do żądania ani kosztów związanych z zaciągniętym kredytem, ani tym bardziej ze wzrostem cen mieszkań, takich jak przedmiotowy lokal. Koszty te bowiem nie mieszczą się w negatywnym interesie umownym, o którym mowa w art. 390 § 1 Kodeksu cywilnego.

Prezes Spółki

Jan Kruk

Jan Kruk

Wiceprezes Spółki

Wit Pszon

Wit Pszon

PROTOKÓŁ ROZPRAWY

Dnia 2 marca 2009 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział I Cywilny
w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Ewa Czajka,

Protokolant: st. sekr. Renata Muc,

na rozprawie rozpoznał sprawę
z powództwa Stefana Kota i Alicji Kot,
przeciwko „Maxbud” spółka z o.o. w Poznaniu
o zapłatę.

Posiedzenie rozpoczęło o godz. 9.20, zakończono o godz. 10.20.

Po wywołaniu sprawy stawili się:

Powodowie Alicja Kot i Stefan Kot – osobiście.

Za stronę pozwaną prezes zarządu Jan Kruk oraz wiceprezes Wit Pszon.

Przewodniczący przedstawił pozew oraz odpowiedź na pozew, której odpis doręczono
powodom.

Powodowie wnoszą i wywodzą jak w pozwie z tym, że rozszerzają żądanie pozwu
o zapłatę podwójnego zadatku, czyli o kwotę 20.000 zł. Powodowie wpłacili tytułem zadatku
na poczet realizacji przedwstępnej umowy kwotę 10.000 zł brutto. Na uzasadnienie podają,
że wobec uchylania się przez stronę pozwaną od zawarcia umowy przyrzeczonej, kwota
uiszczona przez powodów tytułem zadatku i zaliczona na poczet ceny zakupu, powinna zostać
zwrócona w ramach odszkodowania na poczet naprawienia szkody, jakiej doznali
powodowie, licząc na zawarcie umowy przyrzeczonej. Od kwoty uiszczonej przez powodów
tytułem zadatku należą się odsetki ustawowe, od dnia 21 stycznia 2006 r. do dnia zapłaty.

Przewodniczący wezwał powodów do uiszczenia opłaty sądowej od nowego żądania
w kwocie 1.000 zł, w terminie 7 dni pod rygorem zwrotu pozwu w tej części.

Na prośbę powodów zarządzono przerwę w rozprawie, celem uiszczenia przez
powodów opłaty sądowej w kasie Sądu.

Po przerwie powód Stefan Kot okazał dowód uiszczenia opłaty i rozprawę
wznowiono.

Prezes Jan Kruk w imieniu pozwanej spółki wnosi o oddalenie powództwa w całości

i wywodzi, jak w odpowiedzi na pozew. Dodaje, że do zawarcia umowy przyrzeczonej między stronami nie doszło z przyczyn obiektywnych, niezależnych od strony pozwanej, bowiem do tej pory nie ma decyzji dotyczącej wyodrębnienia lokali. Podnosi, że powodowie do tej pory nie złożyli oświadczenia woli o rozwiązaniu umowy przedwstępnej, więc dlatego strona pozwana nie może zwrócić wpłaconych przez powoda pieniędzy. Dodaje nadto, że pozwany nie kwestionuje autentyczności załączonych do pozwu odpisów dokumentów i nie domaga się przedstawienia oryginałów.

Powodowie powołują się na swoje pismo z dnia 26 lutego 2008 r.

Prezes Jan Kruk przyznaje, że otrzymał w dniu 3 marca 2008 r. pismo powodów z dnia 26 lutego 2008 r.

Sąd postanowił dopuścić dowód z dokumentów dołączonych do pozwu, na okoliczność treści umowy łączącej strony i sposobu jej wykonania. Odczytano powyższe dokumenty.

Powodowie oświadczają, że ich zdaniem w umowie przedwstępnej był określony termin zawarcia umowy właściwej, więc niewykonanie umowy w tym terminie, zwalnia stronę powodową ze zobowiązań wobec strony pozwanej w zakresie kwoty 20.000 zł. Podnoszą także, że gdyby przyjąć, iż oświadczenie powodów o rozwiązaniu umowy było wymagane, to powołują się na pismo z lutego 2008 r. Nadto dodają, że w czasie zawierania umowy ze stroną pozwaną oraz umowy kredytowej, byli małżeństwem i wpłacali środki finansowe objęte ustawową wspólnością majątkową.

Strony zgodnie oświadczają, że chcą podjąć rokowania w celu zawarcia ugody sądowej i proszą o wyznaczenie kolejnej rozprawy w bardzo odległym terminie.

Sąd postanowił odroczyć rozprawę z terminem na dzień 10 czerwca 2010 r. - co ogłoszono, wzywając do stawiennictwa bez osobnych wezwań.

Przewodniczący: SSO *Ewa Czajka*

Protokolant: *Renata Muc*

PROTOKÓŁ ROZPRAWY

Dnia 10 czerwca 2010 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział I Cywilny,
w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Ewa Czajka,

Protokolant: st. sekr. Renata Muc,

na rozprawie rozpoznał sprawę
z powództwa Stefana Kota i Alicji Kot
przeciwko „Maxbud” spółce z o.o. w Poznaniu
o zapłatę.

Posiedzenie rozpoczęło o godz. 11.00, zakończono o godz. 12.00.

Po wywołaniu sprawy stawili się: powodowie Alicja Kot i Stefan Kot – osobiście.

Za stronę pozwaną staje prezes zarządu Jan Kruk oraz wiceprezes Wit Pszon.

Przewodniczący wezwał strony do zawarcia ugody.

Strony zgodnie oświadczają, że nie doszły do porozumienia w istotnych kwestiach
i wnoszą o kontynuowanie postępowania.

Powodowie wnoszą i wywodzą jak w pozwie, a nadto domagają się podwójnego
zadatku.

Przedstawiciele strony pozwanej wnoszą w jej imieniu o oddalenie powództwa
i zasądzenie kosztów procesu. Oprócz dotychczasowych zarzutów, podnoszą zarzut
przedawnienia roszczenia o zwrot podwójnego zadatku, albowiem z roszczeniem tym
powodowie wystąpili dopiero na rozprawie w dniu 2 marca 2009 r., a więc po upływie
jednego roku od dnia, w którym umowa przyrzeczona miała być zawarta. Wskazują,
że roszczenia z umowy przedwstępnej, zgodnie z art. 390 § 3 k.c. przedawniają się
z upływem roku od dnia, w którym umowa ostateczna miała być zawarta. Zatem termin
jednego roku należy liczyć od dnia 30 kwietnia 2007 r. Nadto dodają, że bez winy strony
pozwanej nie doszło do zawarcia umowy przyrzeczonej. Przyczyną niezawarcia umowy były
problemy formalno - prawne związane z wyodrębnianiem lokali. Dodatkowo, nastąpiła
zmiana generalnego wykonawcy, gdyż poprzedni nie wywiązywał się z umowy
o wykonawstwo. Odnośnie roszczeń odszkodowawczych, kwestionują zarówno zasadę, jak
i wysokość odszkodowania. Co do zadatku, podnoszą, że zgodnie z orzecznictwem sądowym,

strony rezygnują z dalszych odszkodowań. Jak wynika z pozwu, powodowie domagają się zapłaty zadatku, a tym samym nie mogą domagać się dodatkowego odszkodowania.

Powodowie oświadczają, że w ostatnim czasie powzięli wiadomość, iż przedmiotowy lokal wraz z miejscem garażowym, który mieli nabyć na podstawie umowy stron, został sprzedany w dniu 20 stycznia 2010 r., przez stronę pozwaną - państwu Leokadii i Leonowi Ptakom z Gniezna za cenę 400.000 zł, czyli za kwotę wyższą od umówionej z powodami o 150.000 zł.

Na pytanie przewodniczącego, obecny na rozprawie prezes zarządu Jan Kruk przyznaje powyższy fakt i nadto dodaje: Sprzedaliśmy ten lokal, gdyż uznaliśmy, że powodowie nie są nim zainteresowani, skoro wytoczyli niniejszą sprawę. Wszak wiedzieli o naszym zamiarze zbycia lokalu z ogłoszenia. Trudno, żebyśmy sprzedali im przedmiotowy lokal z garażem po cenie niższej, skoro taka właśnie jest cena rynkowa, a powodowie nie chcieli dopłacić. I tak ponieśliśmy straty na całej inwestycji.

Powodowie oświadczają, że nie proponowano im nabycia tego lokalu po rozsądnej cenie.

Strony oświadczają, że nie składają dalszych wniosków dowodowych.

Przewodniczący udzielił głosu stronom.

Powodowie wnoszą, jak w rozszerzonym żądaniu pozwu, czyli z uwzględnieniem podwójnego zadatku.

Przedstawiciele strony pozwanej wnoszą jak w odpowiedzi na pozew, z podtrzymaniem pozostałych zarzutów.

Przewodniczący zamknął rozprawę i po naradzie ogłosił wyrok z podaniem ustnych motywów rozstrzygnięcia. Powodów działających bez pełnomocnika pouczył o sposobie i terminie wniesienia apelacji.

Przewodniczący: SSO *Ewa Czajka*

Protokolant *Renata Muc*

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 czerwca 2010 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu, Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Ewa Czajka,

Protokolant: sekr. sądowy Renata Muc,

po rozpoznaniu w dniu 10 czerwca 2010 r. w Poznaniu

na rozprawie

sprawy z powództwa Alicji Kot oraz Stefana Kota,

przeciwko: „MAXBUD” spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w Poznaniu

o zapłatę:

- I. zasądza od strony pozwanej „MAXBUD” spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Poznaniu na rzecz powodów Alicji Kot i Stefana Kota solidarnie kwotę 260.000 zł (dwieście sześćdziesiąt tysięcy złotych), z ustawowymi odsetkami od dnia 13 listopada 2008 r.;
- II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
- III. znosi wzajemnie między stronami koszty procesu.

.....*EWA CZAJKA*.....

Sąd Okręgowy w Poznaniu
Wydział I Cywilny
ul. Marcinkowskiego 32, 60-967 Poznań

Poznań, 12 czerwca 2010 r.

/prezentata:
Sąd Okręgowy w Poznaniu
Wpływ: 12 czerwca 2010 r./

Wniosek o sporządzenie uzasadnienia

Sygn. akt I C 1568/08

Powodowie: Stefan Kot i Alicja Kot, zam. Poznań, ul. Cicha 5, kod 60-972 – reprezentowani przez radcę prawnego Wojciecha Bąka, Kancelaria Prawna w Poznaniu, ul. W. Korfantego 5, kod 60-675

Pozwany: „MAXBUD” spółka z o.o., Poznań, ul. Przemysłowa 30, kod 60-978

W imieniu powodów, których pełnomocnictwo procesowe załączam, wnoszę o sporządzenie uzasadnienia wyroku z dnia 10 czerwca 2010 r. i doręczenie go wraz z odpisem wyroku.

Radca prawny
.....*Wojciech Bąk*.....

Sek./

- doręczyć odpis wyroku z uzasadnieniem pełnomocnikowi powodów radcy prawnemu Wojciechowi Bąkowi,

- kal. 14 dni.

20.06.2010 r.

SSO *EWALDZIA*

Poznań, dnia 11 czerwca 2010 r.

PEŁNOMOCNICTWO

Alicja Kot i Stefan Kot, udzielają pełnomocnictwa procesowego radcy prawnemu Wojciechowi Bąkowi, Kancelaria Prawna w Poznaniu, ul. W. Korfantego 5, kod 60-675, do zastępowania ich w sprawie przeciwko „MAXBUD” spółka z o.o. w Poznaniu, sygn. akt I C 1568/08, toczącej się przed Sądem Okręgowym w Poznaniu oraz we wszystkich instancjach.

Alicja Kot

Alicja Kot

Stefan Kot

Stefan Kot

Powodowie Alicja i Stefan Kot w ostatecznie sprecyzowanym żądaniu pozwu, wnieśli o zasądzenie od strony pozwanej „Maxbud” spółki z o.o. w Poznaniu kwoty 455.000 zł, z ustawowymi odsetkami od dnia 21 stycznia 2006 r. i kosztami procesu, na którą to kwotę składają się:

- 1/ kwota 260.000 zł, tytułem zwrotu wpłaconej przez powodów zaliczki na poczet ceny sprzedaży lokalu mieszkalnego i miejsca postojowego w garażu wielostanowiskowym;
- 2/ kwota 20.000 zł, tytułem podwójnej wysokości wpłaconego przez powodów zadatku;
- 3/ kwota 10.000 zł, tytułem zwrotu kosztów obsługi kredytu bankowego;
- 4/ kwota 150.000 zł, tytułem odszkodowania za utracone korzyści, na skutek uchylenia się przez pozwanego od zawarcia umowy przyrzeczonej;
- 5/ kwota 15.000 zł, tytułem utraty ulgi podatkowej.

Na uzasadnienie żądania powodowie podali, że po zawarciu ze stroną pozwaną umowy przedwstępnej sprzedaży i ustanowienia odrębnej własności lokalu mieszkalnego w dniu 21.01.2006 r. wpłacili stronie pozwanej łącznie tytułem zaliczek 230.00 zł w terminach ustalonych w umowie stron, bez ostatniej raty. Wpłacili też kwotę 30.000 zł zaliczki na koszty ceny miejsca postojowego w garażu wielostanowiskowym. Uiszcili również 10.000 zł tytułem zadatku na warunkach zawartych w umowie z 21.01.2006 r. Aby zrealizować umowę, powodowie zaciągnęli kredyt hipoteczny w banku i ponieśli koszty związane z zawarciem umowy kredytowej w wysokości 10.000 zł. Utracili też ulgę podatkową w kwocie 15.000 zł z powodu nieprzeznaczenia przychodu ze sprzedanej działki na cele mieszkaniowe. Pozwana nie wykonała swej części zobowiązania w terminie przewidzianym w umowie, tj. do 30.04.2007 r., nie ustanowiła odrębnej własności lokalu i nie zawarła umowy przyrzeczonej, jak też nie uczyniła tego do chwili wyrokowania. Powodowie podali, że kwota 150.000 zł tytułem odszkodowania jest różnicą między ceną mieszkania z dnia zawarcia umowy przedwstępnej, a aktualną ceną tego mieszkania u strony pozwanej.

Strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu. Przyznała fakt zawarcia przedmiotowej umowy i potwierdziła zapłatę przez powodów ceny w kwocie 260.000 zł, w tym kwoty 10.000 zł tytułem zadatku.

Zarzuciła jednak, że nie jest zobowiązana do zapłaty na rzecz powodów dochodzonych przez nich kwot, bowiem nie ponosi winy w tym, iż nie doszło do zawarcia umowy przyrzeczonej, ponieważ dopiero w fazie realizacji znajduje się podział nieruchomości, na której został wzniesiony budynek. Nadto miała problemy z niesolidnym

wykonawcą robót. W odniesieniu do roszczenia odszkodowawczego powodów, zaprzeczyła jego zasadności podnosząc, że w umowie stron przewidziane zostało odszkodowanie w formie zryczałtowanej. Strony bowiem przewidziały zadatek, na wypadek nie wywiązania się z umowy przez któregokolwiek z kontrahentów.

W toku procesu strona pozwana podniosła zarzut przedawnienia roszczenia powodów o zwrot podwójnej kwoty zadatku, powołując się na przepis art. 390 § 3 k.c. Podniosła, że termin przedawnienia roszczeń z umowy przedwstępnej upłynął 30.04.2008 r.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Strona pozwana prowadzi działalność gospodarczą, w ramach której podjęła się budowy budynku mieszkalnego w Poznaniu przy ul. Majowej 3, w którym zamierzała ustanowić odrębną własność lokali i ich odsprzedaż. Powodowie w dniu 21.01.2006 r. zawarli ze stroną pozwaną w zwykłej formie pisemnej umowę przedwstępną sprzedaży i ustanowienia odrębnej własności lokalu mieszkalnego oznaczonego M4 - t2 o pow. 67.40 m². Strona pozwana zobowiązała się także do zawarcia umowy przenoszącej, obok własności lokalu mieszkalnego, prawo do samodzielnego lokalu o innym przeznaczeniu niż mieszkalne (garażu wielostanowiskowego) znajdującego się w podziemiu budynku. Zarówno w przypadku lokalu mieszkalnego, jak też garażu, termin zawarcia umowy właściwej określony został w umowie do 30.04.2007 r.

Powodowie, którzy są małżeństwem i zamierzali nabyć lokal na zasadzie wspólnoty małżeńskiej, przyjęli za swoje zobowiązania odpowiedzialność solidarną. Cena lokalu mieszkalnego została w umowie określona na 250.000 zł, płatna w dniu zawarcia umowy – 50.000 zł, w dniu 21.03.2006 r. – 180.000 zł a ostatnia rata (20.000 zł) miała zostać zapłacona w dniu zawarcia umowy przyrzeczonej, tj. 30.04.2007 r. Cena miejsca postojowego określona została na 30.000 zł. Powodowie zapłacili stronie pozwanej łącznie 260.000 zł.

Strony ustaliły też, że kupujący, w ramach uiszczonej w dniu zawarcia umowy kwoty 50.000 zł, wpłacają zadatek w kwocie 10.000 zł. Strony określiły warunki dotyczące rozliczenia zadatku. Strona pozwana jako sprzedająca zobowiązała się do zwrotu kupującym zadatku w podwójnej wysokości, gdyby do zawarcia umowy nie doszło z jej winy, a także do zwrotu wszystkich zaliczek.

Dowód - przedwstępna umowa sprzedaży i ustanowienia odrębnej własności lokalu mieszkalnego z dnia 21 stycznia 2006 r.,

- dowody przelewów: na kwotę 50.000 zł z dnia 21 stycznia 2006 r., na kwotę 180.000 zł z dnia 21 marca 2006 r., na kwotę 30.000 zł z dnia 25 lipca 2006 r.*

Powodowie w związku z zawartą 21.01.2006 r. umową przedwstępną, w celu uiszczenia zaliczki na poczet ceny sprzedaży określonej w umowie, zawarli umowę kredytu hipotecznego „Własny kąt” na kwotę 180.000 zł. W ramach tej umowy ponieśli koszty prowizji i obsługi w kwocie 10.000 zł.

Dowód: pismo PKO BP SA z dnia 3 grudnia 2007 r.

Pismem z 13.09.2007 r. strona pozwana poinformowała powodów o przyczynach zmiany terminów oddania lokalu i przesunięcia terminu zawarcia umowy przyrzeczonej. Przyczyną były problemy z generalnym wykonawcą, który odmówił dalszego świadczenia usług budowlanych dla strony pozwanej, co spowodowało opóźnienie w realizacji inwestycji. Strona pozwana podała termin zakończenia prac na 31.12.2007 r.

Dowód: pismo strony pozwanej do powodów z 13.09.2007 r.

W dniu 26.02.2008 r. powodowie zwrócili się do strony pozwanej o zawarcie umowy przyrzeczonej, dotyczącej lokalu mieszkalnego i miejsca postojowego w budynku. W piśmie tym wskazali termin do zawarcia umowy - do 10.03.2008 r. oraz zagrożenie, że w razie nie zawarcia notarialnej umowy wystąpią do sądu o zapłatę kwot uiszczonych jako zaliczki oraz o odszkodowanie.

Dowód: pismo powodów do strony pozwanej z 26.02.2008 r.

Powyższe fakty Sąd ustalił na podstawie przedłożonych do akt dokumentów i twierdzeń powodów niezaprzeczonych przez stronę pozwaną.

Kwotę 150.000 zł jako wartość szkody, powodowie wyliczyli jako różnicę między ceną lokalu w dacie umowy przedwstępnej a aktualną ceną lokalu u strony pozwanej. Zatem powodowie, aby zakupić tego typu lokal, obecnie musieliby zapłacić dodatkowo określoną wyżej kwotę.

Jest bezspornym, iż przedmiotowy lokal wraz z miejscem garażowym, który mieli nabyć powodowie, został sprzedany w dniu 20 stycznia 2010 r., przez pozwanego - państwu Leokadii i Leonowi Ptakom z Gniezna za cenę 400.000 zł, czyli za kwotę wyższą od umówionej z powodami o 150.000 zł.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W ocenie Sądu Okręgowego roszczenie powodów jest zasadne w części, a to w zakresie żądania zwrotu kwoty 260.000 zł, wpłaconej przez powodów jako zaliczka na poczet ceny lokalu mieszkalnego i miejsca postojowego w garażu wielostanowiskowym.

W pozostałej części Sąd oddalił powództwo jako nie mające podstaw prawnych.

Sąd uwzględnił zarzut przedawnienia zgłoszony odnośnie podwójnego zadatku, gdyż powodowie zgłosili to żądanie dopiero na rozprawie w dniu 2 marca 2009 r., a więc po upływie roku od dnia, w którym umowa przyrzeczona powinna być zawarta (art. 390 § 3 k.c.).

W ocenie Sądu Okręgowego, umowa stron jest umową przedwstępną i typową umową konsumencką, w której stroną silniejszą - od której należy więcej wymagać w zakresie realizacji profesjonalnych działań - jest pozwana spółka. To ona, mimo zapewnień w umowie, że do 30.04.2007 r. nastąpi ustanowienie odrębnej własności lokalu i jego sprzedaż, nie dopełniła ciążącego na niej obowiązku. Problemy z generalnym wykonawcą, czy z załatwieniem spraw administracyjnych, nie mogą stanowić usprawiedliwienia dla takiego opóźnienia.

Powodowie czekali do 31.03.2008 r. (wniesienie pozwu) ze swoim roszczeniem, wywołanym brakiem wykonania zobowiązań ze strony pozwanej. Jak wynika z oświadczenia strony pozwanej, nie była ona gotowa do zawarcia umowy przyrzeczonej jeszcze na pierwszej rozprawie w dniu 2 marca 2009 r. Zatem uznać trzeba, że strona pozwana, zapewniając powodów o niezwłocznym zawarciu umowy, mijając się z prawdą i powodów zwodziła. Ostatecznie sprzedała sporny lokal osobom trzecim w dniu 20 stycznia 2010 r. za cenę 400.000 zł.

Ustalenia dokonane na podstawie dokumentów prywatnych oraz fakt, że strona pozwana nie zawarła umowy przyrzeczonej z powodami, wskazują na to, że ponosi ona winę za niezawarcie tej umowy. Tym samym pozwana spółka winna, co do zasady, zwrócić powodom wszystkie otrzymane zaliczki wpłacone na poczet ceny sprzedaży, w tym kwotę 10.000 zł, potraktowaną przez strony jako zadatek na podstawie art. 391 § 1 k.c. Natomiast żądanie podwójnego zadatku zostało oddalone z uwagi na przedawnienie.

Wszystkie roszczenia odszkodowawcze Sąd uznał za nieuzasadnione, jako, że zakres odszkodowania z umowy przedwstępnej zamyka się w granicach tzw. negatywnego interesu umowy przedwstępnej. Zatem do należnego odszkodowania wliczyć można tylko wydatki i nakłady potrzebne do zawarcia umowy przyrzeczonej, a nie do jej realizacji. Nadto powodowie nie wykazali wysokości szkody, bowiem wskazanemu przez nich sposobowi wyliczenia strona pozwana zaprzeczyła, a powodowie nie podjęli dalszych działań w tym zakresie.

Wobec braku wezwania do zapłaty, odsetki od zasądzonej kwoty zasądzono od dnia 13 listopada 2008 r. przyjmując, że strona pozwana powinna zapłacić niezwłocznie po wezwaniu do zapłaty, czyli w terminie 7 dni od dnia doręczenia odpisu pozwu.

Wobec częściowego uwzględnienia powództwa, Sąd zniósł wzajemnie koszty procesu na podstawie art. 100 k.p.c.

.....*EWĄ CZAJKĄ*.....

Informacja dla zdającego:

Wyrok z uzasadnieniem doręczono pełnomocnikowi powodów w dniu 25 czerwca 2010 r.

Ministerstwo Sprawiedliwości
Departament Nadzoru nad Aplikacjami Prawniczymi

CZWARTY DZIEŃ
EGZAMINU RADCOWSKIEGO
2 LIPCA 2010 r.

CZĘŚĆ CZWARTA EGZAMINU
zadanie z zakresu prawa gospodarczego

Pouczenie:

1. Zadanie oznacza się indywidualnym kodem. Zdający umieszcza numer kodu na pierwszej stronie zadania i na każdej stronie pracy zawierającej rozwiązanie zadania.
2. Nie jest dopuszczalne w żadnym miejscu zadania i pracy zawierającej rozwiązanie zadania wpisanie imienia i nazwiska, ani też podpisanie się własnym imieniem i nazwiskiem.
3. Czas na rozwiązanie zadań (z zakresu prawa gospodarczego oraz z zakresu prawa administracyjnego) wynosi 360 minut.
4. Zadanie z zakresu prawa gospodarczego zawarte jest na 3 ponumerowanych stronach (łącznie ze stroną tytułową i informacją dla zdającego). W razie braku którejkolwiek ze stron, należy o tym niezwłocznie zawiadomić Komisję Egzaminacyjną.

Informacja dla zdającego

1. Po zapoznaniu się z treścią zadania, proszę sporządzić umowę nazwaną, określoną w Kodeksie cywilnym. Zlecenie przygotowania umowy pochodzi od spółki „Filiżanka”, dlatego też umowa ma zabezpieczać interes tej spółki.
2. Dopuszczalne jest dokonywanie dodatkowych założeń w pracy, przydatnych dla uzupełnienia stanu faktycznego, bez zmiany podanych okoliczności faktycznych.
3. Niewymagane jest sporządzenie załącznika do umowy.
4. Dane podmiotów zawierających umowę powinny zostać dokładnie określone przez zdającego, także w zakresie rodzaju i formy, w jakiej działalność będzie wykonywana.
5. Zdający powinien wskazać, czyje podpisy winny zostać złożone pod umową.
6. Praca zawierająca rozwiązanie zadania winna być oparta na stanie prawnym obowiązującym w dniu egzaminu.
7. Zadanie opracowane na potrzeby egzaminu zostało wydrukowane dwustronnie.

Fabryka porcelany stołowej w Klonowie przy ulicy Kwiatowej 4, działająca pod firmą „Filizanka” Spółka z o.o., posiadająca NIP 716-111-60-02, REGON 123456789, wpisana do KRS pod numerem 0000011001 o kapitale zakładowym 1.000.000 (słownie: jeden milion) złotych, właściwie reprezentowana przez prezesa zarządu Pawła Rysia, prowadzi sprzedaż swoich produktów w całej Polsce.

W związku z rozwojem firmy i chęcią zwiększenia sprzedaży, zarząd spółki postanowił zlecić innej osobie, będącej profesjonalistą w zakresie handlu porcelaną, stałe zawieranie umów sprzedaży porcelany wyprodukowanej przez spółkę, w asortymencie stanowiącym załącznik nr 1 do przygotowywanej umowy, na jej rzecz. Wykonujący umowę będzie działał na rzecz Spółki.

Według spółki, elementami koniecznymi umowy winny być:

1. wykonywanie umowy przez stronę bez posługiwania się osobami trzecimi i realizacja zleconych czynności wyłącznie na rzecz spółki;
2. określenie, że wynagrodzenie za wykonywane czynności nie przekroczy wysokości 10 % wartości każdej zawartej umowy na rzecz spółki;
3. określenie możliwości wypłaty dodatkowego wynagrodzenia, jeżeli druga strona umowy będzie odpowiadała za terminowe dokonywanie zapłaty za sprzedany towar, w ramach zawartych za jej pośrednictwem umów;
4. ustalenie wyłączności na prowadzenie określonych umową czynności na terenie województwa zachodniopomorskiego;
5. zobowiązanie wykonującego umowę, poza zawieraniem umów na rzecz spółki, do wyszukiwania klientów z którymi można zawrzeć umowy, prowadzenia działalności marketingowej, przekazywania próbek, prospektów i innych materiałów reklamowych, doręczania ofert i ich zbierania, przekazywania wszelkich informacji mających znaczenie dla zwiększenia sprzedaży;
6. umieszczenie zastrzeżenia przewidującego ograniczenie działalności, polegające na zakazie sprzedaży porcelany przez osobę wykonującą umowę, po jej rozwiązaniu przez okres dwóch lat;
7. wskazanie czasu obowiązywania umowy i kwestii związanych z jej wypowiedzeniem.

RA

Nr kodu zdającego

Ministerstwo Sprawiedliwości
Departament Nadzoru nad Aplikacjami Prawniczymi

CZWARTY DZIEŃ
EGZAMINU RADCOWSKIEGO
2 LIPCA 2010 r.

CZĘŚĆ PIĄTA EGZAMINU
zadanie z zakresu prawa administracyjnego

Pouczenie:

1. Zadanie oznacza się indywidualnym kodem. Zdający umieszcza numer kodu na pierwszej stronie zadania i na każdej stronie pracy zawierającej rozwiązanie zadania.
2. Nie jest dopuszczalne w żadnym miejscu zadania i pracy zawierającej rozwiązanie zadania wpisanie imienia i nazwiska, ani też podpisanie się własnym imieniem i nazwiskiem.
3. Czas na rozwiązanie zadań (z zakresu prawa gospodarczego oraz z zakresu prawa administracyjnego) wynosi 360 minut.
4. Zadanie z zakresu prawa administracyjnego zawarte jest na 23 ponumerowanych stronach (łącznie ze stroną tytułową, informacją dla zdającego oraz ustawą z dnia 29 lipca 2005 r. o przekształceniu prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości). W razie braku którejkolwiek ze stron, należy o tym niezwłocznie zawiadomić Komisję Egzaminacyjną.

Informacja dla zdającego

1. Po zapoznaniu się z zadaniem – opracowanymi na potrzeby egzaminu aktami sprawy, proszę sporządzić, jako należycie umocowany pełnomocnik wnioskodawcy Jana Nowaka - radca prawny Wojciech Lis, skargę do wojewódzkiego sądu administracyjnego, albo w przypadku uznania, że brak jest podstaw do jej sporządzenia, opinię prawną o braku podstaw do sporządzenia skargi.
2. Należy założyć, że:
 - a) wszystkie znajdujące się w aktach dokumenty zostały prawidłowo sporządzone przez właściwe organy i podpisane przez upoważnione osoby, zaś numery PESEL i NIP zostały prawidłowo wpisane,
 - b) strona została prawidłowo zawiadomiona o wszystkich czynnościach organu, także o zakończeniu postępowania dowodowego i możliwości wypowiedzenia się co do zebranych dowodów, zapoznała się z całością zgromadzonych w sprawie dowodów i nie zgłosiła zastrzeżeń do zgromadzonego materiału dowodowego,
 - c) organ prowadzący postępowanie informował stronę w sposób prawidłowy o niezakończonym postępowaniu w terminie i wskazywał nowy termin rozstrzygnięcia sprawy.
3. W przypadku sporządzenia skargi należy przyjąć, że właściwym sądem jest Wojewódzki Sąd Administracyjny ul. M. Curie - Skłodowskiej nr 40, 20 – 029 Lublin.
4. W przypadku sporządzenia skargi nie jest konieczne omówienie kwestii związanych z wysokością i sposobem wniesienia opłaty.
5. Po sporządzeniu skargi lub opinii należy wskazać, czyj podpis powinien znaleźć się pod tym pismem.
6. Data pracy zawierającej rozwiązanie zadania winna wynikać z przedstawionego stanu faktycznego.
7. Zadanie – opracowane na potrzeby egzaminu akta, zostało wydrukowane dwustronnie.

Uwaga:

Dołączono ustawę z dnia 29 lipca 2005 r. o przekształceniu prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości (Dz. U. Nr 175 poz. 1459 z późn. zm.).

USTAWA

z dnia 29 lipca 2005 r.

o przekształceniu prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości¹⁾
(Dz. U. z dnia 12 września 2005 r.)

Art. 1. 1. Osoby fizyczne będące w dniu wejścia w życie ustawy użytkownikami wieczystymi nieruchomości zabudowanych na cele mieszkaniowe lub zabudowanych garażami albo przeznaczonych pod tego rodzaju zabudowę oraz nieruchomości rolnych mogą wystąpić z żądaniem przekształcenia prawa użytkowania wieczystego tych nieruchomości w prawo własności. Przez nieruchomość rolną rozumie się nieruchomość rolną w rozumieniu Kodeksu cywilnego, z wyłączeniem nieruchomości przeznaczonych w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego albo w decyzji o warunkach zabudowy na cele inne niż rolne.

1a. Z żądaniem przekształcenia prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości mogą wystąpić również osoby fizyczne będące w dniu wejścia w życie ustawy użytkownikami wieczystymi nieruchomości, niezależnie od jej przeznaczenia, jeżeli użytkowanie wieczyste uzyskały:

- 1) w zamian za wywłaszczenie lub przejęcie nieruchomości gruntowej na rzecz Skarbu Państwa na podstawie innych tytułów, przed dniem 5 grudnia 1990 r.;
- 2) na podstawie art. 7 dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. Warszawy (Dz. U. Nr 50, poz. 279).

2. Z żądaniem przekształcenia prawa użytkowania wieczystego nieruchomości, o którym mowa w ust. 1, w prawo własności nieruchomości, mogą również wystąpić:

- 1) osoby fizyczne i prawne będące właścicielami lokali, których udział w nieruchomości wspólnej obejmuje prawo użytkowania wieczystego;
- 2) spółdzielnie mieszkaniowe będące właścicielami budynków mieszkalnych lub garaży.

3. Z żądaniem przekształcenia prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości mogą również wystąpić osoby fizyczne będące następcami prawnymi osób, o których mowa w ust. 1 i 1a oraz osoby fizyczne i prawne będące następcami prawnymi osób, o których mowa w ust. 2.

4. Przepisy ust. 1a pkt 2 i ust. 2 pkt 1 stosuje się również do osób, które prawo użytkowania wieczystego albo udział w tym prawie uzyskały po dniu wejścia w życie ustawy.

5. Osoby, o których mowa w ust. 1-4, mogą wystąpić z żądaniem przekształcenia prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości do dnia 31 grudnia 2012 r.

Art. 2. W przypadku osób, o których mowa w art. 1 ust. 2, z żądaniem przekształcenia występują wszyscy użytkownicy wieczystości. W razie braku zgody stosuje się odpowiednio art. 199 Kodeksu cywilnego.

Art. 3. 1. Decyzję o przekształceniu prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości wydaje:

- 1) starosta wykonujący zadania z zakresu administracji rządowej - w przypadku nieruchomości stanowiących własność Skarbu Państwa, w tym również nieruchomości, w stosunku do których prawo własności Skarbu Państwa wykonują inne państwowe osoby prawne;
- 2) wójt, burmistrz, prezydent miasta, zarząd powiatu albo zarząd województwa - odpowiednio w przypadku nieruchomości stanowiących własność jednostek samorządu terytorialnego.

1a. Organem wyższego stopnia w sprawach, o których mowa w ust. 1 pkt 1, jest wojewoda.

2. Prawo użytkowania wieczystego przekształca się w prawo własności nieruchomości z dniem, w którym decyzja, o której mowa w ust. 1, stała się ostateczna. Decyzja ta stanowi podstawę wpisu do księgi wieczystej.

3. Decyzja o przekształceniu prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nie narusza praw osób trzecich.

Art. 4. 1. Osoba, na rzecz której zostało przekształcone prawo użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości, jest obowiązana do uiszczenia dotychczasowemu właścicielowi opłaty z tytułu tego przekształcenia, z zastrzeżeniem art. 5.

2. W decyzji, o której mowa w art. 3 ust. 1, właściwy organ ustala opłatę z tytułu przekształcenia prawa użytkowania wieczystego w prawo własności. Do ustalenia tej opłaty stosuje się odpowiednio przepisy art. 67 ust. 3a i art. 69 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2004 r. Nr 261, poz. 2603, z późn. zm.).

3. Opłatę, o której mowa w ust. 1, rozkłada się, na wniosek użytkownika wieczystego, na raty, na czas nie krótszy niż 10 lat i nie dłuższy niż 20 lat, chyba że wnioskodawca wystąpi o okres krótszy niż 10 lat.

4. Nieuiszczona część opłaty, rozłożonej na raty zgodnie z ust. 3, podlega oprocentowaniu przy zastosowaniu stopy procentowej równej stopie redyskonta weksli stosowanej przez Narodowy Bank Polski.

5. Wojewoda w stosunku do nieruchomości stanowiących własność Skarbu Państwa, a właściwa rada lub sejmik w stosunku do nieruchomości stanowiących własność jednostek samorządu terytorialnego, mogą wyrazić zgodę na zastosowanie, innej niż określona w ust. 4, stopy procentowej.

6. Wierzytelność z tytułu opłaty, o której mowa w ust. 1, podlega zabezpieczeniu hipoteką przymusową na nieruchomości objętej przekształceniem prawa użytkowania wieczystego w prawo własności. W przypadku przekształcenia udziału w prawie użytkowania wieczystego nieruchomości, związanego z odrębną własnością lokalu, hipoteka przymusowa obciąża nieruchomość lokalową osoby, na rzecz której nastąpiło przekształcenie. Podstawą wpisu hipoteki jest ostateczna decyzja, o której mowa w art. 3 ust. 1.

7. Organ właściwy do wydania decyzji może udzielić bonifikaty od opłaty, o której mowa w ust. 1, w odniesieniu do nieruchomości stanowiących własność:

- 1) Skarbu Państwa - na podstawie zarządzenia wojewody;
- 2) jednostek samorządu terytorialnego - na podstawie uchwały właściwej rady lub sejmiku.

8. Osobie fizycznej, której dochód miesięczny na jednego członka rodziny w gospodarstwie domowym nie przekracza przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w gospodarce narodowej za ostatnie półrocze roku poprzedzającego rok, w którym wystąpiono z żądaniem przekształcenia prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego na podstawie odrębnych przepisów, organ właściwy do wydania decyzji udziela, na jej wniosek, 90 % bonifikaty od opłaty, o której mowa w ust. 1, jeżeli nieruchomość jest zabudowana na cele mieszkaniowe albo przeznaczona pod tego rodzaju zabudowę.

9. Osobom fizycznym, które prawo użytkowania wieczystego uzyskały przed dniem 5 grudnia 1990 r. oraz ich następcom prawnym, organ właściwy do wydania decyzji udziela, na ich wniosek, 50 % bonifikaty od opłaty, o której mowa w ust. 1.

10. W odniesieniu do nieruchomości lub jej części wpisanej do rejestru zabytków, opłatę, o której mowa w ust. 1, obniża się o 50 %.

11. Organ właściwy do wydania decyzji może udzielić wyższej, niż określona w ust. 8-10 bonifikaty od opłaty, o której mowa w ust. 1, w odniesieniu do nieruchomości stanowiących własność:

- 1) Skarbu Państwa - na podstawie zarządzenia wojewody;
- 2) jednostek samorządu terytorialnego - na podstawie uchwały właściwej rady lub sejmiku.

11a. W zarządzeniu wojewody albo uchwale rady lub sejmiku, o których mowa w ust. 7 lub 11, określa się w szczególności warunki udzielania bonifikat i wysokość stawek procentowych.

12. W razie zbiegu praw do bonifikat z tytułów, o których mowa w ust. 7-11, stosuje się jedną bonifikatę korzystniejszą dla użytkownika wieczystego.

13. Jeżeli nie wcześniej niż w okresie ostatnich dwóch lat przed dniem złożenia wniosku o przekształcenie prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości była dokonana aktualizacja opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego, dla ustalenia opłaty, o której mowa w ust. 1, przyjmuje się wartość nieruchomości określoną dla celów tej aktualizacji.

14. Do wpływów osiąganych z opłat z tytułu przekształcenia stosuje się odpowiednio przepis art. 23 ust. 3 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami.

15. Organ, o którym mowa w art. 3 ust. 1, żąda zwrotu kwoty równej udzielonej bonifikacie po jej waloryzacji, jeżeli osoba, na rzecz której zostało przekształcone prawo użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości przed upływem 5 lat, licząc od dnia przekształcenia, zbyła lub wykorzystwała nieruchomość na inne cele niż cele, które stanowiły podstawę udzielenia bonifikaty. Nie dotyczy to zbycia na rzecz osoby bliskiej w rozumieniu art. 4 pkt 13 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami, spółdzielni mieszkaniowej w przypadku ustanowienia odrębnej własności na rzecz członków oraz właścicieli lokali, którym przekształcono udział w prawie użytkowania wieczystego w prawo własności. W szczególnie uzasadnionych przypadkach organ może odstąpić od żądania zwrotu bonifikaty, za zgodą odpowiednio wojewody, rady lub sejmiku.

16. Waloryzacji, o której mowa w ust. 15, dokonuje się według zasad określonych w art. 5 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami.

17. W przypadkach, o których mowa w ust. 5 i 15, do wyrażenia zgody przez wojewodę, radę lub sejmik stosuje się odpowiednio przepis art. 11 ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami.

Art. 5. Przekształcenie prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości następuje nieodpłatnie na rzecz:

- 1) osób fizycznych, o których mowa w art. 1 ust. 1a, lub ich następców prawnych;
- 2) spółdzielni mieszkaniowych lub ich następców prawnych, będących użytkownikami wieczystymi lub współużytkownikami wieczystymi nieruchomości, które uzyskały użytkowanie wieczyste w sposób określony w art. 1 ust. 1a pkt 1 lub pkt 2.

Art. 5a. Przepisy niniejszej ustawy stosuje się z uwzględnieniem przepisów o pomocy publicznej.

Art. 6. W ustawie z dnia 19 października 1991 r. o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa (Dz. U. z 2004 r. Nr 208, poz. 2128, z późn. zm.²⁾) w art. 17b:

- 1) w ust. 1 po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu:

"2a) na cele mieszkaniowe, na realizację urządzeń infrastruktury technicznej oraz innych celów publicznych 1 %,;"

- 2) po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu:

"4a. Z dniem zawarcia umowy sprzedaży nieruchomości wygasa, z mocy prawa, uprzednio ustanowione prawo użytkowania wieczystego. Przepisu art. 241 Kodeksu cywilnego nie stosuje się."

Art. 7. W ustawie z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2004 r. Nr 261, poz. 2603 i Nr 281, poz. 2782 oraz z 2005 r. Nr 130, poz. 1087 i Nr 169, poz. 1420) w art. 32 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

"2. Z dniem zawarcia umowy sprzedaży nieruchomości wygasa, z mocy prawa, uprzednio ustanowione prawo użytkowania wieczystego. Przepisu art. 241 Kodeksu cywilnego nie stosuje się."

Art. 8. Do spraw wszczętych na podstawie ustaw, o których mowa w art. 9, i niezakończonych decyzją ostateczną, stosuje się przepisy niniejszej ustawy.

Art. 9. Tracą moc:

- 1) ustawa z dnia 4 września 1997 r. o przekształceniu prawa użytkowania wieczystego przysługującego osobom fizycznym w prawo własności (Dz. U. z 2001 r. Nr 120, poz. 1299 oraz z 2002 r. Nr 113, poz. 984);
- 2) ustawa z dnia 26 lipca 2001 r. o nabywaniu przez użytkowników wieczystych prawa własności nieruchomości (Dz. U. Nr 113, poz. 1209, z 2002 r. Nr 113, poz. 984 oraz z 2003 r. Nr 3, poz. 24 i Nr 64, poz. 592).

Art. 10. Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia.

¹⁾ Niniejszą ustawą zmienia się następujące ustawy: ustawę z dnia 19 października 1991 r. o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa, ustawę z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami, a także uchyla się ustawy: ustawę z dnia 4 września 1997 r. o przekształceniu prawa użytkowania wieczystego przysługującego osobom fizycznym w prawo własności oraz ustawę z dnia 26 lipca 2001 r. o nabywaniu przez użytkowników wieczystych prawa własności nieruchomości.

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 218, poz. 2772 oraz z 2005 r. Nr 132, poz. 1110, Nr 163, poz. 1362, Nr 167, poz. 1398 i Nr 169, poz. 1420.

Lublin, dnia 13.01.2010 r.

Wnioskodawca

Jan Nowak
ul. Wiejska 8
20-910 Lublin

W ó j t G m i n y

Biłgoraj

WNIOSEK

o przekształcenie prawa użytkowania wieczystego w prawo własności

Na podstawie ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przekształceniu prawa użytkowania wieczystego w prawo własności (Dz. U. Nr 175, poz. 1459) wnoszę o przekształcenie prawa użytkowania wieczystego w prawo własności działki stanowiącej własność Gminy Biłgoraj, położonej w obrębie Wola, gmina Biłgoraj, oznaczonej w ewidencji gruntów jako działka nr 890 o pow. 8458 mkw, dla której prowadzona jest księga wieczysta nr 38999. Działka ta stanowi nieruchomość rolną.

Prawo użytkowania wieczystego przysługuje wnioskodawcy na podstawie umowy sprzedaży z dnia 7 czerwca 2002 r. (akt notarialny Rep. A Nr 3333/02).

Proszę o ustalenie opłaty należnej za przekształcenie i udzielenie mi bonifikaty od opłaty, zgodnie z obowiązującymi przepisami.

Jan Nowak

(podpis nieczytelny)

Załączniki:

1. Odpis z księgi wieczystej KW Nr 38999
2. Zaświadczenie o braku planu miejscowego

Sąd Rejonowy
Wydział Ksiąg Wieczystych
23-400 Biłgoraj
ul. Kościuszki 29
tel.6862445

04.01.2010 r.

ODPIS Z KSIĘGI WIECZYSTEJ

Sąd Rejonowy w Biłgoraju poświadcza, że KSIĘGA WIECZYSTA NR 38999 zawiera następujące wpisy:

KSIĘGA WIECZYSTA NR 38999

DZIAŁ PIERWSZY: OZNACZENIE NIERUCHOMOŚCI.

I/2. NR BIEŻĄCY NIERUCHOMOŚCI

1.

I/3. POŁOŻENIE

Wola, gmina Biłgoraj

I/4. OPIS I MAPA

Działka 890

Opis i mapa – k.2

I/5. SPOSÓB KORZYSTANIA

Działka w użytkowaniu wieczystym
do dnia 2 grudnia 2093 r.

I/6. OBSZAR

8458 mkw.

(...)

DZIAŁ DRUGI: WŁASNOŚĆ.

(...)

II/3. WŁAŚCICIEL

GMINA BIŁGORAJ.

NOWAK JAN MARIAN,

syn JÓZEFA i HALINY

(PESEL ...) jako wieczysty użytkownik
gruntu i właściciel budynku, stanowiącego
odrębną nieruchomość.

(...)

II/5. PODSTAWA NABYCIA

Na podstawie wniosku z dnia 11 maja
1994 r., Dz.Kw nr 7466 wpisano przy
założeniu księgi wieczystej dnia 11 maja
1994 r.

Na podstawie umowy sprzedaży z dnia 7
czerwca 2002 r., Rep. A Nr 3333/02 (k.67)
oraz wniosku z dnia 10 czerwca 2002 r.,
godz. 11.30, Dz.Kw nr 6633/02 (k.66),
wpisano dnia 23 czerwca 2002 r.

Pieczęć okrągła

właściwy podpis kierownika sekretariatu

WÓJT GMINY BIŁGORAJ
ul. Kościuszki 88, 23-400 Biłgoraj
woj. lubelskie

Biłgoraj, dnia 08.01.2010 r.

GK.Z./5/10

Z A Ś W I A D C Z E N I E

Zaświadcza się, że obszar, na którym występuje działka oznaczona numerem ewidencyjnym 890 w obrębie Wola, gmina Biłgoraj, nie posiada aktualnego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

W miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego gminy Biłgoraj, który utracił moc z dniem 31 grudnia 2003 r., teren, na którym położona jest działka nr 890 we wsi Wola, przeznaczony był pod budownictwo usługowe.

Od dnia 1 stycznia 2004 r. brak na tym terenie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

Dla nieruchomości oznaczonej nr 890 w obrębie Wola nie była wydawana decyzja o warunkach zabudowy.

Zaświadczenie wydaje się na prośbę Jana Nowaka.

Pieczęć okrągła: Urząd Gminy w Biłgoraju

Wójt

Marek Wójcik

(podpis nieczytelny)

GK.7013-3-3/10

Pan
Jan Nowak
ul. Wiejska 8
20-910 Lublin

W nawiązaniu do Pana wniosku dotyczącego przekształcenia prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości położonej w obrębie Wola, gmina Biłgoraj, oznaczonej w ewidencji gruntów na arkuszu mapy nr 2 jako działka nr 890 o pow. 8458 mkw, proszę o udzielenie w terminie 7 dni od dnia otrzymania niniejszego pisma, następujących informacji:

- czy jest Pan właścicielem gospodarstwa rolnego,
- czy nieruchomość objęta wnioskiem oraz budynek znajdujący się na tej nieruchomości związane są z prowadzonym przez Pana gospodarstwem rolnym.

z up. Wójta Gminy
Maciej Górny
Sekretarz Gminy
(podpis nieczytelny)

Otrzymują:

1. Adresat
2. A/a

Lublin, dnia 09.02.2010 r.

Jan Nowak
ul. Wiejska 8
20-910 Lublin

Wójt Gminy
Biłgoraj

W odpowiedzi na pismo z dnia 28.01.2010 r. chciałbym zauważyć, że w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o przekształceniu prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości, przez nieruchomość rolną rozumie się nieruchomość rolną w rozumieniu art. 46¹ Kodeksu cywilnego. Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 2008 r. wyjaśnił, że „Zgodnie z art. 46¹ k.c. nieruchomościami rolnymi (gruntami rolnymi) są nieruchomości, które są lub mogą być wykorzystywane do prowadzenia działalności wytwórczej w rolnictwie w zakresie produkcji roślinnej i zwierzęcej, nie wyłączając produkcji ogrodniczej, sadowniczej i rybnej. Art. 46¹ k.c. jest podstawowym przepisem zawierającym definicję kodeksową nieruchomości rolnej (...) O rolniczym charakterze gruntu przesądza tylko jego rolnicze przeznaczenie, a nie sposób obecnego wykorzystywania (...). Kryterium wyodrębniającym (cechą wyróżniającą) nieruchomość rolną jest zatem możliwy sposób jej wykorzystania. Nie jest konieczne rzeczywiste prowadzenie działalności wytwórczej w rolnictwie w zakresie produkcji roślinnej, zwierzęcej lub ogrodniczej, sadowniczej czy rybnej (...). Dla zakwalifikowania nieruchomości rolnej wystarczy możliwość takiego wykorzystania (...). Dla ustalenia istnienia możliwości wykorzystania nieruchomości na cele rolnicze służą zapisy w ewidencji gruntów oraz planach zagospodarowania przestrzennego.”

Wyjaśniam, że działka nr 890 jest zakwalifikowana w rejestrze gruntów jako nieruchomość rolna (grunt rolny).

Ustawa z dnia 29 lipca 2005 r. o przekształceniu prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości nie uzależnia przekształcenia od posiadania przez użytkownika wieczystego gospodarstwa rolnego. Również przepisy kodeksu cywilnego nie uzależniają definicji nieruchomości rolnej od posiadania przez użytkownika wieczystego gospodarstwa rolnego.

Działka nr 890 jako rolna może być wykorzystana do prowadzenia działalności wytwórczej w rolnictwie w zakresie produkcji roślinnej i zwierzęcej, nie wyłączając produkcji ogrodniczej, sadowniczej i rybnej. Działka ta nie jest aktualnie zagospodarowana, ale zgodnie z podaną wyżej definicją nie jest konieczne rzeczywiste prowadzenie na niej działalności wytwórczej w rolnictwie w zakresie produkcji roślinnej i zwierzęcej, nie wyłączając produkcji ogrodniczej, sadowniczej i rybnej.

Jan Nowak

(podpis nieczytelny)

STAROSTWO POWIATOWE
w BIŁGORAJU

Województwo: lubelskie
Powiat: Biłgorajski
Jednostka ewidencyjna: 060203_2 Biłgoraj
Obręb: 28 Wola

nr kancelaryjny: GK.VII.7430-333/10

WYPIS Z REJESTRU GRUNTÓW

z dnia 19.02.2010 r.

Jednostka rejestrowa: G.214

Nr działki	Ark.	Położenie działki	Opis użytku	Oznaczenie użytków i konturów klasyfikacyjnych	Pow. użytku (ha)	Pow. działki (ha)	Nr KW lub inny dokument własności
890	2	WOLA	Użytki rolne zabudowane Grunty orne	BR-VI R-V	0.4120 0.4338	0.8458	KW 38999 AN 3333/02

wypis zawiera dane według stanu na dzień: 19.02. 2010 r.

sporządził:

z up. Starosty

Danuta Kalicka
Inspektor w Wydziale Geodezji, Kartografii,
Katastru i Nieruchomości

podpis nieczytelny

Lublin, dnia 15.03.2010 r.

URZĄD MIASTA LUBLIN
Wydział Spraw Administracyjnych
Referat Ewidencji Przedsiębiorców
ul. Leszczyńskiego 20, tel. (081) 466-36-13

Odpowiadając na pismo: Wójt Gminy Biłgoraj, z dnia 2.03.2010 r.,
wasz znak: GK.7013-3-3/10,
przekazujemy dane zarejestrowanej w ewidencji działalności gospodarczej prowadzonej przez
Prezydenta Miasta Lublin, pod numerem ewidencyjnym 83329 G, działalności gospodarczej:

Oznaczenie przedsiębiorcy – PESEL:

Jan Nowak, PESEL ..., NIP ...
„Kowan”

Miejsce zamieszkania przedsiębiorcy:

20-910 Lublin, ul. Wiejska 8

Adres zakładu głównego, oddziału lub innego stałego miejsca wykonywania działalności
gospodarczej:

20-910 Lublin, ul. Wiejska 8

Określenie przedmiotu wykonywanej działalności gospodarczej:

16.24.Z Produkcja opakowań drewnianych
45.11.Z Sprzedaż hurtowa i detaliczna samochodów osobowych i furgonetek
45.19.Z Sprzedaż hurtowa i detaliczna pozostałych pojazdów samochodowych z wyłączeniem
motocykli
46.62.Z Sprzedaż hurtowa obrabiarek
46.75.Z Sprzedaż hurtowa wyrobów chemicznych
49.41.Z Transport drogowy towarów
68.10.Z Kupno i sprzedaż nieruchomości na własny rachunek
68.20.Z Wynajem i zarządzanie nieruchomościami własnymi lub wdzierżawionymi

Data rozpoczęcia działalności gospodarczej: 1.02.2000 r.

(...)

Inspektor
Maria Kicińska
(podpis nieczytelny)

**STUDIUM UWARUNKOWAŃ I KIERUNKÓW ZAGOSPODAROWANIA
PRZESTRZENNEGO GMINY BIŁGORAJ**

uchwała nr IV/34/00 Rady Gminy w Biłgoraju
z dnia 13 kwietnia 2000 r.

(wyciąg)

(...) **Wola, gm. Bilgoraj** - wieś podmiejska – urbanizowana (...)
(...) U5B - obszary urbanizowane, stanowiące tereny inwestycyjne - budownictwa
mieszkaniowego, biznesu, nieuciążliwych obiektów produkcyjnych, usług.

Wyciąg sporządziła:

Zofia Kowal

starszy inspektor w

Referacie Gospodarki Komunalnej

i Przestrzennej Urzędu Gminy w Biłgoraju

(podpis nieczytelny)

PROTOKÓŁ OGŁĘDZIN

W dniu 23 kwietnia 2010 r. w Biłgoraju przeprowadzono oględziny w celu ustalenia sposobu zagospodarowania nieruchomości położonej w obrębie Wola, Gm. Biłgoraj, oznaczonej w ewidencji gruntów jako działka nr 890 ark. mapy 2 o pow. 8458 mkw.

Obecni:

Przedstawiciel organu: st. insp. w Referacie GKiP - Zofia Kowal,

Strona: Jan Nowak.

Dokonano oględzin nieruchomości położonej w obrębie Wola, gm. Biłgoraj, oznaczonej w ewidencji gruntów jako działka nr 890 o pow. 8458 mkw, ustalając, że znajdujący się na działce parterowy budynek gospodarczy magazynowo-składowy jest pusty, nieużytkowany. Działka porośnięta jest trawą, nie widać śladów zagospodarowania. Działka ogrodzona jest płotem z siatki metalowej. Od strony północnej działka graniczy z działką nr 13, zabudowaną dwoma budynkami, w których prowadzona jest działalność handlowo-usługowa.

Teren jest uzbrojony w następujące media: wodę, energię elektryczną, drogę.

Strony obecne przy dokonywaniu oględzin nie zgłosiły uwag.

Podpisy osób biorących udział w oględzinach:

(...)

Podpis osoby sporządzającej protokół z podaniem stanowiska służbowego:

(...)

Biłgoraj, dnia 10 maja 2010 r.

Jan Nowak
ul. Wiejska 8
20-910 Lublin

D E C Y Z J A

o odmowie przekształcenia prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości

Działając na podstawie art. 1 ust. 1 i 5, art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przekształceniu prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości (Dz. U. Nr 175, poz. 1459, ze zm.) oraz art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071, ze zm.), po rozpatrzeniu wniosku pana Jana Nowaka o przekształcenie prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości

o r z e k a m:

odmówić przekształcenia prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości oznaczonej w ewidencji gruntów gminy Biłgoraj obręb Wola na arkuszu mapy nr 2 jako działka nr 890 o pow. 8458 mkw, dla której prowadzona jest w Sądzie Rejonowym Wydział Ksiąg Wieczystych w Biłgoraju księga wieczysta Nr KW 38999.

U z a s a d n i e n i e

Pan Jan Nowak wystąpił z wnioskiem do Wójta Gminy Biłgoraj o przekształcenie, na podstawie ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przekształceniu prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości (Dz. U. Nr 175, poz. 1459, ze zm.), prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości oznaczonej w ewidencji gruntów gminy Biłgoraj obręb Wola na arkuszu mapy nr 2 jako działka nr 890 o pow. 8458 mkw. Przedmiotowa nieruchomość stanowi własność Gminy Biłgoraj w użytkowaniu wieczystym Pana Jana Nowaka, na podstawie umowy sprzedaży z dnia 7 czerwca 2002 r. (Rep. A Nr 3333/02). Stan prawny na rzecz użytkownika wieczystego został uregulowany w księdze wieczystej Nr KW 38999 dnia 23 czerwca 2002 r.

Na podstawie art. 1 ust. 1 cytowanej we wstępie ustawy o przekształceniu prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości, osoby fizyczne będące w dniu wejścia w życie ustawy, tj. 13 października 2005 r., użytkownikami wieczystymi nieruchomości zabudowanych na cele mieszkaniowe lub zabudowanych garażami albo przeznaczonych pod tego rodzaju zabudowę oraz nieruchomości rolnych, mogą wystąpić z żądaniem przekształcenia prawa użytkowania wieczystego tych nieruchomości w prawo własności.

Po rozpatrzeniu sprawy, na podstawie całości zgromadzonych w tej sprawie dokumentów oraz przeprowadzonego dowodu na gruncie ustalono, co następuje: prawo użytkowania wieczystego nieruchomości oznaczonej w ewidencji gruntów jako działka nr 890 położona w obrębie Wola gmina Biłgoraj, objętej wnioskiem o przekształcenie, zostało nabyte przez wnioskodawcę w drodze umowy sprzedaży z dnia 7 czerwca 2002 r.

Wówczas obowiązywał Miejscowy Plan Ogólny Zagospodarowania Przestrzennego gminy Biłgoraj, zgodnie z którym przedmiotowa nieruchomość znajdowała się w terenach budownictwa usługowego. Plan ten przestał obowiązywać 31 grudnia 2003 r. W rejestrze ewidencji gruntów nieruchomość sklasyfikowana była jako BR-VI i R-V.

W studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego Gminy Biłgoraj, uchwalonym uchwałą nr IV/34/00 Rady Gminy w Biłgoraju z dnia 13 kwietnia 2000 r., obszar, na którym znajduje się działka nr 890, oznaczony jest jako wieś podmiejska - urbanizowana. Zgodnie z przeznaczeniem w studium, przedmiotowa działka położona jest na obszarze oznaczonym symbolem U5B - obszary urbanizowane, stanowiące tereny inwestycyjne - budownictwa mieszkaniowego, biznesu, nieuciążliwych obiektów produkcyjnych, usług. Zapis w rejestrze ewidencji gruntów dotyczący klasyfikacji nie zmienił się i obowiązuje do dnia dzisiejszego.

Z zaświadczenia Urzędu Miejskiego w Lublinie wynika, że wnioskodawca od 2000 r. prowadzi działalność gospodarczą handlowo - usługową "Kowan" J. Nowak i od tej daty wpisany jest w ewidencji działalności gospodarczej.

Z materiału dowodowego zebranego w sprawie wynika, że działka nr 890, pozostająca w użytkowaniu wieczystym wnioskodawcy, nigdy nie miała charakteru nieruchomości rolnej. Zapis w rejestrze ewidencji gruntów BR-VI, R-V, który był zawsze taki sam, nie stanowił przeszkody do przeznaczenia jej w poprzednio obowiązującym planie zagospodarowania przestrzennego pod tereny budownictwa usługowego. Nadal obowiązuje studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego Gminy Biłgoraj, w którym działka znajduje się na obszarach urbanizowanych, stanowiących tereny inwestycyjne. Dnia

23 kwietnia 2010 r. dokonano oględzin nieruchomości na gruncie. Podczas oględzin stwierdzono, że nieruchomość oznaczona nr 890 jest ogrodzona i znajduje się na niej budynek gospodarczy magazynowo-składowy, parterowy, niepodpiwniczony. Budynek jest pusty, nieużytkowany. Nie ma śladów użytkowania rolniczego, np. składowania płodów rolnych czy też sprzętu do rolniczej uprawy działki. Działka jest niezagospodarowana, porośnięta trawą. Od strony północnej działka nr 890 przylega do działki nr 13, na której prowadzona jest działalność gospodarcza. Teren jest uzbrojony w następujące media: wodę, energię elektryczną, drogę. Nieruchomości sąsiednie wykorzystywane są również na prowadzenie działalności gospodarczej.

Działka nr 890 nie była przez wnioskodawcę wykorzystywana rolniczo, nie można zatem uznać, że Pan Jan Nowak był w dacie wejścia w życie ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przekształceniu prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości, użytkownikiem wieczystym nieruchomości rolnej. Nie ma więc podstawy prawnej do występowania z żądaniem przekształcenia prawa użytkowania wieczystego tej nieruchomości w prawo własności.

Dnia 6 maja 2010 r. strona została zapoznana ze zgromadzonym materiałem dowodowym i nie wniosła dodatkowych dowodów mogących mieć znaczenie w sprawie.

Mając na uwadze zarówno ustalony stan faktyczny, jak i prawny należy stwierdzić, że wnioskodawca był i jest użytkownikiem wieczystym nieruchomości o charakterze przemysłowo-usługowym, a nie nieruchomości rolnej. W związku z tym nie zachodzą przesłanki do przekształcenia prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości oznaczonej w ewidencji gruntów gminy Biłgoraj obręb Wola na arkuszu mapy nr 2 jako działka nr 890 o pow. 8458 mkw, w oparciu o przepisy art. 1 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przekształceniu prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości (Dz. U. Nr 175, poz. 1459, ze zm.).

Biorąc powyższe pod uwagę należało orzec, jak w rozstrzygnięciu.

Od niniejszej decyzji służy stronie prawo wniesienia odwołania do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Zamościu za pośrednictwem Wójta Gminy Biłgoraj, w terminie 14 dni od daty jej otrzymania.

Otrzymują:

1. Adresat
2. A/a

Wójt Gminy
Marek Wójcik
(podpis nieczytelny)

Informacja dla zdającego:

Decyzja została doręczona Janowi Nowakowi w dniu 13 maja 2010 r.

Jan Nowak
ul. Wiejska 8
20-910 Lublin

Lublin, dnia 17 maja 2010 r.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze
w Zamościu
ul. Partyzantów 3
22-400 Zamość
za pośrednictwem Wójta Gminy Biłgoraj

ODWOŁANIE

**od decyzji Wójta Gminy Biłgoraj z dnia 10 maja 2010 r. GK.7013-3-3/10
o odmowie przekształcenia prawa wieczystego użytkowania w prawo własności**

Nie zgadzam się z decyzją Wójta z dnia 10 maja 2010 r. GK.7013-3-3/10, doręczoną mi 13 maja 2010 r., odmawiającą przekształcenia prawa wieczystego użytkowania w prawo własności nieruchomości oznaczonej w ewidencji gruntów gminy Biłgoraj obręb Wola na arkuszu mapy nr 2 jako działka nr 890 o pow. 8458 mkw, dla której prowadzona jest w Sądzie Rejonowym Wydział Ksiąg Wieczystych w Biłgoraju księga wieczysta Nr KW 38999.

Decyzja Wójta wydana została niezgodnie z przepisami ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przekształceniu prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości (Dz. U. Nr 175, poz. 1459, ze zm.).

Nieruchomość oznaczona jako działka nr 890 położona w Woli, gm. Biłgoraj spełnia ustawowe warunki przekształcenia prawa użytkowania wieczystego w prawo własności, dlatego, że jest zakwalifikowana w rejestrze gruntów jako działka rolna. W rozumieniu kodeksu cywilnego nieruchomościami rolnymi są nieruchomości, które są lub mogą być wykorzystywane do prowadzenia działalności wytwórczej w rolnictwie. Jak już wyjaśniałem, Naczelny Sąd Administracyjny stwierdził, że o rolniczym charakterze gruntu przesądza jego rolnicze przeznaczenie, a nie sposób jego obecnego wykorzystania. Nie jest więc konieczne rzeczywiste prowadzenie działalności rolniczej.

Jak wykazała wizja lokalna, działka nr 890 nie jest użytkowana. Nigdy nie prowadziłem na tej działce działalności gospodarczej.

Taki sam stan istniał w dniu wejścia w życie ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przekształceniu prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości.

Przedmiotem przekształcenia prawa użytkowania wieczystego w prawo własności jest nieruchomość rolna, a budynek znajdujący się na gruncie nie jest przedmiotem przekształcenia użytkowania wieczystego. Poza tym jest to budynek, który może być wykorzystany do produkcji rolnej (przechowywania płodów). Powierzchnia działki pozwala na prowadzenie na niej działalności wytwórczej w rolnictwie w zakresie produkcji roślinnej i zwierzęcej, nie wyłączając produkcji ogrodniczej i sadowniczej.

Nie istnieje miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego dla terenu Woli, gm. Biłgoraj, dotychczasowy plan przestał bowiem obowiązywać z dniem 31 grudnia 2003 r. Nie była też wydawana decyzja o warunkach zabudowy dla tej nieruchomości.

W dniu wejścia w życie ustawy o przekształceniu prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości, tj. w dniu 13 października 2005 r., byłem użytkownikiem wieczystym nieruchomości rolnej – działki nr 890.

Uważam, że sposób użytkowania działek sąsiednich nie ma znaczenia. Wbrew jednak temu, co twierdzi organ, trzy działki sąsiednie nie są wykorzystywane do działalności gospodarczej. Sąsiedztwo działki nr 890 stanowi las, pole uprawne i działka zabudowana domem jednorodzinnym, garażem i altaną. Tylko działka nr 13, która przylega do działki nr 890 od strony szosy, zabudowana jest dwoma budynkami, przeznaczonymi na prowadzenie działalności gospodarczej.

Moje odwołanie jest więc uzasadnione. Proszę o uchylenie decyzji i orzeczenie o przekształceniu przysługującego mi prawa użytkowania wieczystego w prawo własności.

Jan Nowak

(podpis nieczytelny)

Zamość, dnia 08.06.2010 r.

SAMORZĄDOWE
KOLEGIUM ODWOŁAWCZE
w ZAMOŚCIU

SKO. 1100/10

D E C Y Z J A

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Zamościu w składzie orzekającym:

1. Przewodniczący - Anna Bajkowska
2. Członek - Krystyna Maron - sprawozdawca
3. Członek - Zdzisław Kot

po rozpatrzeniu odwołania **Jana Nowaka** od decyzji wydanej przez Wójta Gminy Biłgoraj z dnia 10 maja 2010 r. znak: GK.7013-3-3/10 w sprawie odmowy przekształcenia prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości oznaczonej w ewidencji gruntów gminy Biłgoraj, obręb Wola na arkuszu mapy nr 2, jako działka nr 890 o pow. 8458 mkw, dla której prowadzona jest w Sądzie Rejonowym Wydział Ksiąg Wieczystych w Biłgoraju księga wieczysta KW NR 38999

***na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 Kodeksu postępowania administracyjnego
utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.***

UZASADNIENIE

Po rozpatrzeniu wniosku Jana Nowaka, Wójt Gminy Biłgoraj decyzją z dnia 10 maja 2010 r. znak: GK.7013-3-3/10 odmówił przekształcenia prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości oznaczonej w ewidencji gruntów gminy Biłgoraj, obręb Wola na arkuszu mapy nr 2, jako działka nr 890 o pow. 8458 mkw, dla której prowadzona jest w Sądzie Rejonowym Wydział Ksiąg Wieczystych w Biłgoraju księga wieczysta KW nr 38999.

W uzasadnieniu tej decyzji organ I instancji wyjaśnił, że właścicielem przedmiotowej nieruchomości jest Gmina Biłgoraj, a Jan Nowak jest jej użytkownikiem wieczystym. Prawo to nabył umową sprzedaży z dnia 7 czerwca 2002 r. Stan prawny tej nieruchomości jest ujawniony w księdze wieczystej KW nr 38999, wpis z dnia 23 czerwca 2002 r. W ocenie organu I instancji, przedmiotowa nieruchomość nie spełnia przesłanek, o których mowa w art. 1 ust. 1 ustawy o przekształceniu prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości, zgodnie z którą osoby fizyczne będące w dniu wejścia w życie ustawy użytkownikami wieczystymi nieruchomości zabudowanych na cele mieszkaniowe lub zabudowanych garażami albo przeznaczonych pod tego rodzaju zabudowę oraz nieruchomości rolnych mogą wystąpić z żądaniem przekształcenia prawa użytkowania wieczystego tych nieruchomości w prawo własności. Organ pierwszej instancji ustalił, że nieruchomość oznaczona w ewidencji gruntów jako działka nr 890 położona we wsi Wola, gmina Biłgoraj, objęta wnioskiem o przekształcenie, w rejestrze ewidencji gruntów sklasyfikowana była jako BR-VI i R-V. W dacie nabycia prawa użytkowania wieczystego przez wnioskodawcę obowiązywał Miejscowy Plan Ogólny Zagospodarowania Przestrzennego gminy Biłgoraj, zgodnie z którym przedmiotowa nieruchomość znajdowała się w terenach budownictwa usługowego. Plan ten przestał obowiązywać z dniem 31 grudnia 2003 r. W studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego Gminy Biłgoraj, uchwalonym uchwałą nr IV/34/00 Rady Gminy w Biłgoraju z dnia 13 kwietnia 2000 r. obszar, na którym znajduje się działka nr 890 oznaczony jest jako wieś podmiejska - urbanizowana. Zgodnie z przeznaczeniem w studium, przedmiotowa działka położona jest na obszarze oznaczonym symbolem U5B - obszary urbanizowane, stanowiące tereny inwestycyjne - budownictwa mieszkaniowego, biznesu, nieuciążliwych obiektów produkcyjnych, usług. Zapis w rejestrze ewidencji gruntów dotyczący klasyfikacji nie zmienił się i obowiązuje do dnia dzisiejszego.

Organ pierwszej instancji ustalił również, że wnioskodawca od 2000 r. prowadzi działalność gospodarczą handlowo - usługową „Kowan” J. Nowak i od tej daty wpisany jest w ewidencji działalności gospodarczej (zaświadczenie Urzędu Miejskiego w Lublinie z dnia 15 marca 2010 r.).

Dnia 23 kwietnia 2010 r. organ pierwszej instancji dokonał oględzin nieruchomości. Podczas oględzin stwierdzono, że nieruchomość oznaczona nr 890 jest ogrodzona i znajduje się na niej budynek gospodarczy magazynowo-składowy, parterowy, niepodpiwniczony. Budynek jest pusty, nieużytkowany. Nie stwierdzono śladów użytkowania rolniczego, np.

składowania płodów rolnych, ani też sprzętu do rolniczej uprawy działki. Działka jest niezagospodarowana, porośnięta trawą. Od strony północnej przylega do działki nr 13, na której prowadzona jest działalność gospodarcza. Teren jest uzbrojony (woda, energia elektryczna), ma dostęp do drogi. Nieruchomości sąsiednie wykorzystywane są również na prowadzenie działalności gospodarczej.

Wójt gminy Biłgoraj podkreślił, że działka nr 890 nie była przez wnioskodawcę wykorzystywana rolniczo, nie można zatem uznać, że Pan Jan Nowak był w dacie wejścia w życie ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przekształceniu prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości, użytkownikiem wieczystym nieruchomości rolnej. Nie ma więc podstawy prawnej do występowania z żądaniem przekształcenia prawa użytkowania wieczystego tej nieruchomości w prawo własności.

Od decyzji tej odwołał się Jan Nowak. Podnosi, że zaskarżona decyzja została wydana z naruszeniem prawa: ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przekształceniu prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości (Dz. U. Nr 175, poz. 1459, ze zm.). Zarzuca, że nieruchomość oznaczona jako działka nr 890 położona w Woli, gm. Biłgoraj, spełnia ustawowe warunki przekształcenia prawa użytkowania wieczystego w prawo własności, dlatego że jest zakwalifikowana w rejestrze gruntów jako działka rolna. Podnosi, że w rozumieniu kodeksu cywilnego nieruchomościami rolnymi są nieruchomości, które są lub mogą być wykorzystywane do prowadzenia działalności wytwórczej w rolnictwie. Powołuje się w tym zakresie na orzecznictwo Naczelnego Sądu Administracyjnego.

Skarżący zarzuca również, że nigdy nie prowadził na tej działce działalności gospodarczej. Taki sam stan istniał w dniu wejścia w życie ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przekształceniu prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości. Skarżący zarzuca, że wbrew temu, co twierdzi organ pierwszej instancji, trzy działki sąsiednie nie są wykorzystywane do działalności gospodarczej. Sąsiedztwo działki nr 890 stanowi las, pole uprawne i działka zabudowana domem jednorodzinnym, garażem i altaną. Tylko działka nr 13, która przylega do działki nr 890 od strony szosy, zabudowana jest dwoma budynkami, przeznaczonymi na prowadzenie działalności gospodarczej.

W ocenie skarżącego działka nr 890 jest nieruchomością rolną i spełnia warunki do przekształcenia prawa użytkowania wieczystego w prawo własności, na podstawie ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. Skarżący zwraca uwagę, że powierzchnia działki pozwala na prowadzenie na niej działalności wytwórczej w rolnictwie w zakresie produkcji roślinnej i zwierzęcej, nie wyłączając produkcji ogrodniczej i sadowniczej.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze rozpatrując zarzuty odwołania i analizując akta sprawy zważyło, co następuje:

Stosownie do art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przekształceniu prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości (Dz. U. nr 175, poz. 1459 z późn. zm.) osoby fizyczne będące w dniu wejścia w życie ustawy użytkownikami wieczystymi nieruchomości zabudowanych na cele mieszkaniowe lub zabudowanych garażami albo przeznaczonych pod tego rodzaju zabudowę oraz nieruchomości rolnych, mogą wystąpić z żądaniem przekształcenia prawa użytkowania wieczystego tych nieruchomości w prawo własności. Przez nieruchomość rolną rozumie się nieruchomość rolną w rozumieniu Kodeksu cywilnego, z wyłączeniem nieruchomości przeznaczonych w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego albo w decyzji o warunkach zabudowy na cele inne niż rolne.

Wymieniona ustawa weszła w życie dnia 13 października 2005 r., a prawo użytkowania wieczystego przysługujące Janowi Nowakowi, jako osobie fizycznej, zostało wpisane w księdze wieczystej KW nr 38999 dnia 23 czerwca 2002 r.

W ocenie Kolegium, organ I instancji zasadnie odmówił wnioskodawcy przekształcenia prawa użytkowania wieczystego w prawo własności. Z materiału zgromadzonego w aktach sprawy wynika, że działka nr 890 nie była i nie jest wykorzystywana przez skarżącego jako działka rolna. Poprzednio obowiązujący miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego nie przewidywał rolnego przeznaczenia działki, lecz przeznaczenie pod budownictwo usługowe. Również w obowiązującym studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego Gminy Biłgoraj, uchwalonym uchwałą nr IV/34/00 Rady Gminy w Biłgoraju z dnia 13 kwietnia 2000 r. przedmiotowa działka znajduje się na obszarze oznaczonym symbolem U5B - obszary urbanizowane, stanowiące tereny inwestycyjne - budownictwa mieszkaniowego, biznesu, nieuciążliwych obiektów produkcyjnych, usług. Ustosunkowując się do zarzutów odwołania Kolegium zauważa, że wpis w ewidencji gruntów nie ma znaczenia przesądzającego.

Ponadto Kolegium zauważa, że sprzedaż przedmiotowej nieruchomości na rzecz użytkownika wieczystego może nastąpić na zasadach ogólnych wynikających z ustawy o gospodarce nieruchomościami.

Biorąc powyższe pod uwagę należało orzec jak w rozstrzygnięciu decyzji.

Decyzja niniejsza jest ostateczna.

Na niniejszą decyzję stronie służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie, złożona za pośrednictwem tut. Kolegium (ul. Partyzantów 3, 22-400 Zamość), w terminie trzydziestu dni od dnia jej doręczenia.

Otrzymują:

1. Jan Nowak, ul. Wiejska 8, 20-910 Lublin
2. Wójt Gminy Biłgoraj
3. A/a

pieczęć okrągła
(trzy podpisy nieczytelne)

Informacja dla zdającego:

Decyzja została doręczona Janowi Nowakowi w dniu 15 czerwca 2010 r.